În Căutarea Soarelui

KARAZAN

Cartea a Patra

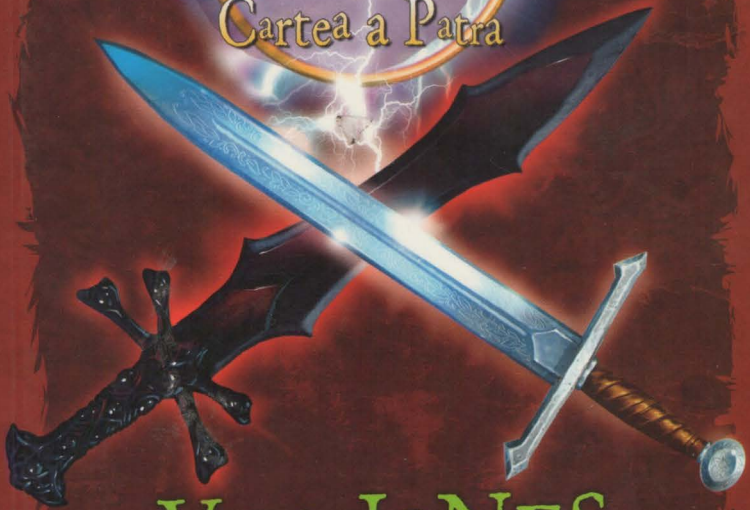

V. M. JONES

CORINT JUNIOR

Redactare: Cristina Jinga
Tehnoredactare computerizată: Corina Huțan

V.M. JONES
QUEST FOR THE SUN
(Book four of Karazan)

Copyright © V.M. Jones, 2005
Illustrations copyright © Christopher Downes, 2005
First published in English by HarperCollins Publishers New Zealand Limited in 2005. This Romanian language edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers New Zealand.

Cover illustration by Puffin Books, UK

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 / BCR Sucursala Unirea

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare și Clubul Cărții
Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București
Tel./fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55, 319.88.66, 319.88.77
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro
București, 2008
ISBN 978-973-128-114-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JONES, V.M.
Karazan: În căutarea Soarelui / V.M. Jones ; trad.: Diana Stănciulescu. - București: Corint Junior, 2008
ISBN 978-973-128-114-8

I. Stănciulescu, Diana (trad.)

087.5

V. M. JONES

ÎN CĂUTAREA SOARELUI

KARAZAN

Cartea a Patra

Traducere de Diana Stănciulescu

CORINT JUNIOR

Doresc să-mi exprim recunoştinţa faţă de redactorul meu,
Lorain Day:
pentru înţelepciunea, ajutorul şi nesfârşita răbdare;
pentru talentul deosebit de a avea totdeauna dreptate, fără a stârni
totuşi vreo supărare;
pentru c-ai fost prezent oricând am avut nevoie de sprijin
şi, mai presus de toate, pentru prietenia arătată —
îţi mulţumesc.

Pentru Kyle Hafner şi J.B. Warshop, doi băieţi minunaţi, care au făcut lumea mai luminoasă.

Hamba gashle.

degetul orbului
piatra pustnicului
adâncul
Shakesh
deșertul morții
mlaștina cântătoare
ținutul dintre ape
fortăreața din arraz
marshall drakendale
peșterile de pucioasă
podul curcubeului
pasul draken
pădurea lacrimei
citadela întunecată
râul ravven
lacul neclintit
ceaunul lui zeel
munții draken
Arakesh
steiul de piatră
golful secerii de lună
codrul umbrelor nopții
pădurea întunecată
stâncile de sare
fața Întunecată
drumul de nord
ținutul Însorit
portul la mare
câmpiile abundenței
Kaladar
dealurile laddim
promontoriul furtunilor
N
V
E
S
regatul
KARAZAN
lacul negru

În ținutul de dincolo de stânci
sosesc cinci într-unul și unul în cinci
căci au trecut doi peste-a patra duzină
și zece încincit, ca el să revină.

În lacuri negre să-i ia urma lui
Zefir, prințul pierdut al vântului;
taina din ochii dragonului s-o cate
în gâvanele goale și întunecate.

Glasul trecutului va călăuzi
drumul ce schimbă noaptea neagră-n zi
de-i unu-ndoit și doi sunt ca unul
străluci-va soarele și bate-va vântul
c-un copil mare și-un om mare copil
karazanul se întoarce la domnia dintâi.

Prolog

Lumina celor două luni aninate deasupra vârfurilor de brazi se revărsa ca un râu poleit, despărţind umbrele pădurii de zidurile cetăţii adormite. În pădure, bufniţa bătrână se odihneşte pe creanga sa preferată. Penele-i pufoase de pe piept tremură uşor în adierea nopţii. Îi mersese bine la vânătoare, dar ceva o mai ţinea încă aici, cu ghearele încleştate de scoarţa aspră a crengii, uitându-se în jos, la fluviul de lumină argintie. O mişcare în zid. Mai iute ca gândul, bufniţa îşi răsuceşte capul şi îşi aţinteşte privirea într-acolo. Ghearele i se încleştează şi mai tare.

Din zid se desprinde o formă mai întunecată. Un dreptunghi negru se deschide larg şi se dă de perete. Bufniţa se uită atent, fără să clipească. În aerul rece se

înfiripă două fuioare de ceaţă, cam la înălţimea unui om. O clipă, se împletesc şi îşi şoptesc ceva, foarte încet, apoi se despart.

Noaptea, bufniţa vede mai bine decât orice altă făptură, dar nici ea nu reuşeşte să desluşească decât două pale de abur, mişcându-se ritmic, una îndreptându-se spre mare, fără niciun zgomot, cealaltă afundându-se în umbrele pădurii.

Corola de pene care-i încadrează bufniţei chipul prinde ca o antenă radar undele slabe ale unor sunete şi le dirijează spre urechile ei, care pot recunoaşte paşii unui şoricel pe o crenguţă uscată şi de la treizeci de metri depărtare. Auzul ei tridimensional schiţează acustic imaginea creaturii care se apropie încet, pe pământul îngheţat. Este un bărbat care duce în braţe ceva greu şi inert.

Un alt simţ decât văzul sau auzul îi spune bufniţei că nu o paşte niciun pericol, că atenţia omului este îndreptată într-altă parte. Faţa ei în formă de inimă se apleacă şi apoi se roteşte încet, urmărindu-l pe cel care trece pe sub copac. Mintea bufniţei prelucrează schimbarea de frecvenţă a undelor sonore, când trosnetul mărunt al chiciurii este înlocuit de foşnetul frunzelor... şi omul începe să fugă.

Bufniţa se întoarce iarăşi cu faţa înainte. Acum primele tentacule ale umbrei au început să pipăie zidurile cetăţii; curând, lunile vor apune şi va răsări soarele...

Ecoul inefabil al sunetelor întrezărite mai devreme încă vibrează în mintea bufniţei.

Buuu! cântă ea încetişor. *Bu-huuuu?*

Îşi zburleşte penele, îşi desface aripile şi, într-o linişte desăvârşită, îşi ia zborul, topindu-se în întuneric.

La răsărit, zorii se anunţă brăzdând cu violet cerul şi cu auriu marea. Zidurile masive ale cetăţii şi turnurile palatului încep să capete contur pe fundalul orizontului unde creşte lumina.

În inima palatului, într-o grădină, răsună trilurile păsărilor care au început să se trezească. Deodată, cântecele amuţesc. O siluetă înfăşurată într-o mantie purpurie se îndreaptă grăbită către apartamentul regal, şchiopătând şi foşnind.

Abia atunci o zăreşte şi ostaşul de la intrare — care se putea întâmpla să lipsească tocmai atunci de la post. Silueta diformă se năpusteşte şchiopătând pe scări, spre dormitoarele regale. Dar sus, în capul scărilor, se opreşte puţin, îşi trosneşte degetele şi înclină capul, să asculte mai bine.

Holul este luminat de făclii aprinse, prinse în suporturi de o parte şi de alta a uşii boltite. Pe jos este întins un covor stacojiu — culoarea regală. Lângă uşă, pe un piedestal, stă o urnă de porţelan, pictată delicat. De jos se reflectă o lumină cenuşie, când zorii se furişează prin ferestrele înguste de pe casa scării.

Doi ostaşi fac de pază la uşă, cu spadele încrucişate. Vrăjitorul se apropie. Torţele pâlpâie la fluturarea pelerinei lui; flăcările se răsfrâng în lamele

ascuţite ale săbiilor, colorându-le în purpuriu. De sub claia de păr ciufulit, ochii lui negri privesc sfredelitor.

— Gata? S-a auzit plânsetul pruncului?

Până să-i răspundă oştenii, pe scări răsună un zgomot de paşi. Un mers apăsat şi hotărât.

— La o parte! Vine regele. A sosit ceasul.

Spre apus, în adâncul pădurii, noaptea se destrăma în vălul cenuşiu al zorilor. Omul urcă dealul în fugă. Plămânii îi ard şi răsuflarea îi e aspră şi întretăiată. Umerii îl dor din cauza greutăţii pe care o poartă în braţe, cu multă gingăşie.

Se opreşte ca să se încredinţeze că se aude încă pârâul, cum i s-a spus că trebuie să se audă. El nu-şi poate vedea picioarele călcând prin iarba pădurii. Nu poate vedea nici chipul drag, ascuns în blana în care e învelit. Caută, cu mâna, cascada părului mătăsos şi netezimea obrazului... dar acesta e rece ca marmura. El însă nu poate să vadă nimic, nu poate să audă nimic. Inima i se strânge dureros de teamă. Se apleacă puţin:

— Zaronel? şopteşte. Ronel...

Dintre faldurile mantiei răzbate un scâncet slab şi simte, drept răspuns, un suspin şi apoi o răsuflare caldă pe piele. Asta-i dă curaj. Aleargă mai departe, deşi, cu fiecare pas, aerul parcă se răreşte în jurul lui. În sfârşit, ajunge la marginea pădurii. În faţă vede

cerul palid şi stânca semeaţă. Şi mai vede o piatră verticală, cât un stat de om.

Ăsta e locul.

Aşază cu blândeţe pe pământ greutatea pe care o purtase în braţe. Ferigile înalte o ascund aproape cu totul, dar când îşi retrage uşurel mâna, îi zăreşte, în sfârşit, chipul. Un chip livid şi încremenit. El se îmbărbătează, însă, pentru ceea ce are de făcut. Întinde mâinile şi pipăie după legăturică.

— Nu..., şopteşte ea îndurerată, de parcă i-ar fi sfâşiat inima.

— Ba da. Fii tare şi curajoasă, Zaronel, regina Karazanului! Mă voi întoarce.

Franjurii roşii ai răsăritului înroşesc orizontul. Pe stânca trandafirie apare o umbră, la început foarte palidă şi înaltă până la cer. Soarele se smulge din îmbrăţişarea mării şi se ridică, iar umbra se întunecă şi începe să scadă.

Acum pe stâncă apare încă o umbră, ca o nălucă. Umbra omului se apropie de umbra pietrei, se topeşte în ea şi dispare.

E miezul nopţii. O poartă albă se deschide scârţâind, dar nu se vede nimeni. Pietrişul scrâşneşte încet sub paşii uşori... care trec mai departe, luând-o prin iarbă, ca să nu mai scoată niciun zgomot. Urcă treptele roşii... „una, două, trei"... şi ajung în umbra deasă a verandei.

Se aud întâi un fâşâit slab, când ceva este pus cu grijă pe verandă, apoi un hârşâit, când este împins în colţul cel mai îndepărtat, la adăpost de vânt. Urmează o pauză, în care două obiecte sunt strecurate între cutele moi ale unui şal. La lumina stelelor, se zăreşte pentru o clipă o cutie de carton, în care mâinile stângace şi blânde aşază şalul şi-l aranjează — zăbovind câteva secunde deasupra, într-o binecuvântare mută.

Apoi paşii celui invizibil trec iarăşi prin iarbă, scrâşnesc încet pe pietriş, îndepărtându-se. Şi poarta se închide iute.

Pe verandă, în neclintirea nopţii, înfofolit ca omida într-un cocon, un prunc clipeşte pe sub smocul de păr din frunte şi cască. Îşi plimbă somnoros un pumnişor pe la gură, până găseşte degetul mare şi începe să-l sugă.

Mai e mult până în zori.

Promisiuni

— La un moment dat, mi s-a părut că-mi văd imaginea reflectată. E drept, neclară şi vălurită...

— Jamie, fii serios, îl întrerupse Richard. Dacă ai văzut ceva gras şi rotund, probabil că era luna.

— Nu putea să fie luna, zise Gen. În iazul ăsta nu se reflectă nimic, nici norii, nici luna, nici feţele noastre. Numai Adam.

Kenta recită în şoaptă versurile de pe pergamentul fermecat:

— În lacuri negre să-i ia urma lui
Zefir, Prinţul pierdut al Vântului;
Taina din ochii dragonului s-o cate
În găvanele goale şi întunecate.

— Tot nu înţeleg, spuse Richard. Vreţi să spuneţi că e Adam? Că Adam este cel pe care îl căutam noi,

de fapt — Zefir, Prinţul Vântului? Asta-i o nebunie. Adam e un copil ca oricare altul.

— Da şi nu prea..., îşi coborî Jamie vocea. Sunt multe pe care nu le ştim despre Adam. Lucruri pe care... mă rog... le ţine numai pentru el. Adică povestea cu orfelinatul, şi cu fluierul de argint... de fapt, el şi arată altfel, cu pielea mai măslinie. Mereu a fost puţin mai... ia uitaţi-vă acum la el, de pildă!

Deşi vorbeau în şoaptă, glasurile lor ajungeau până în locul unde stăteam eu, urmărind cum se îndepărtează furtuna. De când eram mic au fost atâtea lucruri pe care nu le-am ştiut şi atâtea întrebări cărora visam să le găsesc răspunsul. Acum le aflasem. Şi parcă niciodată nu mă simţisem mai singur.

— În locul lui, continuă Jamie, eu aş fi acum în priză. M-aş gândi la ce s-o fi întâmplat odinioară şi la ce-i de făcut mai departe...

— Exact, îi răspunse foarte încet vocea Kentei. *Ce-i de făcut mai departe*, asta-i întrebarea. Cum credeţi că se simte *Adam*? Toţi ne-am aşteptat să găsim un soi de supererou, bărbat în toată firea, care, ca prin farmec, să se pogoare din cer pe un cal înaripat şi să ne rezolve toate problemele...

— Cu o armată de partea lui, preciză Rich.

— Şi când colo, ce descoperim? Nici vorbă de vreun supererou...

— Nici de cal înaripat...

— Nici de armată...

— Doar Adam.

— Şi noi, prietenii lui, spuse Kenta hotărâtă.

Şi deodată, cu aceste trei cuvinte s-a schimbat totul. S-au adunat în jurul meu şi fetele m-au îmbrăţişat, foarte emoţionate, Rich mi-a ars o palmă pe spinare de mi-a trosnit coloana, iar Jamie mi-a strâns mâna şi mi-a spus:

— Felicitări, Adam. Meritai!

De parcă fusesem ales prefect sau luat în cine ştie ce echipă de fotbal.

Rich a făcut repede rost de nişte lemne uscate şi, în scurt timp, ne-am aşezat în jurul unui foc mare. Gen a desfăcut o pungă de bezele gumate, pe care le perpeleam puţin la foc şi le mâncam presate între biscuiţi de ciocolată.

— Păstrasem biscuiţii ăştia pentru o ocazie specială, spuse Jamie, cu gura plină şi bărbia murdară de bezele. Dar recunosc că ocazie mai specială ca asta nu se putea!

Treptat, amorţirea rece care mă cuprinsese a început să dispară. Mă uitam încruntat la bezeaua rozalie din vârful băţului pe care o roteam încet deasupra flăcărilor, urmărind-o cum se închide la culoare şi cum se umflă, se acoperă cu bule caramelizate, lucioase, şi explodează — abia am reuşit să prind la timp, pe biscuit, gogoloiul moale.

Acelaşi lucru mi se întâmpla şi mie, pe dinăuntru: simţeam o văpaie crescând, gata să dea peste margini. O parte din mine ar fi vrut s-o prindă înainte să dispară pentru totdeauna, dar o altă parte — cu rădăcini adânci, deşi îmi era atât de nouă şi de stranie — ştia că o voi găsi tot acolo când o să mă strecor în

sacul de dormit şi o să mă întorc cu spatele la ceilalţi, adormind cu degetul în gură... şi tot acolo va fi şi când mă voi trezi, dimineaţa, şi voi vedea cum cerul Karazanului se îmbujorează la răsărit.

Mi se împlinise o dorinţă, ruga mea fusese ascultată şi aveam să port în suflet această minune pe veci.

— Buun, spuse Rich vesel, după ce termină şi ultimele firimituri. Acum ce facem? Cred că ar trebui să începem să ne gândim cum să pătrundem în Fortăreaţa Arraz... şi ce naiba o să facem acolo după ce intrăm.

Dar îi scăpa ceva. O vreme, aproape că reuşisem şi eu să uit de asta sau cel puţin mă prefăcusem c-am uitat. Am tras adânc aer în piept. Credeam că vorbele aveau să-mi iasă gâtuite şi chinuite, dacă aveau să-mi iasă. Şi totuşi glasul meu a răsunat hotărât şi limpede:

— Ce o să fac acolo, nu ce o să facem.

Din jurul focului, patru perechi de ochi mă priviră cu uimire.

— Cum adică?! chiţăi Jamie.

— Am promis cu toţii ceva, aţi uitat? I-am promis lui Q...

Parcă trecuse o veşnicie de atunci. Ne adunaserăm în biblioteca de la Quested Court pentru ce ar fi trebuit să fie un prilej de sărbătoare: lansarea ultimului

joc de aventuri din seria Karazan, de jocuri pe calculator create de Q. Cât trecuse până se transformase totul într-un coşmar?

Cât le trebuise unor cuvinte să apară pe monitor.

Dacă închideam ochii, puteam să le văd din nou defilând unul după altul, de parcă îmi rămăseseră întipărite pe retină:

Regele	*veghează*	*voastră*
Karazeel	*minarea*	*mârşavă*

Regele Karazeel supraveghează subminarea voastră mârşavă. Era un mesaj dintr-o altă lume: Karazeel şi Evor răstălmăciseră semnificaţia ultimului joc creat de Q, *Cruciada puterii în Karazan.*

Ne dăduserăm imediat seama ce se întâmplase. Cu ajutorul minicomputerului uitat de Jamie în Shakesh, ei reuşiseră cumva să se conecteze, prin interfaţa GRV, la reţeaua de calculatoare de la Quested Court. Q încercase să ne explice cum anume, dar creierul meu nu izbutise să înţeleagă nici jumătate din păsărească lui, cu termeni de specialitate. Un singur lucru, în toată grozăvia lui, ne-a fost clar tuturor, chiar şi lui Hannah, fiica de cinci ani a lui Q: regele Karazeel şi vrăjitorul lui ticălos aveau acum acces direct la calculatorul oricărui copil care cumpărase vreunul dintre jocurile seriei Karazan.

În nici o jumătate de oră, un joc pe calculator — un joc oarecare, nevinovat — se transformase într-un război pornit din lumea virtuală asupra lumii reale.

Fiindcă Evor şi Karazeel credeau că atacul este cea mai bună formă de apărare, un atac ce avea să dezlănţuie hoardele de monştri creaţi pe calculator şi să-i trimită în lumea noastră.

Cel puţin, dacă nu i-am fi putut opri.

Aşa ajunseserăm noi iarăşi în Karazan, într-o misiune disperată de a-l găsi pe omul care avea puterea să-l detroneze pe regele Karazeel — Zefir, Prinţul Vântului, dispărut în legendă, în urmă cu o jumătate de veac.

La început, Q nu voise să ne lase să venim, dar până la urmă fusese de acord, cu o singură condiţie: din clipa în care aveam să-l găsim pe Zefir, trebuia să lăsăm în seama lui problema restabilirii ordinii în Karazan, iar noi să ne întoarcem imediat acasă. Şi îi promiseserăm că aşa vom face, chiar dacă unii dintre noi nu erau deloc încântaţi. Dar îi promiseserăm. Iar acum, după ce orbecăiserăm atâta, neştiind ce să căutăm şi unde, iată că ne îndepliniserăm misiunea. Zefir fusese găsit. Venise timpul întoarcerii acasă.

Apăruse, ce-i drept, o mică dificultate... dar numai pentru unul dintre noi.

Pentru mine, Adam Equinox: Zefir. Cel care avea tot viitorul Karazanului — ca să nu zic viitorul lumii noastre — în mâinile lui stângace.

O armată cu cinci luptători

— Dar..., bâigui Rich.

— Dar ce? se întoarse Jamie, privindu-l ţintă în ochi.

N-ai fi putut spune, după expresia feţei lui, dacă spera ca Rich să găsească o soluţie ca să scape de promisiune sau dimpotrivă.

— Dar Q n-avea de unde să ştie că va fi vorba tocmai de Adam, spuse Gen.

A urmat o tăcere în care cu toţii încercam să ne imaginăm reacţia lui Q, dacă ar fi putut afla. Şi cum mă gândeam eu la el, cu puloverul lui lăbărţat şi cu ochelarii murdari, am simţit că tare mi-ar fi plăcut să fie şi el acolo. Să mă strângă la piept, să văd zâmbetul din ochii lui senini, să-i încredinţez lui povara care căzuse pe umerii mei fără veste şi să-l las pe el să

rezolve lucrurile. Numai că n-ar fi avut cum. O singură fiinţă putea. Oricum o întorceam, tot la asta ajungeam.

Şi atunci, cu voce joasă, am început să le spun, potrivindu-mi cuvintele pe măsură ce vorbeam:

— Mă simt aşa de ciudat. Nu-mi vine să cred... şi-n acelaşi timp, e ca şi cum aş fi ştiut-o dintotdeauna.

M-am încumetat să le arunc o privire, să văd dacă râd de mine. Nu râdeau. Rich se uita în jos, posac. Gen mă asculta, cu ochii în lacrimi.

— Adică...

Am înghiţit în sec. Urma să le spun nişte lucruri... la care nici eu nu avusesem timp să mă gândesc.

— Adică e vorba de mama mea..., am continuat, clătinând din cap, incapabil să-mi găsesc cuvintele. E vorba de tatăl meu...

Şi aici am rămas fără glas. Imaginea ceţoasă pe care o păstrasem într-un ungher al minţii căpătase un chip, un profil puternic, bătut în aur.

— Toată viaţa m-am întrebat care-i rostul meu. Acum am aflat. Ştiu ce am de făcut. Asta este...

— Menirea ta, îmi sări Jamie în ajutor. Dar trebuie să rămâi cu picioarele pe pământ, Adam, continuă el. Ne dăm seama cam ce simţi. Dacă stai să te gândeşti, e vorba şi de menirea fiecăruia dintre noi. Poate că menirile noastre nu-s aşa măreţe, dar tot meniri sunt. Mai ştii poezia? *Sosesc cinci într-unul şi unul în cinci...*

Am ridicat privirea şi m-am uitat la el. Am văzut doi ochi bulbucaţi — fără îndoială, credea ce spunea.

— Jamie are dreptate, zise Gen. Să nu uităm că şi tu i-ai făcut o promisiune lui Q şi... se pare că n-ai nicio problemă să o încalci.

Am deschis gura să-i răspund, dar mi-am dat seama că nu ştiam ce să zic şi atunci am închis-o din nou.

— Q n-ar fi de acord nici în ruptul capului să te lăsăm singur, insistă şi Kenta.

— În mod sigur n-ar fi de acord, întări Rich. Şi, în fond, toată noima promisiunii e s-o încalci — sau, mă rog, s-o adaptezi din mers.

— Dar o să fie periculos! N-am nicio idee despre ce ar trebui să fac. Ştiu doar că trebuie să încerc. Nu pot să vă las să vă puneţi viaţa în pericol pentru mine...

— Adam Equinox, gata cu vorbăria! mi-o scurtă Jamie, sărind în picioare, cu faţa purpurie şi cu pumnii strânşi. Că doar n-o facem numai pentru tine! O facem pentru... pentru Viitorul Omenirii, iar dacă îţi e şi ţie de ajutor, cu atât mai bine. Venim cu tine şi cu asta basta, orice ai zice, n-ai cum să ne opreşti!

A urmat o pauză de surpriză.

— Deci, se pare că ai totuşi o armată, Adam, zise Rich zâmbind. Vrei nu vrei, ai alături patru prieteni.

— Cinci, îl corectă Kenta, socotindu-l şi pe Blue-bum.

Blue-bum! Uitasem complet de el şi, după figurile celorlalţi, se părea că şi ei. Jamie aruncă o privire vinovată către punga de bezele, rămasă goală, lângă foc. Iar noi, ceilalţi, ne zgâiam în jurul cercului de

lumină al focului, căutând moviliţa negricioasă familiară, forma bine ştiută a trăncăniciului.

Deodată, Kenta a sărit în picioare şi, cu tot întunericul, s-a dus ţintă la adăpostul din stâncă unde ne lăsaserăm bagajele.

— Aici erai! Ai aţipit cumva? Hai, vino să stai cu noi. Am descoperit ceva nemaipomenit...

Dar de la prima privire aruncată către faţa lui Blue-blum, în braţele Kentei, care-l aduse lângă foc, mi-am dat seama că el ştia deja. Ochii îi ardeau ca nişte tăciuni pe feţişoara lui boţită. Mă ţintuiau cu o intensitate neobişnuită, în contrast cu restul corpului, suspect de încremenit. Fără grabă, s-a răsucit în braţele Kentei să se dea jos şi a pornit spre mine. Se apropie, cu mersul lui caraghios, ca de crab. Se opri la un pas distanţă, privindu-mă.

Am simţit un fior pe şira spinării. Am făcut efortul să mi-l amintesc aşa cum era înainte — adică imediat după ce fusese preschimbat din Weevil, băiatul, în Blue-bum, trăncăniciul, înainte să-i facă ce i-or fi făcut în adâncul temniţelor din Shakesh.

— Ce-i, Blue-bum? l-am întrebat eu, cu blândeţe. Ce vrei?

Privirea lui a coborât de la faţa la pieptul meu. S-a mai apropiat puţin, şontâc-şontâc, şi s-a cocoţat pe genunchiul meu. A ridicat o lăbuţă maronie — ce fină şi ce abilă fusese lăbuţa asta şi, din cruzimea cine ştie cui, ce scălâmbă şi chinuită ajunsese acum! Am crezut că vrea să mă atingă pe obraz şi mi-am impus să nu mă feresc. Dar nu asta voia.

Degetele lui bâjbâiau chiar la pieptul meu, în jurul inelului pe care îl aveam atârnat de gât. L-a apucat prin bluză şi m-a privit cu coada ochiului, chicotind pe limba lui de maimuţă.

Am simţit că mă înroşesc. Inelul — doar el şi fluierul — era tot ce mai aveam din ceea ce considerasem a fi perioada „de dinainte"... şi despre care aflasem acum că însemna lumea din Karazan. Fluierul meu nu mai era un secret pentru nimeni — chiar Weevil mi-l furase din sertarul noptierei, pe când locuiam amândoi la orfelinat, iar ceilalţi mă văzuseră de multe ori cântând din el.

Acum ştiam că nu era un fluier oarecare. Iar inelul... aflasem în sfârşit şi povestea lui. Jamie avea dreptate, inelul era unul dintre lucrurile despre care preferasem să nu pomenesc nimănui. Anii petrecuţi la orfelinat mă învăţaseră că „secret" însemna şi „siguranţă". Dar dacă ceilalţi urmau să mă ajute, secretele nu-şi mai aveau rostul.

Le simţeam privirile aţintite asupra mea. Am scos încet inelul de sub bluză şi am tras peste cap şiretul cu care era atârnat de gât; l-am ţinut o clipă suspendat în aer.

— Abia mă născusem, când cineva m-a lăsat pe veranda orfelinatului Highgate, în ziua de 22 septembrie, în urmă cu treisprezece ani, am început eu să povestesc, cu glas scăzut şi monoton. Adică de

echinocţiu, când ziua şi noaptea sunt egale... Zi care, în Karazan, se numeşte Cumpăna.

— Singura zi din an când se deschide portalul fermecat..., murmură Gen.

— Acum treisprezece ani? repetă Rich, încurcat. Păi, cum...

Dar Jamie era pe poziţii:

— Ai uitat că timpul trece altfel în Karazan? Să zicem că un an la noi face cât patru în Karazan, iar asta ar însemna că se împlinesc cei cincizeci de ani din profeţia: *Căci au trecut doi peste-a patra duzină / Şi zece încincit, ca el să revină.* Zi mai departe, Adam!

— Eram înfăşat într-un şal. Iar alături aveam fluieraşul...

— Adică fluierul de argint, şopti Jamie.

— Şi inelul ăsta.

— E fermecat? întrebă Gen. Ce se întâmplă când îl pui pe deget?

— Nimic. Nu cred că e fermecat, cel puţin nu în sensul în care ai spus-o tu. Cu toate că era un fel de gaură de cheie în Palatul de Vară, ascunsă în lambriul de lemn... N-am apucat să vă povestesc partea asta, dar am folosit inelul ca să o deschid...

Jamie le-a aruncat celorlalţi o privire cu subînţeles, de genul: „V-am zis eu, acum mai aflăm nişte chestii de care Adam n-a pomenit niciodată". Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai firesc mi se părea că lucrurile se petrecuseră aşa cum se petrecuseră.

— La momentul respectiv, am crezut că e doar o coincidenţă, am continuat eu, tărăgănând cuvintele, dar acum...

— Acum ţi-ai dat seama că toate aveau un rost! sări Jamie cu o voce piţigăiată. Adică, e limpede ca lumina zilei! Evident că inelul era cheia care deschidea uşa secretă din camera regală. Fiindcă...

— Fiindcă ce? mormăi Rich. Ce-o fi aşa evident?

— Fiindcă asta e, de fapt, inelul lui Adam! Nu o simplă cheie şi nici vreun inel oarecare, ci însuşi inelul regelui Zane — Însemnul Suveranităţii.

Rich a făcut ochii mari.

— Serios? Pot să mă uit şi eu la el? întrebă cu o voce gâtuită, întinzând palma către mine.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Adam..., adăugă Kenta, nesigură.

— A, nu, bineînţeles că nu...

Dar aveam. În adâncul sufletului meu, eram pătruns de sentimentul că inelul meu era Inelul Regilor, nu cine ştie ce gablonz, care să fie trecut din mână-n mână de nişte... oarecare. Am şovăit.

Conştientizam cumva şi că Blue-bum stă cocoţat pe genunchiul meu, tăcut şi nemişcat. Spre deosebire de Kenta, mie nu-mi plăcea să-l am aşa de aproape; iar acum îmi dădeam seama că îl ţineam la o oarecare distanţă, cu mâna stângă proptită în pieptul lui, într-un mod deloc subtil. Am simţit sub palmă cum îi bătea inima repede-repede, în culmea agitaţiei.

Exact în clipa aceea, a întins mâna şi mi-a şterpelit inelul, l-a înfipt pe degetul lui strâmb şi l-a apropiat de ochi, să-l vadă mai bine, bolborosind încântat.

— Ăăă... Blue-bum, nu cred că e bine ce faci, îi zise Jamie. Ăla nu e doar un inel vechi. Este Însemnul Suveranităţii şi numai adevăratul rege al Karazanului poate...

Dar trăncăniciul l-a întrerupt cu un şir de sunete ameninţătoare, care-mi amintea de zuruitul unui şarpe cu clopoţei. L-am îmbrâncit pe Blue-bum, trântindu-l la pământ, şi m-am ridicat în picioare. Obrajii îmi ardeau şi un val ciudat de căldură mi se ridica în piept. Inima îmi bătea rar şi puternic, ca dată cu încetinitorul... şi tot cu încetinitorul am văzut cum inelul a alunecat de pe degetul lui Blue-bum, s-a rostogolit prin aer şi a căzut pe jos, strălucind în lumina focului.

Toţi ceilalţi s-au uitat lung la mine pentru câteva clipe.

Richard s-a repezit şi l-a luat de jos; îl ţinea în căuşul palmei. Pe faţa lui se întipărise o expresie stranie, pe care n-o mai văzusem niciodată şi nu-mi dădeam seama ce poate însemna.

— Adam, îmi pare rău, zise el şoptit. Uite-l! Jamie a avut dreptate, n-ar fi trebuit să ţi-l cer.

Cumva, micul incident a reuşit să ne cam strice seara. Ne-am strecurat fiecare în sacul lui de dormit, dar gândul la cele ce aveau să urmeze mă apăsa, greu şi asfixiant. Stăteam şi mă uitam la stele, iar în urechi

îmi răsunau, la nesfârşit, cuvintele: *să-l detronăm pe Karazeel... să-l detronăm pe Karazeel.*

Înainte, îmi alcătuisem în minte un tablou, destul de neclar, cu nişte călăreţi în armuri care veneau şi luau cu asalt meterezele unui castel, cu zgomotul săbiilor de oţel încrucişate, cu sunetul pătrunzător al trompetelor ce chemau la luptă; apoi victoria, glorioasă şi abstractă — toate astea petrecându-se în timp ce noi am fi privit, liniştiţi, cum arde focul în căminul de la Quested Court.

Dar nu aşa avea să fie. În Karazan nu erau cai, nici armată. Eram doar noi cinci. *Să-l detronăm pe Karazeel...* Mi-am impus să-mi alung orice alt gând şi să-mi ascut mintea ca să pătrundă sensul acestor cuvinte.

Nu exista decât o singură cale de a-l detrona pe cel care îmi ucisese tatăl şi-i furase regatul. Trebuia să îl omor. Să ajung aproape de el şi, cumva, să îl omor... aşa cum şi el îl omorâse pe tatăl meu; aşa cum încercase să mă omoare şi pe mine, pe când eram doar un prunc neajutorat.

Ceva din adâncul meu a tremurat. Am închis ochii şi am împins acel fior în negura conştiinţei mele. Avea să se facă dreptate, da.

Răzbunare.

Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte — cum ne spunea Directoarea de la Highgate, când ne pedepsea pentru vreo greşeală.

Vei da viaţa pentru viaţă.

Tâlcul inelului

Dimineaţa, după un mic dejun lipsit de voioşie, Kenta a venit la mine, cu Blue-bum cocoţat pe umăr.

— Adam, Blue-bum vrea să-ţi spună ceva.

Ne obişnuiserăm toţi cu felúl în care Kenta făcea pe translatorul lui Blue-bum.

— Mda? am mormăit eu, fără să mă arăt prea entuziasmat. Ce anume?

Blue-bum mi-a aruncat o privire, a chiţcăit uşurel, apoi s-a făcut mic şi a rămas cu ochii în pământ, spăsit.

— Vezi? Îi pare rău. Ştie că n-a fost frumos să-ţi smulgă inelul din mână, aşa că a venit să-şi ceară iertare.

Blue-bum s-a uitat la mine cu coada ochiului... dar am putut să observ că imediat privirea i-a alunecat

spre bluza mea, în locul unde, din pricina inelului de dedesubt, era mai umflată. M-am silit să zâmbesc, dar probabil că mi-a ieşit doar un rânjet fals.

— Nu-i nimic, Blue-bum. Hai să trecem peste povestea asta, da?

Am dat să plec, dar Kenta a vorbit din nou:

— Cred că îl frământă ceva în legătură cu inelul. Ăsta-i şi motivul pentru care a vrut să se uite mai bine la el, aseară.

Fără grabă, m-am întors din nou cu faţa spre ei.

Kenta ridică din umeri, semn că-i pare rău.

— I se pare ceva în neregulă, repetă ea şi se uită la trăncăniciul ghemuit pe umărul ei, căutând o confirmare.

Blue-bum bălmăji ceva pe limba lui, dând vârtos din cap. Apoi, cu precauţie, întinse un deget strâmb spre bluza mea şi-l retrase imediat, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-l plesnesc.

Voia să se mai uite o dată la inel. Pentru ce? Stătea cuminte pe umărul Kentei, cu capul între umeri şi privirile plecate. Între timp se strânseseră şi ceilalţi în jurul nostru şi aşteptau, curioşi. Am oftat în sinea mea şi am scos iarăşi inelul la lumină, însă fără să-mi mai dau jos şiretul de la gât.

Din jurul meu, mai multe perechi de ochi îl priveau cu respect. Nu şi Blue-bum. Îşi ieşi iarăşi din fire: tot arăta cu degetul, o trăgea de păr pe Kenta şi-i ciripea la ureche, făcând nişte semne ca şi cum ai tăia ceva, după care se scărpina în cap, într-un exerciţiu stăruitor de pantomimă care voia să sugereze

mirarea. Uluit, m-am trezit că mă holbez şi eu la inel — la cerculeţul de argint ale cărui contururi le ştiam ca-n palmă.

— Cred că încearcă să spună că pare... incomplet. Parcă mai lipseşte ceva din el..., zise Kenta.

Cum aşa? Era la fel ca întotdeauna.

Mă zgâiam la el, întorcându-l pe toate părţile, şi era prima oară când îl priveam obiectiv, cu ochii altora, cum s-ar zice. Un inel bărbătesc, greu şi solid, făcut din cel mai pur argint, cum credeam eu. Era simplu, fără pietre preţioase sau alte ornamente, fără nicio inscripţie, nimic. În secţiune, la interior, avea forma literei D pe care o întâlneşti la verighetele bărbăteşti, dar în loc de o suprafaţă plană şi una curbă, el avea două plane — adică arăta ca un semicerc cu arcul ciuntit, teşit. La exterior, devenea mai gros şi avea un model ciudat, ca o suprafaţă curbă în care era săpat un şanţ adânc.

— Ştiu de ce îmi aduce aminte, zise Jamie. De un inel dintr-un puzzle. Am găsit eu unul într-o pungă de biscuiţi pe care am primit-o de Crăciun — pardon, Adam, n-am vrut să sune aşa.

— Ai dreptate, Jamie, spuse Gen. Sunt două bucăţi separate care, dacă le lipeşti într-un fel anume, se întrepătrund, ca o împletitură, şi formează un singur inel.

Ca o împletitură... unde mai auzisem eu, înainte, cuvintele astea? Rostite de Gen, cu vocea ei caldă, la marginea Pădurii Larmei, în lumina lunii pline. Ne citea din jurnalul reginei Zaronel: *Pe o pernuţă de*

catifea, brodată cu fir de aur, se odihnea coroana Karazanului — două cercuri, unul de aur şi celălalt de argint, care se îmbinau ca într-o împletitură măiestrită, dar simplă, fără pietre preţioase — şi Însemnul Suveranităţii.

Zaronel nu mai descrisese şi Însemnul Suveranităţii, iar la vremea aceea mă întrebasem de ce. Acum ştiam. Nici nu avea rost să o facă, pentru că descrierea coroanei se potrivea şi pentru inel. Însemnul Suveranităţii era coroana Karazanului, în miniatură — *două cercuri, unul de aur şi celălalt de argint, care se îmbinau ca într-o împletitură măiestrită, dar simplă, fără pietre preţioase.*

M-am uitat la inelul din mâna mea. Blue-bum nu se înşelase. Într-adevăr, lipsea o parte din el. De ce nu observasem până atunci? Eu aveam jumătatea de argint... şi jumătatea de aur unde era?

Fortăreața Arraz

Directoarea.

Îmi puteam închipui scena, într-atât de clar încât parcă era o amintire. Aveam convingerea că aşa se petrecuseră lucrurile şi că le zărisem aievea, cu ochii tulburi ai pruncului care eram pe când se întâmplau; iar cele trăite zăcuseră ferecate în adâncurile minţii mele.

Ochilor de vultur ai Directoarei nu le scapă strălucirea fluieraşului, ascuns în faldurile şalului; degetele ei reci şi osoase bâjbâie după el, printre cute. O sclipire vicleană, atunci când mâna ei febrilă dă şi peste altceva, şi mai surprinzător... îl scoate şi se întoarce cu spatele să nu o vadă Bucătăreasa. Desface imediat cele două jumătăţi şi cea de aur dispare în buzunarul şorţului scorţos, iar cealaltă — fără valoare, după ea — este pusă la loc, între cutele

şalului, în caz că îl va mai căuta cineva vreodată pe bebeluşul abandonat...

Nicio şansă de-a mai recupera jumătatea inelului. Că doar nu era singurul lucru pe care îl furase Directoarea cât stătuse la Highgate; anii de nelegiuiri se întorseseră, în cele din urmă, împotriva ei şi acum zăcea în închisoare. Cât despre Bucătăreasă, şi să fi ştiut — dar eu tare mă îndoiam —, oricum plecase de la Highgate şi se angajase la o şcoală de corecţie pentru fete. Habar n-aveam unde şi eram încredinţat că n-o s-o mai văd niciodată. Probabil că nici Highgate nu mai exista... de fapt, nici nu mai conta, inelul sigur fusese vândut de mult.

Nu-mi rămânea decât să mă împac cu gândul că inelul dispăruse. Eram conştient de nebunia faptului că simţeam atât de dureros lipsa unui lucru de care, la urma urmelor, nici nu ştiusem cu câteva clipe în urmă.

Dar nebunie sau nu, asta simţeam.

Terminaserăm cu micul dejun, după cum terminaserăm şi cu problema inelului meu, în sensul că nu mai era nimic de adăugat. Richard s-a întors spre mine, cu mâinile vârâte adânc în buzunare şi m-a întrebat, din senin:

— Şi-acum, *Zefir*, care e planul?

Intenţionat rostise numele mai apăsat. M-am uitat lung la el, cu coada ochiului, fără să reuşesc să-mi

dau seama dacă asta voia să fie o recunoaştere a identităţii mele sau doar o glumă... sau o provocare. Am simţit că mă înroşesc şi m-am hotărât să nu stăruiesc asupra subiectului.

— Trebuie să găsim Fortăreaţa Arraz. Şi odată ajunşi acolo, să ne strecurăm înăuntru şi să ajungem cât mai aproape de Zeel...

— Şi dup-aia? întrebă Jamie, cu multă îndoială — dar cine l-ar fi putut condamna?

Da, şi după aceea, ce făceam? O întrebare bună, la care nu mă simţeam pregătit să răspund.

— Văzând şi făcând, i-am zis eu, încercând să par sigur pe mine.

Prima parte a planului s-a dovedit neaşteptat de simplă. Am scos harta şi am găsit fortăreaţa. Scria clar Fortăreaţa Arraz, deasupra unui castel cu nişte turnuri ciudate, răsucite, în faţa căruia era desenat chiar şi un fel de pod mobil. Părea mai aproape decât am fi îndrăznit noi să sperăm. Nu trebuia decât să trecem peste şirul de dealuri care forma profilul capului de dragon, şi apoi să o luăm spre sud, ocolind pe la poalele muntelui.

Asta însemna că aveam să ajungem la lăsarea serii. Am simţit un gol în stomac la acest gând, dar m-am uitat la ceilalţi zâmbind optimist.

— Deci, e simplu, nu? Ce mai aşteptăm?

Şi-au pus rucsacurile în spinare, iar Blue-bum s-a vârât repejor în geanta din spatele Kentei, unde obişnuia el să călătorească.

— Rich, vrei să o iei tu înainte?

Mândru nevoie mare, Rich şi-a luat locul în frunte, iar noi, ceilalţi, ne-am încolonat în spatele lui: Jamie, Gen, Kenta şi eu, la urmă, cu gândurile care nu-mi dădeau pace... şi nescăpându-l din ochi pe Blue-bum.

După câteva ore, ajungeam pe o potecuţă făcută de oile duse la păscut, pe partea vestică a lanţului Munţilor Draken. Cum mergeam eu în spatele Kentei, am zărit feţişoara bătrânicioasă a lui Blue-bum iţindu-se din rucsac şi iscodind curios în stânga şi în dreapta. Nu erau prea multe de văzut, din câte îmi aminteam. Părţii dinspre răsărit a lanţului muntos i se spunea Ţinutul Însorit, iar partea unde ne aflam noi se chema Faţa Întunecată, un nume foarte potrivit. În stânga, se înălţau pantele sterpe ale munţilor ale căror piscuri erau înghiţite de un vălătuc gros de nori albi. Singurul semn de viaţă era apariţia vreunei capre sălbatice miţoase — probabil că lor li se datora poteca. În dreapta, coasta cobora abrupt, presărată cu bolovani sparţi şi colţuri ascuţite de stâncă, pierzându-se într-un hău întunecat, foarte adânc.

Ceilalţi înaintau cu greu, poticnindu-se, ba pe brânci, ba alunecând pe drumeagul îngust. Din când în când, Kenta mai arunca o privire spre prăpastie, dar întorcea imediat capul în altă parte. În acele momente, expresia pe care o zăream pe chipul ei, palid şi crispat, era mai grăitoare decât o mie de cuvinte. Era îngrozită de moarte.

Şi nu era singura care se temea de ceea ce ne aştepta la capătul călătoriei. Şi totuşi... m-am gândit iarăşi la reacţiile lui Blue-bum atunci când îl găsiserăm, mai

mult mort decât viu, la marginea Pădurii Larmei, când numai auzind numele lui Evor sau Karazeel intra în panică, agonizând. Acum, însă, când fiecare pas ne aducea şi mai aproape de fortăreaţa lui Karazeel, ai fi zis că e un turist relaxat, într-o paşnică excursie cu autocarul.

Şi mă întrebam de ce.

Ziua era pe ducă, văzduhul devenea mai dens şi mai întunecat, iar noi înaintam tot mai anevoie. Trecuse mult de când nu mai zăriserăm vreun petic de iarbă pe coama muntelui; poteca dispăruse şi ea. Călcând pe urmele lui Richard, urmam o linie imaginară care ocolea muntele şi care părea fără sfârşit; în cele din urmă, când nu mai vedeam decât la vreo doi, trei metri înainte, a trebuit să ne oprim.

M-am strecurat pe lângă ceilalţi ca să ajung în faţă, lângă Rich. Părea îngrijorat şi mi-a arătat ceva, departe, dincolo de întunericul care se închega în vale. I-am urmărit privirea şi am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare, întinzând mâna în van după un punct de sprijin în spatele meu.

La început, crezusem că voia să-mi arate furtuna care se apropia. De câteva ore se adunaseră norii negri, iar acum ajunseseră chiar deasupra noastră, grei şi apăsători, de aveai impresia că-i poţi atinge cu mâna. Cerul părea un tavan jos şi plumburiu, luminat din când în când de fulgerele care ţâşneau în săgeţi frânte, alb-incandescent şi albastru-violet. La un fulger mai puternic decât celelalte, o lumină vineţie a

inundat toată valea şi abia atunci am văzut-o şi eu, jos de tot, înotând într-o ceaţă păstoasă, clocotitoare.

Era Fortăreaţa Arraz, ca o insectă răsturnată care încerca să se agaţe de cer.

Lumina fulgerului a dispărut şi întunericul a înghiţit iarăşi totul. Dar imaginea aceea îmi arsese retina — conturul tremurat, tentaculele ei retezate, o formă neagră proiectată pe un alb orbitor, mutilată, toată numai durere mută.

Dacă un strigăt putea fi pictat, tabloul aşa ar fi arătat.

Ceaunul lui Zeel

Coboram, uneori în patru labe sau alunecând, alteori încercând să păşim în zigzag, ca să mai atenuăm cumva înclinarea pantei. Din pricina înălţimii la care ne aflam şi a vidul de dedesubt mă lua cu ameţeală şi n-a trecut mult până am dat mândria la o parte şi m-am aşezat în fund, folosindu-mă de mâini şi de picioare ca să-mi dirijez coborârea şi de turul pantalonilor ca frână de urgenţă.

În jurul meu, pietrele o luau la vale, curgând ca un torent. Când şi când, mă depăşea săltăreţ câte o piatră, semn că în urma mea tocmai alunecase careva — îl şi auzeam scoţând o exclamaţie speriată şi scăpărând din bocanci să se redreseze. Atunci mă agăţam de tot ce nimeream şi, cu gândul la cel din spatele meu, mă pregăteam sufleteşte să-l simt cum

se prăvăleşte peste mine. Dacă vreunul dintre noi şi-ar fi pierdut de tot echilibrul, cât ai clipi ne-ar fi târât pe toţi după el.

Pe unde era mai abrupt, îi aşteptam, ancorându-mă cât mai bine şi încercând să le dau o mână de ajutor. Jamie şi fetele erau albi la faţă, încordaţi, dar şi îndârjiţi. Blue-Blum, fie pentru că i se făcuse milă de Kenta, fie pentru că se gândise c-ar fi mai în siguranţă pe cont propriu, rămăsese în urma tuturor, folosindu-şi coada să se susţină şi bombănind. A fost prima oară când m-am bucurat că nu înţeleg limbajul trăncănicilor.

Deşi n-aveam cine ce ştie ce spor, ori de câte ori vreun fulger mai lumina valea, vedeam că suntem tot mai aproape. În cele din urmă, am ajuns la acelaşi nivel cu vârfurile turnurilor celor mai înalte. Am continuat să coborâm şi, după o vreme, am observat că eram chiar în dreptul a ceea ce luaserăm drept un pod mobil.

Privită de sus, de pe munte, păruse o punte îngustă, dar acum descopeream că era de fapt un pinten, o creastă muntoasă ce unea, ca un dig, versantul vestic al Feţei Întunecate de stânca izolată pe care fusese construită fortăreaţa.

Ne-am strâns unul lângă altul pe o platformă mică din peretele stâncii, puţin mai sus de creasta ce ducea spre fortăreaţă, ascunşi în spatele unui contrafort de piatră. La nivelul acesta, mai aproape de vale, se mai vedeau rămăşiţele unei vegetaţii defuncte: nişte smocuri de iarbă uscată, câteva tufe pitice de scaieţi...

chiar şi un copac bătrân, în care mai atârnau vreo două-trei frunze ofilite, verzi-cenuşii, cu trunchiul noduros şi îndoit, cu rădăcinile umflate şi răsucite ca nişte degete artritice încleştate de crăpăturile rocii.

De la buza platformei în jos, peretele muntelui devenea vertical, iar în dreapta şi în stânga noastră, cât puteam să vedem, zidul de piatră se arcuia, îmbrăţişând valea. Mi-am dat seama că acesta era Ceaunul lui Zeel — un nume deloc întâmplător, ca şi în cazul Feţei Întunecate a lanţului muntos. Îmi amintea de căldările vrăjitoarelor din poveşti. Pe pereţii drepţi şi netezi ai acestui ceaun nu zăream nicio cărare pe unde am fi putut coborî... jos de tot, în mijloc, trona Fortăreaţa Arraz.

Mai sus de unde ne aflam, în stânga, şerpuia ca o panglică neagră un drumeag ce urca de la digul stâncos al fortăreţei până pe creasta munţilor. Nici nu-i vedeam capătul: suia pieptiş spre sud-est şi se îngusta din ce în ce mai mult, până se pierdea în întuneric, înghiţit de un defileu ca o crăpătură.

Făcea legătura între Ţinutul Însorit şi Faţa Întunecată şi era folosit mai ales de oamenii lui Karazeel — despre drumeagul acesta ne spusese Danon din Drakendale să-l evităm cu orice preţ. Acum înţelegeam şi de ce. Până şi în lumina slabă de la ora aceea, părea un drum foarte circulat... chiar sub ochii noştri, o caravană răzleţită — nişte forme întunecate, ce se tot poticneau — apăru din negură şi începu să coboare greoi spre râpă; erau nişte măgăruşi care veneau spre Arraz.

Câteva torţe pâlpâitoare luminau caravana, iar clinchetul armurilor şi scrâşnetul copitelor ajungeau până la noi. Îi urmăream tăcuţi cum se apropie — căci, dacă noi îi auzeam pe ei, şi ei ne-ar fi auzit la cel mai mic zgomot pe care l-am fi făcut. M-am trezit că încerc să-mi dau seama dincotro bate vântul, ca o sălbăticiune amuşinând vânătorii; aerul era apăsător şi neclintit, ca înainte de furtună, însă pe frunte simţeam adierea unui vânticel ce purta cu el mirosul pieilor de animale înfierbântate de drum. Dar mai simţeam şi altceva...

Duhoarea *lor* de putreziciune, a Celor-fără-chip. I-am văzut, deşi întunericul îi făcea aproape invizibili, cum pluteau ca stafiile pe lângă ostaşii în armuri. Imediat, faţa mi s-a acoperit de o peliculă de năduşeală unsuroasă. Am aruncat o privire spre prietenii mei, să-i previn, ca şi cum ei nu prinseseră deja de veste.

Într-o linişte desăvârşită, parcă nici să respirăm nu mai îndrăzneam, ne-am uitat la convoiul care trecea încet pe dig. Digul, la început mai lat decât o stradă, se îngusta treptat până ajungea cât un deget de subţire — un perete de stâncă vertical, care semăna cu o muchie de cuţit. În flacăra tremurătoare a torţelor, drumul părea suspendat în aer ca o frânghie de lumină deasupra unei prăpăstii de beznă adâncă. Animalele, silite să meargă în şir indian, înaintau cu stoicism, având între ele siluetele de umbră ale Celor-fără-chip.

În sfârşit, caravana istovită ajunse la picioarele fortăreţei semeţe şi întunecate, pe lângă care părea doar un biet muşuroi de furnici. Digul natural de rocă se continua cu un pod de piatră, străjuit de nişte felinare aprinse, puse la intervale regulate. Luminile lor s-au reflectat palid în zalele oştenilor ce păzeau, doi câte doi, bastioanele. Convoiul s-a oprit. Cu un uruit îndepărtat, a fost coborât un pod mobil, dar explozia unui tunet a acoperit zgomotul pe care l-a făcut când a atins pământul.

Pentru o fracţiune de secundă, castelul mi s-a părut că arde, aruncând o lumină ireală, de un albastru-fosforescent, şi instinctiv mi-am dus mâna la ochi. Îmi ţiuiau urechile, eram complet buimăcit, dar am lăsat încet mâna şi am clipit des, în beznă, încercând să-mi recapăt vederea.

Convoiul dispăruse. Nu mai rămăsese decât hăul profund, neliniştitor, deasupra căruia castelul negru şi masiv devenise aproape invizibil. Felinarele de pe pod străluceau ca nişte licurici în marea de întuneric.

Aveam o problemă.

Singurul mod de a pătrunde în Fortăreaţa Arraz era acela pe care tocmai îl văzuserăm — şi s-o luăm pe digul îngust, atât de straşnic păzit, care lega muntele de fortăreaţă însemna sinucidere curată.

Cilindrul misterios

Primii stropi de ploaie au lovit în platforma de piatră pe care ne aflam, explodând ca nişte bombe în miniatură. Prietenii mei s-au strâns repede într-un colţ, lipiţi de peretele stâncii, cât mai departe de buza prăpastiei, încercând să profite de firava protecţie oferită de copacul chircit. Trei perechi de ochi disperaţi mă priveau de sub glugile lor şi încă una, mai micuţă, iţită de sub pelerina Kentei. Păreau să aştepte de la mine soluţiile... pe care nici eu nu le aveam. Curajul meu, deja aproape la pământ, a mai scăzut o treaptă.

Nu vedeam nicio cale de a merge mai departe. Fie şi la adăpostul întunericului, presupunând că ploaia nu se va opri, tot n-aveam cum să ajungem la castel fără să fim văzuţi. Şi chiar dacă răzbeam, de bună

seamă că străjerii n-ar fi deschis porţile şi n-ar fi coborât podul pentru cinci necunoscuţi — oricât de inofensivi şi de rupţi în coate ar fi arătat ei.

M-am uitat cu coada ochiului la Richard, cel mai aproape de mine. Din umbra glugii, părea matur şi hotărât... Când i-am văzut expresia fermă a gurii, am prins inimă. Poate că arătam noi cinci ca nişte copii neajutoraţi, dar eram mult mai mult de atât. Ajunseserăm până aici — de-acum nimic nu avea să ne mai oprească. După cum obişnuia să spună Hannah, trebuia să existe o soluţie. Rămânea doar s-o găsim.

Gândindu-mă la Hannah, cea întotdeauna încrezătoare, am zâmbit în sinea mea şi-n clipa aceea mi-am amintit şi de nostima deviză a lui Jamie — care izbuti să mă smulgă din amorţeală — *Când nu ştii ce să faci, mănâncă.*

Păşind cu grijă, m-am apropiat de ceilalţi şi mi-am luat rucsacul de jos. Am scotocit prin el după batoanele energizante pe care ştiam că le aveam acolo. Degetele mele au dat de moliciunea coperţilor de piele — jurnalul lui Zaronel — şi de suprafaţa netedă a cilindrului misterios, descoperit odată cu jurnalul. Imediat sub el am simţit cum foşneşte ambalajul batoanelor... şi, nerăbdător, am scos cilindrul şi l-am pus deoparte.

Însă uitasem că ne aflam în pantă. Din clipa în care i-am dat drumul, a început să se rostogolească... şi de aici totul s-a petrecut în mare viteză, ca un film derulat cu repezitorul. Am întins iute mâna după forma în

mişcare, dar între timp cilindrul s-a lovit de o piatră şi şi-a schimbat direcţia, iar pumnul meu s-a încleştat în gol. Lumina unui fulger m-a orbit şi m-a făcut să mă întorc brusc, pierzându-mi echilibrul, căci aveam o mână încă vârâtă în rucsac. Când m-am răsucit, am văzut pentru o fracţiune de secundă figurile celor-lalţi, cu ochii holbaţi şi gurile căscate... apoi m-am aruncat disperat după cilindru, dar mâinile mele au greblat zadarnic prin aer, căci tubul a dispărut dincolo de marginea platformei. Prea târziu. Timpul s-a comprimat năucitor, din derularea accelerată trecând într-una chinuitor de lentă. Pe buza prăpastiei, rămas cu braţele deschise ca un vultur, mă uitam la obiectul strălucitor care cădea, rotindu-se încet prin aer.

Apoi flama fulgerului care luminase dezastrul se topi în întuneric. Am stat privind neputincios în gol, blestemându-mi neîndemânarea, ascultând zgomotul îndepărtat al cilindrului care se lovea de stânci.

Ce era acel cilindru, niciunul dintre noi nu avea nici cea mai vagă idee. Eu îl găsisem întâmplător, ascuns în zidul tunelului prin care ieşeai din Palatul de Vară. Totuşi, simplul fapt că era acolo, pus la păstrare într-un loc sigur şi tainic, ne spunea că trebuie să fi fost preţios.

Cu pleoapele strânse dureros, am putut să-l revăd cu ochii minţii, foarte clar, de parcă nu s-ar fi făcut ţăndări jos, în vale, adineauri. Da, era albastru-argintiu, cu un luciu metalic ciudat. Avea capetele rotunjite şi era gros cât degetul meu mare. Ca eprubetele de la

şcoală... Deodată, am înţeles. După greutate, părea gol pe dinăuntru. Nu era un cilindru, ci un tub, scobit pe dinăuntru, în care era ascuns ceva.

Cum de fuseserăm atât de orbi încât să nu observăm asta până atunci? Îl avuseserăm chiar acolo, în faţa noastră; eu însumi citisem cuvintele, aşternute pe hârtie cu scrisul frumos al lui Zagros.

...un tunel secret ce străpunge zidul palatului... o poţiune păstrată într-un loc secret, care ne va face nevăzuţi cât ne vom croi drum către inima Pădurii Întunecate, unde nu-i îngăduit nimănui a pune piciorul...

În cilindru fusese Poţiunea Invizibilităţii. Singurul lucru care ne-ar fi putut ajuta să pătrundem în fortăreaţă. Din cauza mea, rămăseserăm fără ea. Vechiul Adam Equinox s-a foit stânjenit într-un cotlon îndepărtat al minţii mele. *Greşeala mea — din nou. Bine că măcar ceilalţi nu ştiu ce am pierdut... şi dacă nu le spun, nici n-or s-o afle vreodată.*

Încet, înţepenit, am reuşit să mă desprind de marginea prăpastiei, i-am întors spatele şi m-am dus agale către locul unde mă aşteptau ceilalţi.

— Asta e, s-a dus, am zis, ridicând din umeri.

Am inspirat adânc şi am continuat:

— Din păcate, mai am o veste proastă. Tocmai mi-am dat seama ce era: Poţiunea Invizibilităţii. Cea despre care pomenea şi Zagros, în jurnal. Ne-ar fi fost de mare folos, nu?

M-am uitat, în ochii lor, pe rând, dar n-am văzut decât înţelegere. Ce mai era de zis?

— Îmi pare rău.

Le-am dat câte un baton energizant şi mestecam tăcuţi, pe întuneric. Toţi încercaseră să se ţină cât mai departe de marginea platformei, cu excepţia lui Blue-bum. L-am urmărit cum se furişează într-acolo şi chiar se apleacă spre prăpastie, cu funduleţul în sus şi coada încolăcită prudent după un colţ de piatră.

— Ai grijă, te rog..., îl preveni Kenta.

Un fulger orbitor a luminat cerul deasupra noastră, urmat imediat de explozia unui tunet, care ne-a făcut pe toţi să tresărim. Cel mai tare a sărit Blue-bum, chiţcăind de frică şi aterizând periculos de aproape de marginea prăpastiei.

— Vino înapoi *imediat*! strigă Kenta, alarmată.

Nu puteam să nu-i dau dreptate. Mă lua ameţeala numai când îl vedeam aşa aproape de hău.

— Blue-bum, Kenta are dreptate. E cam mult până jos şi nu ştiu dacă e ceva de văzut.

M-am înşelat, însă. Blue-bum trăncănea pe limba lui, ţopăia pe loc şi ne arăta ceva, jos... În mod clar *văzuse* ceva. M-am dus de-a buşilea până la marginea platformei şi m-am aplecat lângă el, aşteptând următorul fulger. A venit, nu peste mult timp, şi atunci l-am zărit şi eu, agăţat într-o tufă de mărăcini, prea departe să ajung la el şi suficient de bine ascuns de terasa suspendată pe care şedeam.

Cilindrul cu poţiunea scăpase întreg. Primul meu gând, dezamăgit, a fost că ori acolo, ori pe lună, tot aia era. Dar apoi mi-a venit o idee... şi am zâmbit.

Cum te prefaci într-un om invizibil

— M-am hotărât şi gata, spuse ea.

N-aş fi crezut că vreodată Kenta o să-mi amintească de domnişoara McCracken, dar în clipa aceea cu ea semăna — până şi la buzele subţiate şi la privirea scăpărătoare. Imediat am simţit impulsul, cu care eram atât de obişnuit, de a mă retrage din faţa ei, şi numai pentru că mi-am adus aminte că la doi paşi în spate aveam prăpastia am rămas pe loc.

— Bine, dar...

— *Adam Equinox...*

Dezarmat, m-am uitat la Rich, care a ridicat din umeri, resemnat.

— Nu ştiu ce să zic, Kenta mi se pare că are o logică. Este într-adevăr cea mai mică şi cea mai uşoară...

şi e singura care ar putea jura că n-o să-l lase pe Blue-bum să cadă.

Atunci, nu mai rămânea decât să-l conving pe Blue-bum, eroul îndărătnic al misiunii noastre. Ghemuit în braţe la Kenta, nu părea deloc încântat, dar cine ar fi putut să-l condamne? Şi eu aş fi stat pe gânduri, dacă mi s-ar fi spus că o să mă ţină alţii de coadă deasupra unei prăpastii fără fund. Dar Blue-bum era singurul pe care natura îl dotase cu frânghie la purtător şi niciunul dintre noi nu ardea de nerăbdare să pună la încercare nodurile de cercetaş pe care Jamie se lăuda că le poate face pe o frânghie.

— Adam o să mă ţină pe mine de picioare, iar eu n-o să-ţi dau drumul, promit, spuse Kenta. Ştii că poţi să ai încredere în mine.

— Şi mai ştii că asta ar fi singura noastră şansă de a intra în fortăreaţă, adăugă Rich. Eu unul m-aş oferi fără să clipesc, doar că n-am coadă.

Mă uitam la faţa lui Blue-bum. Eram sigur că o să refuze. Deşi ar fi fost greu de spus ce simte, în mod sigur nu se chema entuziasm. Şi totuşi parcă nu frica îi umpluse de creţuri faţa lui de maimuţică... Avea mai degrabă aerul cuiva jignit, ca şi cum i se ceruse să facă un lucru total sub demnitatea lui. Da, exact aşa arăta: ca un director de şcoală obligat să se dezbrace şi să rămână în chiloţi în faţa tuturor elevilor şi profesorilor...

Am clătinat din cap, nerăbdător. Îmi imaginam numai lucruri rele. De când, mă rog, le păsa unor maimuţe cum e cu onoarea lor? Era o pierdere de vreme să încerc să ghicesc ce-i trecea lui Blue-bum

prin capul ăla îmblănit al lui... şi aici nu ne aflam la şcoală — ci tremuram pe marginea unei prăpăstii, bătuţi de ploaie.

Tocmai când mă pregăteam să-mi încerc norocul şi să-l conving eu pe Blue-bum, făcu el un lucru care mă luă complet prin surprindere. Dădu din umerii lui slăbănogi, îşi strânse buzele, cu o expresie de hotărâre, îşi apucă frumuşel coada lungă cu gestul cuiva care trage o găleată dintr-o fântână... şi, cu o caraghioasă solemnitate, o înfăşură în jurul mâinii Kentei. Apoi îmi aruncă o privire vicleană, cu coada ochiului, care spunea, mai clar decât ar fi făcut-o pe limba lui şi chiar pe limba noastră: *Vezi, Adam? Te-ai înşelat din nou în privinţa mea.*

În cinci minute, cilindrul nostru preţios ajunsese în buzunarul Kentei. Am început să coborâm, cu mare greutate, pe bordura de pietre mişcătoare care lega platforma noastră de creasta ce ducea la castel.

Verificaserăm dacă tubul conţinea ceea ce bănuisem eu şi se părea că avusesem dreptate: cele două jumătăţi ale cilindrului s-au deşurubat şi înăuntru era o sticluţă de cristal cu bine cunoscutul lichid azuriu lăptos, cu o slabă fluorescenţă în întuneric. Semăna perfect cu Poţiunea Invizibilităţii din care băuserăm, demult, în Templul din Arakesh; doar că acum era mai multă.

— N-ar trebui să o folosim decât în ultima clipă, spuse Jamie. Asta dacă nu vrem să ne trezim vizibili chiar în faţa santinelelor.

— Şi orice s-ar întâmpla, odată ce vom fi înăuntru, să nu spuneţi că Adam e Zefir, interveni Gen. Nici dacă ne prind..., mai spuse ea şi-şi înghiţi un nod din gât.

— *Mai ales* dacă ne prind, mârâi Rich. Să nu spunem nimănui, dar absolut *nimănui*. A trecut multă vreme de când am fost prin Shakesh, ca să nu mai punem la socoteală şi că timpul se scurge altfel în Karazan. Nu ştim în cine putem avea încredere.

Deşi nu l-a numit direct, am înţeles la cine se referea — la Kai, primul prieten, şi singurul, pe care ni-l făcuserăm în Karazan. *Prieteni pe viaţă...* Kai stăruise să îl lăsăm la Shakesh, când evadaserăm noi din temniţă. Indiferent de soarta care avea să-l aştepte, luase hotărârea să îşi continue activitatea sub acoperire pentru fidelii Prinţului Pierdut, adică să îi câştige încrederea regelui Karazeel şi apoi să-i grăbească sfârşitul, chiar între zidurile temutei Fortăreţe Arraz. *Se spune că e mai grozavă decât Shakesh şi că nimeni, nici măcar regele nostru adevărat, nu va putea să o şteargă de pe faţa pământului...*

Amintindu-mi cuvintele acestea, o parte din mine nu se putea abţine să nu zâmbească ironic. Dar cealaltă parte, nouă şi stranie, părea să freamăte ca un muşchi invizibil ce se încorda să-şi încerce puterea. *O, zău?* spunea partea aceea. *Asta rămâne de văzut...*

Ne pregătiserăm să aşteptăm câteva ore până la apariţia următorului convoi, chiar şi toată noaptea, dacă trebuia. Niciunuia dintre noi nu-i plăcea gândul că vom sta expuşi, putând fi surprinşi de oricine —

sau de orice — ar fi venit de după colţ, însă nu aveam de ales. Chiar şi invizibili, singura noastră şansă de a traversa podul mobil şi de a trece de porţi era să ne ascundem printre supuşii lui Karazeel. De aceea, trebuia să ne aflăm suficient de aproape de drum, încât să ne lipim imediat de următoarea caravană.

Însă eram norocoşi. Pe marginea drumului, peretele de stâncă făcea, la un moment dat, un cot, după o ieşitură, şi ne-am ascuns acolo, dar n-am apucat să stăm prea mult că s-a şi auzit un uruit. La început, l-am crezut un tunet, apoi din întuneric s-au desprins siluetele unor măgari care trăgeau o căruţă cu coviltir. Probabil că făceau parte din acelaşi convoi de dinainte, m-am gândit eu, dar din cauza poverii, merseseră atât de încet încât rămăseseră în urmă.

Mai bine nici că se putea. Pe lângă faptul că mirosul măgarilor ne-ar fi acoperit şi mirosul nostru, roţile cu şină de fier făceau atâta zgomot, încât nu ne-ar mai fi auzit nicicum cineva. Cu coada ochiului, i-am văzut pe prietenii mei sorbind din poţiune: primul a fost Blue-bum, apoi Kenta, după aceea Gen. A dispărut şi Jamie, apoi şi Rich. Am simţit cum nişte degete invizibile îmi caută mâna şi îmi apasă în palmă sticluţa de cristal rece şi netedă.

Am dus-o la buze şi am sorbit din ea... o senzaţie stranie, ca o uşoară furnicătură pe limbă, dar altminteri fără niciun gust... am înghiţit. Un scurt fior mi-a străbătut tot corpul. Am întins o mână şi am ridicat-o în dreptul ochilor, să mă asigur că poţiunea şi-a făcut efectul, deşi eram convins că o să şi-l facă.

Nu-mi mai vedeam nici curbele nărilor, nici umbrele pometilor şi nici genele. Şi mai jos, dispăruse şi corpul meu îndesat, cu care mă obişnuisem atât de mult, încât nici nu-i mai conştientizam existenţa. Toate mi se păreau altfel acum, ca şi cum globii ochilor îmi pluteau în aer. Am închis pleoapele, dar am descoperit că tot mai puteam să văd căruţa care se apropia de mine hurducăind.

Mâna subţire a Kentei a bâjbâit după a mea şi m-a strâns tare. Drept răspuns, am strâns-o şi eu puţin; conveniserăm că numai ţinându-ne de mâini puteam fi siguri că rămânem împreună. Fără nicio vorbă, plutind ca nişte stafii cu trupuri lipsite de greutate şi de substanţă, ne-am furişat până la marginea drumului, nescăpând din ochi caravana care se apropia.

Atunci au năvălit peste noi şi mirosul măgarilor înfierbântaţi, şi scârţâitul hamurilor, şi scrâşnetul copitelor pe drumul ud, şi fornăitul, şi un clinchet de zăbală. Un bici a şerpuit prin aer şi a plesnit pe spinările măgarilor. Pentru o clipă, am zărit un obraz smead, înnegurat de barba nerasă, şi nişte ochi injectaţi privind drept într-ai mei; vizitiul horcăi şi scuipă, iar bila de flegmă m-a ratat cu doar câţiva milimetri.

Apoi au trecut de noi şi ne-am grăbit să ne înghesuim în spatele lor, cât de aproape am putut de coada căruţei.

Ne-a prins bine că era aşa zgomotoasă căruţa — şi o turmă de elefanţi s-ar fi mişcat mai silenţios decât noi. Pe lângă faptul că orbecăiam pe întuneric,

împiedicându-ne la tot pasul, când drumul a început să se îngusteze, lucrurile ne-au scăpat de-a dreptul de sub control. Cineva mă tot călca pe picioare, altcineva o tot lua înaintea mea, ca apoi să încetinească brusc şi eu să mă ciocnesc de el. Până la urmă, ne-am aşezat în şir indian, în spatele căruţei, eu primul şi imediat după mine Kenta, pe care o ţineam încă de mână. Eram atent doar la scârţâitul căruţei şi la zornăitul lanţurilor din urma ei, căci încercam să uit de prăpăstiile care se căscau ameninţătoare şi-n dreapta, şi-n stânga.

În sfârşit, a apărut într-o parte o balustradă joasă, din piatră, şi drumul a început să se lărgească iar. Ajunseserăm pe pod. A apărut şi prima pereche de felinare, nu torţele arzânde pe care mi le închipuisem eu — doar nişte lămpi cu lumină slabă, aşezate sub acoperitoare transparente, arcuite deasupra lor. Două străji s-au ivit din întuneric, încremenite ca nişte statui: cu mantii negre peste armuri, cu feţe crude şi imobile ca nişte măşti sub coifurile lucioase. Doar ochii li se mişcau în cap, urmărind căruţa care înainta anevoie.

Cineva a strigat o poruncă şi imediat căruţa s-a oprit, scârţâind. Asta era! Sosise momentul crucial.

Nu puteam să zărim poarta din cauza coviltirului înalt, în schimb i-am auzit pe străjeri lătrând ceva şi pe căruţaş mârâind un răspuns. *Hai, lăsaţi şi voi podul şi daţi-i drumul să treacă*, i-am îndemnat eu în gând.

Un bărbat în negru se apropie cu paşi mari, pe lângă căruţă, drept spre mine. Am dat să mă feresc,

făcând un pas îndărăt, m-am ciocnit de Rich şi i-am auzit răsuflarea, apoi şi tropăitul mărunt al ghetelor celorlalţi, care se trăgeau şi ei înapoi, instinctiv. Inima mi-a zvâcnit în piept, un val de adrenalină mi-a năvălit în corp şi în cap o voce lăuntrică îmi urla să fug. Dar am reuşit să mă stăpânesc. Pentru ceea ce mi s-a părut o veşnicie, străjerul s-a uitat drept la mine, încruntat. Pielea obrazului îi lucea în ploaie; îi puteam vedea şi părul din nas, şi picătura de apă ce stătea să cadă de pe marginea coifului, şi negul de pe pleoapă. A râgâit şi m-a izbit în plină faţă duhoarea de ceapă digerată doar pe jumătate; apoi s-a întors spre căruţă. Dar pelerina lui udă s-a umflat şi mi s-a lipit de braţ, atârnând parcă nefiresc în aer. Un milimetru dacă se răsucea, ar fi văzut-o aşa... Am desprins-o cu un gest scurt şi iar am încremenit, căci năduşeala lui puturoasă m-a înecat şi abia de m-am stăpânit să nu tuşesc.

Străjerul a desfăcut cureaua de piele care ţinea închisă foaia din spate a coviltirului, a ridicat prelata şi s-a aplecat mult înăuntru. Veni un miros vag de grâu şi de saci vechi, şi-un cotcodăcit de găină speriată. Un mormăit, un hârşâit de obiect greu împins într-o parte... apoi prelata a căzut la loc şi străjerul a plecat, plesnind cu palma, în trecere, loitra căruţei, şi strigându-i vizitiului să-i dea drumul.

Făcând un pas înapoi, m-a călcat cu bocancul pe picior. Mi-am muşcat buzele să nu urlu de durere, fiindcă aproape că mi-am auzit oasele trosnind.

Străjerul s-a dezechilibrat, gata-gata să cadă, bătând aerul cu mâinile chiar pe lângă faţa mea.

— Ce 'fără-chip mai e şi asta? a bombănit el, întorcându-se şi uitându-se înfuriat chiar spre talpa mea nevăzută.

Mi-am ţinut respiraţia, simţind cum îmi zbârnâie fiecare nerv, încordat la maximum.

— Mai uşor cu miedul la cină, altminteri o să cazi de-a berbeleacul în hău, mârâi o a doua voce aspră. Ori te laşi de băut, ori te spun căpitanului... şi atunci ai încurcat-o. Hai, treci la loc în post până nu cazi... sau îţi dau eu brânci!

Cu buzele subţiate într-un rânjet, străjerul s-a întors să plece. Am simţit, dureros, cum mi se aşază inima la locul ei şi începe iar să bată. Am tras încetişor aer în piept, un aer proaspăt şi curat, ca după ploaie.

Podul s-a zguduit din temelii când pasarela de lemn s-a trântit, deschizându-se; căruţa a înaintat hurducăind îngrozitor, şi am intrat în umbra rece a porţii boltite... Eram în Fortăreaţa Arraz.

Călăuziți de Blue-bum

Era mai degrabă un tunel gigantic decât o intrare. Într-o beznă neagră de să-ţi bagi degetele-n ochi, ne furişam în urma căruţei. Am simţit fiorii claustrofobiei — aveam senzaţia că mă înghite o fiară imensă... Atunci mi-am dat seama că, de intrat, intraserăm de bine, de rău, dar de ieşit... avea să fie aproape imposibil.

Tunelul intrării dădea într-o curte, înconjurată pe toate laturile de nişte ziduri negre ca smoala şi foarte înalte. Căruţa se îndrepta spre grajduri, dar noi nu aveam ce căuta acolo. Am rămas pe loc, uitându-mă cum dispare în beznă, simţind un nod de panică în gât. Fusese cumva liniştitor să avem ceva după care să ne ţinem, dar acum eram pe cont propriu, şi eu habar n-aveam încotro să o luăm sau ce să facem.

M-am uitat în jur. Parcă eram într-un labirint... sau într-un coşmar. Curtea era un talmeş-balmeş de colţuri şi cotloane, de alei şi galerii care duceau în toate direcţiile... dar niciunul dintre colţuri nu era tăiat în unghi drept, după cum nu păreau să fie doi pereţi de aceeaşi înălţime. Nimic nu se potrivea cu nimic: zidul creştea haotic şi apoi se continua, înclinat aiurea. Şi sus, la mare înălţime, mai vedeai câte o uşă, tăiată în zidul vertical, la care părea că nu există nicio cale de acces. Scările înguste urcau încolăcite, ca apoi să se întoarcă şi să o ia în sensul opus, dispărând prin pereţi, la întâmplare, ba mai sus, ba mai jos, de nu-mi puteam da seama unde-ar putea să ducă. Altele suiau zadarnic în zigzag, până ce sfârşeau într-un perete gol. Treptele lor erau strâmbe, aplecate ba într-o parte, ba în alta, dar nicăieri nu vedeai vreo balustradă. Am încercat să urmăresc cu privirea o scară anume, pe peretele cel mai depărtat: şerpuia când spre noi, când îndărăt, până când se desprindea brusc de la perete şi se întrerupea, suspendată în aer. Până şi zidurile erau înclinate la nişte unghiuri imposibile... mi-am dat capul pe spate şi le-am urmărit din ochi până la turlele cocârjate, care se răşchirau ca nişte gheare spre cerul sfâşiat.

Furtuna trecuse. Luna se chinuia să răzbată printre nori, dar nu ştiu ce efect ciudat îi transforma strălucirea blândă şi argintie într-o lumină roşie ca sângele, de parcă turnurile din Arraz ar fi fost nişte cioburi ascuţite care sfârtecaseră cerul.

— Ei, n-a fost chiar aşa de greu, şopti Richard. Acum nu mai trebuie decât să vedem cum ajungem la vizuina unde stau ascunşi Karazeel şi Evor.

Da, chiar aşa, cum?

Nu mi-am dat seama că am vorbit cu voce tare decât când am auzit-o pe Gen, răspunzând în şoaptă:

— Chiar dacă am şti unde trebuie să ajungem, spuse ea încet, n-o să reuşim niciodată să descoperim pe unde s-o luăm... nici într-o mie de ani.

— Asta cam aşa e, încuviinţă Rich, amuzat. Vai de castelul ăsta! Cred că arhitectul era nebun de legat.

— Pe mine mă înfioară, zise Jamie, cu o voce tremurată. Ce bine ar fi dacă am putea să ne întoarcem acasă...

— Păi, nu putem..., începu să-i răspundă Rich, dar vocea i se curmă brusc.

— Richard, ce e? întrebă Kenta, aproape panicată. Ce s-a întâmplat?

— M-a *muşcat* ceva de picior, chiar deasupra bocancului. Nu ştiu... vreun şobolan...

— Niciun şobolan nu ajunge aşa de sus, şopti Gen.

— Un şobolan mare şi *invizibil*..., murmură îngrozit Jamie.

— ... cu nişte colţi ascuţiţi ca briciul, încheie Rich, printre dinţii strânşi de durere. Sângerează, simt cum mi se prelinge sângele pe picior.

Gândul că poate nu eram singurele fiinţe invizibile umblând prin întuneric m-a făcut să mă cutremur. Am auzit un fel de şuierat şi am simţit cum mi se caţără ceva pe braţ. Mi-a îngheţat sângele în vene. Ceva mai

mare decât un şobolan se căţăra pe braţul meu, agăţându-se cu ghearele de pânza aspră a pelerinei.

M-am dat un pas mai înapoi, depărtându-mă de ceilalţi; i-am dat drumul Kentei, şi am ridicat mâna, gata să-i ard una *lighioanei*, să zboare cât colo. S-a ferit, înclinându-se mult, apoi s-a apucat strâns de umărul meu... apoi nişte degete osoase mi s-au înfipt în păr şi am auzit o bolboroseală familiară la ureche.

— *Blue-bum*! am mârâit. Data viitoare, anunţă-mă cumva că eşti tu!

M-a strâns mai tare de braţ şi i-am simţit feţişoara cu piele aspră lipită de urechea mea. A şopocăit ceva pe limba lui, apoi m-a înghiontit puţin, şi iar a turuit ceva, dar era mai degrabă o vibraţie decât un sunet propriu-zis.

Am întins mâna, orbecăind după ceilalţi, şi i-am tras pe toţi lângă mine. Chit că tremuram şi eram plouaţi, cu ei alături simţeam un soi de siguranţă şi de plăcută ancorare în realitate. Ne-am strâns şi mai aproape.

— Să ştiţi că-l am pe Blue-bum pe umăr şi — *au!* — cred că încearcă să ne spună ceva.

S-a răsucit brusc, zgâriind pelerina, şi a început să se dea jos de pe braţul meu. Degeţelele lui uscăţive s-au împletit cu ale mele; a urmat un şir de smucituri scurte şi insistente. Mesajul lui Blue-bum era cât se poate de clar.

— Vrea să mergem după el, am zis, în şoaptă.

— Ce tâmpenie! răbufni Rich. Şi *el* de unde ştie care-i drumul?

— Dacă nu cumva..., interveni Gen, cu o rază de încredere. Noi am crezut mereu că Blue-bum a fost ţinut prizonier în Shakesh. Dar dacă l-au adus aici, în Arraz? Asta înseamnă că a mai fost pe aici şi a reuşit să evadeze. Iar dacă a reuşit să găsească ieşirea...

— Atunci poate găseşte şi intrarea, încheie Jamie.

A urmat o pauză lungă. În cele din urmă, Kenta întrebă, cu mare blândeţe:

— Blue-bum, am înţeles noi bine? Ai mai fost vreodată pe aici? Poţi să ne ajuţi să ne apropiem de Karazeel şi Evor fără să fim văzuţi?

Am simţit că mă trage iar de mână.

— Se pare că aşa crede.

— Tu ce spui, Adam? mă întrebă Rich. Merită să încercăm?

După mine, oricum nu prea aveam de ales. Dar nu m-am putut împiedica să mă gândesc că mi-ar fi plăcut în clipa aceea ca Blue-bum să nu fie invizibil, ca să-l privesc în faţă, să mă uit în ochii lui. Chiar puteam avea încredere în el? În fond, Blue-bum observase cilindrul pe care-l crezuserăm cu toţii pierdut, am început eu să-mi trec în revistă argumentele. Blue-bum fusese cel care încuviinţase să fie coborât în prăpastie, ţinut doar de coadă, ca să ni-l aducă înapoi. Blue-bum ne adusese în Arraz. Şi tot Blue-bum fusese cel pe care îl torturaseră Karazeel şi Evor — dacă nici ăsta nu era un motiv solid ca el să fie de partea noastră, atunci chiar că nimic nu mai conta.

N-aveam nevoie să-i văd faţa ca să-mi amintesc de strălucirea aceea ciudată din ochii lui. O strălucire pe

care înainte n-o avusese... Însă, doar pentru faptul că se mai schimbase şi el, nu însemna că nu e de partea noastră. Poate, dimpotrivă, însemna că *este* — mai mult ca oricând.

— Bine, Blue-bum. Ia-o înainte!

Era clar că Blue-bum ştia încotro merge. Am traversat curtea, păşind cât puteam mai încet, ţinându-ne de mâini invizibile — Blue-bum primul, eu imediat după el, îngrozit de gândul că aş putea să-l calc din greşeală.

Am trecut pe lângă o scară dărăpănată care nu ducea nicăieri... am trecut şi de cadrul întunecat prin care dispăruse mai devreme căruţa... am trecut şi de arcada care mi se păruse mie drumul cel mai plauzibil. Şi ne-am oprit tocmai în capătul opus al curţii, aşteptând ca Blue-bum să se orienteze puţin — pentru că oriunde ar fi fost intrarea în castel, aici nu era sigur. Stăteam cu toţii la baza unuia dintre pereţii fără uşi, fără ferestre, cel pe care se căţăra scara în zigzag. Când îl privisem, din partea cealaltă, mi se păruse că peretele era înclinat, iar acum, uitându-mă la el, în sus, m-am încredinţat că avusesem dreptate. Îl vedeam aplecat deasupra noastră, iar cerul părea secţionat de linia ca dinţii de fierăstrău a scării ce se întrerupea în aer, suspendată în gol. Pentru o fracţiune de secundă am avut impresia că se prăbuşeşte, că tot peretele cade pe noi... şi m-a luat cu ameţeală. Am simţit cum mă clatin şi m-am uitat repede la picioarele mele sau, mă rog, unde ar fi trebuit să fie ele.

— Grăbeşte-te, Blue-bum! îi şopti Richard. Zi, încotro, stânga sau dreapta?

Nici una, nici alta. Blue-bum s-a îndreptat spre scara de piatră şi m-a tras după el. Când am ajuns la prima treaptă, am şovăit. Nu putea fi pe aici. Atunci am simţit un brânci fără menajamente şi am auzit o voce familiară mârâind:

— Hai, Zefir... sau vrei s-o iau eu primul?

De data asta, în vocea lui Rich se simţea clar provocarea. M-am apropiat de perete cât am putut de mult şi am început să urc, cu mâinile şi cu picioarele lipite de perete, făcând paşi laterali ca un crab, cu spatele la golul de care nu mă despărţea nicio balustradă. Probabil că era o uşă la capătul scării, dar n-o văzuserăm noi de jos. Mă ajuta să continui gândul că am piatră solidă sub ambele palme şi sub tălpi... dar şi simplul fapt că, odată urcaţi pe scară, nu mai aveam încotro s-o mai cârmim — nu puteam merge decât în sus. Îl auzeam din urmă pe Jamie hârşâind piatra şi gâfâind ca un pui de buldog şi nu ştiu când am început să vorbesc, în timp ce urcam — nici nu ştiu dacă pentru el sau pentru mine însumi:

— Hai, mergi înainte... încă un pas... aproape că am ajuns... ţine-te aproape de perete... bravo...

Un lucru era sigur, mi-am spus eu sumbru, mai rău de atât nu se putea.

Dar mă înşelam.

M-am oprit chiar în punctul de unde treptele se desprindeau de perete şi o luau într-o parte, în gol;

mă uitam şi nu-mi venea a crede. Unde ar fi trebuit să fie o uşă, nu era nimic, decât zidul gros. Eram suspendaţi în aer pe o scară lată cât banca mea de la şcoală, la o înălţime cam de vreo patru etaje, şi nu mai aveam pe unde să o luăm. Din spate s-a auzit un behăit gâtuit. În acelaşi timp, din faţă — din faţă? cu neputinţă! — am auzit sporovăiala bine cunoscută a lui Blue-bum, venind dinspre ciotul scării suspendate peste curtea pavată cât un timbru poştal.

Două cuvinte mi se învârteau prin minte: *Blue-bum* şi *Nu*. Dar turuitul s-a repetat, grăbit şi insistent. Am deschis gura, dar n-am reuşit să scot decât un sunet gutural. În cele din urmă, am înţeles. Cu mare grijă, m-am lăsat în patru labe. Aproape îmbrăţişând suprafaţa neregulată a pietrei, m-am întors cu spatele la perete şi m-am târât încet pe treptele de deasupra hăului. Când am ajuns cu mâinile la ultima treaptă, m-am oprit. Am aruncat o privire dincolo de marginea scării şi am simţit că se învârte pământul cu mine. Şi iarăşi flecăreala trăncăniciului m-a chemat din faţă, de sus, ca şi cum ar fi plutit în aer. Am întins mâna, pipăind piatra. Faptul că eram încă invizibil îmi dădea cumva impresia că-i pot încredinţa aerului toată greutatea trupului. Am auzit un mic scâncet din spate.

— Jamie, mai ştii cum a fost la Podul Curcubeului? l-am întrebat, gâtuit. Şi ai reuşit să treci. O să reuşeşti şi acum. Închide ochii şi închipuie-ţi că *este* pe atât de real pe cât simţi cu palmele. Şi... ai grijă.

Unul după altul, cu tot golul căscat sub noi, ne-am căţărat bâjbâind cu mâini invizibile după trepte pe

care nu le puteam vedea. Am închis ochii şi mi-am spus că nu e decât un vis... un coşmar; iar dacă o să cad, o să mă trezesc, tresărind, chiar în patul meu.

După cine ştie câtă vreme, o veşnicie parcă, am deschis puţin ochii şi am văzut o intrare în zid. Era drept în faţa mea, atât de aproape, că simţeam mirosul zidului ud, puteam să-l ating... Şi-n clipa următoare, m-am strecurat repede, în patru labe, prin gura umedă a tunelului, auzind din urmă cum suspinele lui Jamie se prefac în ecourile unor sughiţuri... M-am ridicat în picioare, tremurând, şi îi tot trăgeam pe ceilalţi după mine, împletindu-mă cât puteam de repede, cât mai departe de neant.

În colivie

— Pe legea mea, un lucru-i sigur, şopti Rich. Dacă a existat vreodată o intrare secretă, atunci asta era. Bravo, Blue-bum!

Ne-am strâns cu toţii într-o cămăruţă mică, lipită de culoarul principal, cufundată în bezna cea mai neagră. Blue-bum ne trăsese înăuntru şi împinsese uşa în spatele nostru, închizând-o hotărât. Era prima oară când ne simţeam şi noi ceva mai în siguranţă şi când mă bucuram din toată inima că stau cu burta pe o piatră dură.

— Eu aş zice să stăm aici o vreme, până mâine-dimineaţă, de exemplu...

După cum îi sună vocea, mi-am dat seama că Jamie abia se abţinea să nu plângă.

— Ce-ar fi să mâncăm ceva?

Nu că mi-ar fi fost foame, dar ştiam că asta îl înviora mereu pe Jamie.

— Nu pot să..., începu Jamie să zică, dar se opri, înecându-se. Cred că-mi vine să vomit.

Şi mie-mi venea, aveam o ciudată senzaţie de prăbuşire, ca şi cum un vârtej îmi sorbea în jos tot stomacul. Am întins mâinile, instinctiv, încercând să mă ţin de perete... şi-am auzit cum lângă mine plânge încetişor una dintre fete. Mă simţeam greu cât un elefant, ca şi cum gravitaţia se dublase şi urma să mă strivească de duşumea. Cu toată panica, mi-am dat seama că ştiam de undeva senzaţia asta...

— Blue-bum, ce se întâmplă? întrebă Gen, cu voce spartă.

— Ce se întâmplă? repetă şi Rich, nervos... sau speriat.

— Blue-bum? Unde eşti?

— *Răspunde odată!* m-am răstit.

În clipa aceea, am avut revelaţia înfiorătoare că Blue-bum plecase. Ne adusese într-o capcană, într-o buclă a timpului sau poate în pragul către o altă lume, iar acum plecase. Podeaua de sub tălpile mele trepida, tresălta ciudat, amintindu-mi de vibraţia unei tije metalice. Dar din nou senzaţia îmi era straniu de cunoscută: banală de-a dreptul şi fără nicio legătură cu lumea Karazanului...

A urmat un fel de bufnitură înfundată, apoi totul a încremenit. Ce era sunetul ăsta? Blue-bum nu plecase. Trăncăneala lui bine cunoscută venea din spatele meu, dar nu mai părea nici prietenoasă,

nici încurajatoare. Avea un ton grav, amenințător și în același timp victorios, care mi-a înghețat sângele în vine.

A urmat un declic, dar slab de tot, și o adiere, după care, în spatele nostru, o porțiune din perete a alunecat, deschizându-se ca o ușă glisantă. Am sărit în picioare, acoperindu-mi ochii cu mâna, orbit de lumina subită. O amintire de demult, o excursie făcută în turnul școlii, cu liftul, își croi drum la suprafață din adâncurile memoriei... Dar în secunda aceea vederea mi s-a limpezit și două constatări s-au înfipt ca niște gloanțe în mintea mea:

Nu mai eram invizibili.

Îl găsiserăm pe regele Karazeel — sau, mai bine zis, ne găsise el pe noi.

Printre plecăciuni servile, în patru labe, gudurându-se, Blue-bum se târa spre el. Karazeel nu-i dădu nicio atenție. Nu avea ochi decât pentru noi, strânși unul într-altul, în pragul ușii. Pentru ceea ce a părut o eternitate, timpul s-a oprit în loc. M-am uitat rapid prin încăpere, să găsesc o portiță de scăpare, știind că, de fapt, nu exista niciuna.

Karazeel. Coroana împletită a Karazanului îi împodobea capul, peste părul negru și lucios, ce-i încadra fața cu pielea fără nicio cută. Cu toate că era trecut de șaptezeci de ani, avea înfățișarea și ținuta unui bărbat în floarea vârstei. Era chipeș, dar linia buzelor îi trăda cruzimea și ochii palizi îi erau umbriți de spectrul ticăloșiei.

Undeva, în stânga, printr-o fereastră mare, cu arcadă, se vedea cerul. Nici nu mai era nevoie să-mi spună roiul de stele că ne aflam undeva sus, la foarte mare înălţime. În faţa ferestrei strălucea un pupitru — din aur pur, am bănuit eu. Iar lângă el, am observat un fel de clopot acoperit cu o pânză neagră. Pentru o fracţiune de secundă, am revăzut în minte o imagine de când ne aflam în sala computerelor la Quested Court, la testul cu globul de plasmă, de unde pornise totul...

S-a auzit un fel de bâzâit şi m-am întors către obiectul care domina încăperea, uitând imediat de clopotul cu linţoliu. Mă uitam la imensul aparat pătrat, cu tot felul de butoane, clape, manete şi lumini pulsatile... un dispozitiv neobişnuit care zumzăia, şi scotea *bipuri*, şi bâzâia, emiţând un curent electric aproape vizibil.

Curent electric?! Toată încăperea era scăldată într-o lumină fluorescentă, obositoare. Torţele fumegânde pe care ni le aminteam noi din Shakesh ţineau deja de altă lume şi de altă epocă. Karazan intrase într-o nouă eră, cel puţin aici, în turnul acesta înalt.

— Aşadar..., începu regele, cu vocea de care-mi aminteam atât de bine: mângâietoare ca mătasea şi rece ca oţelul. I-ai adus. Bravo, slugă credincioasă.

Şi, spunând acestea, a întins o mână. Îngreţoşat, l-am văzut pe Blue-bum cum se caţără pe ea, se aşază binişor pe umăr şi începe să-i trăncănească încet la ureche.

Lângă mine, Kenta scoase un suspin înecat.

— O, Blue-bum... *cum* ai putut să faci aşa ceva?

Blue-bum ne-a aruncat o privire şi a rânjit încrezut. Abia atunci i-am observat urma de sânge uscat din colţul gurii lăbărţate de maimuţă.

— *Tu* m-ai muşcat! spuse Richard, printre dinţi. O să te sugrum cu coada ta, trădător mic şi nenorocit ce eşti! Noi am avut încredere în tine...

Dar a fost întrerupt de un chiţăit ascuţit, venind de sub pânza neagră de la geam. Deodată, mi-am dat seama cu ce semăna obiectul învelit: cu o colivie pentru papagali, acoperită pentru noapte. Însă am făcut asociaţia asta fără să bănuiesc ce ar fi putut însemna. În mintea mea zvâcneau frânturi de gânduri, ca nişte păsări prinse într-o cameră întunecată, care nu ştiau încotro să zboare. *Blue-bum... Weevil... Zefir... eu...*

Atunci m-a fulgerat un alt gând, tăios ca o sabie: *Omul ăsta e cel care mi-a ucis tatăl.*

Şi dintr-odată, purtat de o furtună pârjolitoare, am ştiut că-mi va fi uşor să fac ce am de făcut. Ba chiar că o voi face chiar în clipa aceea, cu mâinile goale, cu pumnii pe care îi simţeam tari ca piatra. M-am avântat spre el, făcând doi paşi mari, simţind ropotul sângelui ce-mi pulsa prin vene. Parcă nu mai eram decât eu, într-un tunel lung, iar la capătul lui, într-un cerc de lumină, era Karazeel. Îi vedeam faţa până în cel mai mic detaliu şi atunci am observat, pentru prima oară, cât de mult semăna cu a mea. Şi părul negru... şi pielea măslinie... şi ochii de culoarea fuioarelor de ceaţă...

Colţul gurii i se strâmbă într-un zâmbet, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Mâna i-a săgetat în sus. Un vâjâit... un zăngănit... şi ceva uriaş şi greu a căzut

între noi. Mai iute ca atacul unui şarpe, gratiile de metal s-au înfipt în podea, încercuindu-ne într-o mare cuşcă de oţel.

— Cât am aşteptat clipa asta, murmură Karazeel. Bine aţi venit, copii, bine aţi revenit în lumea noastră, Karazan. Ştiu de unde sunteţi şi am nişte planuri pentru lumea voastră. Tărâmul de dincolo de Steiul de Piatră... lumea în care a mai fost dus un copil, acum mai bine de cincizeci de solare... Pe atunci n-am ştiut, dar acum ştiu.

Valul de furie a trecut, lăsându-mă vlăguit şi ameţit, tremurând. Mă mai agăţam de o ultimă rază de speranţă, firavă. Karazeel nu ştia cine sunt.

— Am memorie bună. Nimeni nu fură de la regele Karazeel scăpând cu viaţă, chiar dacă am înlocuit ceea ce mi-aţi furat.

Se referea la Tiger Lily, care dispăruse odată cu noi din temniţele Shakeshului. Dar cum ar fi putut să o înlocuiască? În Karazan nu existau pisici.

— Veţi fi pedepsiţi pentru că l-aţi furat pe Mauler, continuă el, zâmbind. Sorţii îi place să întoarcă roata, după cum veţi vedea.

În timp ce vorbea, se plimba cu paşi rari pe lângă cuşca noastră, măsurându-ne din ochi. Jamie şi fetele stăteau încremeniţi, fără să îndrăznească să se uite la el. Numai Rich, din când în când, îi mai arunca pe sub sprâncene o privire piezişă.

Eu mă întorsesem, încet, în cerc, ca să nu-l pierd din vedere pe Karazeel şi totodată să ţin un ochi şi pe Blue-bum. Orice prefăcătorie dispăruse. Văzându-i

mutra schimonosită, mă întrebam cum de reuşise să ne ducă pe toţi de nas, şi încă atâta timp. Cât dăduse ocol cuştii noastre, Karazeel îl ignorase pe cel care, ghemuit pe umărul lui, îi tot turuia ceva la ureche. Dar acum Blue-bum îl apucă de păr pe rege şi smuci o dată aşa de tare, de i se clătină coroana împletită de pe cap.

Karazeel se întunecă la faţă şi, pentru o fracţiune de secundă, am sperat că o să-şi piardă cumpătul şi o să-l zvârle pe Blue-bum drept pe geamul ăla mare, cu toate secretele lui. Dar încruntarea i se preschimbă într-un zâmbet sinistru.

— O, da, prietene fără grai, zise el pe-un ton plângăreţ, tu ai de dat un raport, nu-i aşa? O să ascult cu interes ceea ce pari aşa de nerăbdător să-mi spui.

L-am urmărit cu toţii pe Karazeel cum traversează sala până la tronul său şi se apleacă peste o măsuţă joasă, pe care erau aşezate un stativ cu sticluţe şi un borcănel nu mai mare decât o solniţă, plin cu un lichid transparent ca apa. Karazeel luă borcănelul şi-l puse pe Blue-bum jos, în faţa tronului. Mă uitam la cei doi, aşa de concentrat la ceea ce se întâmpla, încât abia dacă am auzit ţipetele ascuţite dinspre colivia de papagal.

Karazeel întoarse borcănelul cu susul în jos şi-l scutură o dată, şi încă o dată. Câteva picături au aterizat pe blăniţa lui Blue-bum. El tresări şi se zvârcoli, ca şi cum l-ar fi ars, dar gura-i de maimuţă i se lăţi într-un fel de rânjet batjocoritor. A mai scos un ultim chirăit sălbatic, apoi spinarea i s-a arcuit nefiresc şi a

căzut pe spate, lovindu-se cu ţeasta de lespede cu un zgomot sec. Trupul i se îndoi brusc de la mijloc, ca lama unui briceag. Lângă umărul meu, am auzit-o pe Kenta scoţând un icnet. Am întins mâna şi am luat-o după umeri, strângând-o în braţe.

— Nu te uita..., i-am şoptit.

Dar eu nu reuşeam să-mi dezlipesc privirea de la el.

Pentru o clipă, am crezut că lichidul era vreun acid sau cine ştie ce otravă, că regele se hotărâse să-l omoare pe Blue-bum. Dar pe măsură ce trupuşorul acela mic se chircea şi se zvârcolea, am înţeles ce se întâmpla de fapt. Am văzut cum i se întindeau mâinile şi picioarele, cum i se lungeau; cum blăniţa jumulită dispărea ca prin farmec; cum botul i se turtea şi nasul i se lungea, cum coada i se scurta, dispărându-i absorbită în trup.

În jurul corpului ghemuit pe jos au sărit în toate părţile stropi roşietici, ca de sânge. S-a mai zvârcolit o dată, convulsiv, slobozind un strigăt pătrunzător. Apoi s-a făcut linişte. Peste un timp, încet, silueta prosternată s-a ridicat în coate, mişcându-se anevoie, ca un om bătrân, tare bătrân. Era cu spatele la noi şi la început n-am văzut decât pelerina şi părul ciufulit. Clătinându-se anchilozat, s-a ridicat în picioare. S-a întors spre noi şi a început să se apropie, şchiopătând, întinzându-şi oasele şi trosnindu-şi încheieturile degetelor.

Dar nu era Weevil.

Ci *Evor*.

Plăcerea de a distruge

Nu era cu putinţă... deşi, pe de altă parte, asta explica totul. Blue-bum arăta altfel nu pentru că fusese torturat; arăta altfel pentru că *era* într-adevăr altcineva. Fusese Evor tot timpul — chiar din clipa când îl găsiserăm pe jumătate mort la marginea Pădurii Larmei. Cu toate acestea, el chiar *fusese* pe jumătate mort... sau nu? Şi chiar *avusese* nevoie de Poţiunea Tămăduirii ca să-şi revină, când era la un pas de moarte... sau nu? Mi-am amintit de sângele uscat pe care i-l şterseserăm cu buretele din blana îmbâcsită, de la tăieturile şi rănile pe care crezuserăm că i le vindecase poţiunea... fără ca noi să le fi văzut vreodată.

Evor mi-a aruncat o privire triumfătoare de sub claia de păr cernit.

— Ei? croncăni el. Tot nu v-aţi dumerit? N-a trebuit decât să vă urmăresc de când aţi venit dinspre Arakesh; apoi am băut o gură de apă din Pârâul Vorbitor, m-am mânjit cu nişte sânge de măgar pe ici, pe colo... v-am stârnit puţin interesul, cât să muşcaţi momeala. Am jucat un pic de teatru... restul l-aţi făcut voi, copii, în graba voastră de a crede că lucrurile nu pot fi decât bune şi frumoase. Iar ţie, fetiţo, mai zise el, uitându-se languros la Kenta, îţi mulţumesc pentru tot răsfăţul. Aproape că începuse să-mi placă.

A făcut o pauză şi a venit şchiopătând până în dreptul meu, privindu-mă cu o licărire ciudată în ochi:

— Singurul de care m-am temut c-ar putea ghici adevărul ai fost tu... *Prinţe Zefir*.

Urmă o tăcere lungă şi încordată. Karazeel se apropie de cuşcă, holbându-se la mine cu atâta sete, de parcă voia să-mi soarbă sufletul.

— Aşa... deci s-a adeverit profeţia. Însă legenda se opreşte aici. N-o să mai urmeze o intrare triumfală în Arakesh, nepoate. Ca şi caii înaripaţi ai Karazanului, în curând nu vei mai fi decât praf şi pulbere, un nume uitat, şoptit doar de un ultim suflu de vânt. Căci eu sunt dintre cei puternici, dintre stăpânii sorţii care-şi strunesc destinul şi-l supun voinţei lor. Nimic nu-mi poate sta în calea spre glorie.

Dintr-un salt a fost lângă maşinăria uriaşă, a apucat de o manetă şi a tras. Un zumzet electronic s-a revărsat în toată încăperea. Stelele din fereastra cea mare au început să se rotească, repede, din ce în ce

mai repede, într-un vârtej năucitor de scântei. Karazeel s-a întors către noi, cu faţa luminată de o ardoare smintită.

— Vedeţi? Am îmblânzit şi fulgerul din cer. Ziua şi noaptea sunt la degetul meu mic. Curând, până şi galaxiile vor fi în puterea mea. Puterile mele sunt la fel de fără număr ca stelele pe cer.

Se îndreptă către pupitrul de aur şi ridică amândouă mâinile deasupra lui. Era ceva pe tăblia înclinată... un obiect plat, cu nişte butoane ieşite în relief, care sclipeau ca nestematele. O tastatură... Şi atunci, cutia aceea mare trebuie să fie un calculator, mi-am zis eu, deşi aveam convingerea că nu era decât o fanfaronadă... şi că nu se baza decât pe minicomputerul pe care îl uitaserăm noi în Shakesh. Cu vreo câteva modificări, m-am gândit, deloc încântat.

— Aia nu-i o fereastră, şopti Jamie. E un monitor de computer.

Vârtejul de stele s-a spulberat şi s-a risipit. Jamie avea dreptate. Nu fusese o fereastră pe care se vedeau stelele de pe cer, ci un *screen saver*. Acum, ca o cameră de filmat, ne arăta, din mişcare, o panoramă a munţilor de dedesubt. Lanţul muntos ne apărea, ameţitor, văzut ca prin ochii unui şoim în zbor: un dragon adormit, învelit cu întunecimea însăşi. Camera se rotea de la stânga la dreapta, la 180 de grade, se înclina şi apoi se năpustea în jos cu viteză, purtându-ne şi pe noi într-un *roller-coaster* halucinant, până în străfundurile Ceaunului.

Nu avusesem dreptate: hăul avea fund. În Ceaunul lui Zeel materia îşi bolborosea monstruozitatea. Aici forfoteau hoardele lui Zeel — generate probabil pe computer, dar care, ca şi Karazanul, se transformaseră în făpturi de carne şi oase, cu colţi strălucitori şi ochi ca tăciunii aprinşi. Am alunecat tot mai jos, peste o şleahtă de împlătoşaţi ca nişte tatu, peste o legiune de sclavi schilozi... iar când siluetele acestora s-au topit în şirurile unduitoare şi cenuşii ale Celor-fără-chip, am închis ochii şi mi-am ferit privirea. Văzusem destul.

— Când Ceaunul se va umple, voi da semnalul. Va fi curând, foarte curând, şopti cântat Karazeel, mângâind pietrele preţioase care incrustau tastatura. *Control Alt Delete* — magia distrugerii.

Deodată, Kenta a venit lângă mine. Dintotdeauna bănuisem că nu era doar Kenta cea drăguţă, cum o ştiam noi. Iar acum îmi dovedi că avusesem dreptate. S-a apucat de barele de oţel şi, cu pumnii încleştaţi, le-a zgâlţâit furioasă. Cu timbrul acela biciuitor al vocii, care-mi amintea de domnişoara McCracken, sfâşie aerul, în timp ce arunca fulgere din ochi.

— Ba bine că nu! Te crezi rege?! Nu eşti decât un uzurpator nebun! Ce-ţi închipui, că o să cucereşti lumea? N-ai să vezi, *n-o să te lăsăm noi*!

Karazeel rămase cu gura căscată.

— Eu..., bâigui.

— N-am terminat! i-o reteză Kenta. Ştiam eu că Blue-bum nu ne-ar trăda niciodată şi nu m-am îndoit de el nicio secundă. Unde e? Ce i-ai făcut?

— Kenta, pentru Dumnezeu, taci! şuieră Rich.

Evor se îndepărtă şchiopătând de cuşca noastră, cu un rânjet care nu-mi plăcea deloc. Şontâc-şontâc, se duse până în colţ, la colivia acoperită şi, dintr-o mişcare, dădu pânza neagră la o parte. Acolo, clipind des din cauza luminii fluorescente dure, stătea ghemuit Blue-bum. Avea blăniţa curată şi mătăsoasă, ca întotdeauna, iar feţişoara de maimuţă îi era netedă, ba chiar, în comparaţie cu mutra stafidită a lui Evor, părea aproape bucălată. Se ţinea strâns cu lăbuţele de gratiile coliviei, ca o imagine în oglindă a Kentei — lăbuţele acelea moi, cu degete agile de maimuţă mică, aşa cum le ştiam. Dar abia când m-am uitat în ochii lui strălucitori şi întrebători am ştiut cu siguranţă că el este.

Evor a descuiat colivia şi l-a apucat pe Blue-bum de ceafă. Târându-şi piciorul beteag, s-a apropiat de noi, care îl urmăream ca prostiţi, şi îl zgâlţâi sub ochii noştri. Bâjbâi puţin şi, cu un clinchet, descuie o uşiţă de la cuşca noastră, o întredeschise şi o trânti aproape imediat înapoi, pe când Blue-bum cădea lat, azvârlit la picioarele noastre.

— Uite-l şi pe prietenul vostru, scrâşni el. Puteţi muri împreună.

— Dar nu în seara asta, zise Karazeel, cu o voce puţin schimbată, ceea ce ne atrase privirile spre el ca un magnet.

Nu mai avea nici urmă din nebunia febrilă de mai devreme. Se prăbuşise în tronul lui, cu o culoare nesănătoasă, cenuşiu-verzuie, pe faţă.

— Aşteptarea nu face decât să sporească plăcerea... iar acum, Evor, e timpul să-mi iau poţiunea.

— Stai!

Ce-o apucase pe Kenta?! Se repezise din nou la bare, cu Blue-bum în braţe.

— Dacă tot o să murim, de ce nu-l stropeşti şi pe Blue-bum cu puţin din chestia aia ca să-l preschimbi la loc în băiat?

— Da, zise dispreţuitor şi Rich. Doar e mai distractiv să vezi cum moare un băiat, decât o maimuţă.

— Richard, mă impresionează punctul tău de vedere. Dar, din păcate, nu se poate, spuse Evor.

Alese un şip din suportul de pe masă şi-l ridică puţin în dreptul ochilor, ca şi cum ar fi vrut să vadă cât a mai rămas. Lichidul dinăuntru dispersa lumina ca o prismă optică, în irizaţii galbene, roşii, verzi şi violet. Ar fi trebuit să fie frumos ca un curcubeu, dar culorile păreau murdare şi ofilite, aproape putrede. Galbenul semăna cu puroiul, roşul era un stacojiu de sânge uscat, iar verdele şi violetul arătau ca o vânătaie pe trecute.

— Vedeţi voi, problema e că antidotul nu-şi face efectul decât o singură dată, continuă Evor. L-am mai transformat o dată în băiat pe amicul vostru — un băiat chiar foarte vorbăreţ şi isteţ, după ce un strop din Poţiunea Adevărului i-a dezlegat limba. Nu, prietenul

vostru Blue-bum o să rămână trăncănici pentru tot restul vieţii sale, cât o mai fi acela.

— Minţi! Trebuie să existe o cale!

Ochii lui Evor scânteiară.

— Există o singură cale ca el să-şi reia înfăţişarea dintâi, însă, din câte mi-a fost dat să-l cunosc pe William Weaver, calea aceea e ca şi cum n-ar exista. Iar acum, Măria Ta...

— Stai, şopti Karazeel răguşit, dar a fost de ajuns să oprească şipul înainte să-i atingă buzele. Mai întâi, adu-l pe Mauler. Să-i păzească el, cât dorm... iar mireasma groazei lor să-mi parfumeze visele.

Eu şi Rich schimbarăm o privire. Ultima oară, în Shakesh, temutul lor Mauler s-a dovedit a fi, departe de o făptură sinistră, doar pisicuţa lui Hannah, Tiger Lily, ghemuită într-un rotocol mulţumit pe o perniţă de catifea. Mi-a tresăltat inima, simţind o rază de speranţă. În Karazan se petreceau lucruri ciudate. Să fi fost oare cu putinţă ca...

Dinspre uşa pe care intraserăm şi noi s-a auzit un bâzâit foarte slab. Urca liftul de la nivelele inferioare. Părea să care ceva greu. Bâzâitul deveni mai puternic, tot mai puternic... apoi se opri. Uşa curbată, de argint, a alunecat lin într-o parte, descoperind cabina întunecată. Dar umbrele dinăuntru se mişcară puţin, de parcă întunericul însuşi se aşezase mai bine.

Apoi, din cabină a ieşit cineva, mergând cu spatele: un tânăr înalt, zvelt, cu umeri largi. Păşea foarte încet, cu o exagerată precauţie. În picioare avea nişte sandale cu şireturi de piele, iar pe gambe şi pe braţe,

un fel de apărători, tot din piele. Era îmbrăcat cu o tunică scurtă şi o cămaşă încreţită, dintr-o piele moale, peste care avea legată o platoşă de piele mai groasă. Nu purta nimic pe cap, aşa că şi de la spate puteam să-i văd smocul de păr castaniu din frunte, ridicat în sus. Nu era altul decât Kai, prietenul nostru şi îngrijitorul temutului Mauler!

Într-o mână ţinea un bici de piele, care la un capăt era gros cât încheietura mâinii mele, subţiindu-se treptat într-un şfichi nervos ca o coadă de şarpe. În mâna cealaltă ţinea un trident. Se dădea înapoi, dar fără grabă şi foarte atent, concentrat cu totul spre ce naiba mai era în lift. Tot trupul îi era încordat, puţin aplecat în faţă, parcă pregătit să o rupă la fugă în orice moment. Printre şireturile care îi legau pieptarul, îi vedeam ceafa lac de sudoare.

Am simţit un miros neobişnuit, o miasmă de alge putrede într-o apă stătută. Am aruncat o privire spre Karazeel şi Evor. Dacă Mauler, orice ar fi fost acesta, era atât de periculos, atunci fireşte că...

În spatele tronului observasem un fel de panou auriu, pe care îl crezusem ornamental, dar acum îmi dădeam seama că avea un scop mult mai practic. Karazeel şi Evor se ascunseseră în spatele scutului de protecţie şi de acolo, de la adăpost, sorbeau din ochi uşa deschisă a liftului. Brusc, mi s-a făcut rău.

Kai plesni din bici, răsunând un pocnet ca un foc de armă. Au urmat un foşnet, un muget gutural, un fornăit... şi o masă neagră de muşchi ţâşni din întuneric, aruncându-se asupra cuştii noastre cu atâta forţă,

că o duse târâş până în mijlocul încăperii. Gratiile de oţel au scrâşnit ascuţit pe lespezi şi tot aerul a vibrat.

Ne-am strâns unul într-altul, în colţul cuştii cel mai îndepărtat de fiară, tremurând din toate încheieturile.

Namila râcâia pardoseala cu picioarele, să-şi găsească un punct de sprijin ca să se caţere pe cuşcă. I-am văzut şuncile revărsate, roz-cenuşii, de pe burtă şi picioarele cu degete lipite, ca nişte înotătoare de scafandru, dar mai mari şi terminate cu gheare ascuţite, cu care tot încerca să se apuce de barele metalice. Creatura căzu cu zgomot la podea şi rămase o clipă aşa, grămadă, apoi se adună şi se aruncă într-un nou salt asupra cuştii noastre, împingând-o până o lovi de carcasa calculatorului, cu un bubuit.

— *Nu!* urlă Kai, plesnind din bici. Jos! Jos! *ACUM!* mai spuse el, cu voce spartă.

Dar monstrul se chinuia deja să-şi vâre capul printre gratii. Ca nişte folii subţiri şi lipicioase, îi vedeam balele întinse între barele metalice şi fălcile căscate deasupra noastră. Buzele-i împestriţate dezveleau nişte colţi cât cuţitele de măcelar. Ochii bulbucaţi, de culoarea muştarului, ne sorbeau din priviri... Atunci a deschis botul larg şi a slobozit un răget, suflându-ne în faţă o duhoare de canal desfundat. A întors capul într-o parte, şi-a încleştat dinţii de gratii şi a început să smucească de ele. Structura masivă din metal a scârţâit şi s-a cutremurat violent, dar biciul a trosnit iarăşi. Capul creaturii a zvâcnit, de parcă ar fi pişcat-o ceva. A dat drumul cuştii şi s-a răsucit, încet... pironindu-şi privirile asupra lui Kai.

Acesta se concentra, cu toată ființa lui, asupra temutului Mauler, îndreptându-și puterea voinței spre el. Nu erau decât la vreo doi sau trei metri distanță... un singur salt și gata. Kai a ridicat tridentul și a făcut un pas, amenințător, spre fiara ghemuită... Și încă un pas.

— *Jos!*

Mai mult un mârâit, decât un cuvânt — mârâitul animalului de pradă mai puternic.

O clipă, mușchii groși ai fiarei s-au umflat și s-au încordat... dar, încetul cu încetul, trupul uriaș s-a lăsat la podea și s-a așezat, cu coapsa strălucind unsuroasă și cu gușa puhavă bălăngănindu-se și pulsând.

— E o broască râioasă! exclamă Rich cu o voce răgușită, nevenindu-i nici lui a crede. O broască râioasă mutantă!

Cu mișcări line, Kai a făcut încă un pas și i-a prins un lanț gros de cătușa metalică pe care creatura o avea la un picior din față. Lui Kai îi tremura puțin mâna; abia la a treia încercare lanțul s-a prins cum trebuia. Apoi, încet, s-a dat înapoi, și broasca l-a urmat, zornăindu-și lanțul pe dalele de piatră. Încet, foarte încet, fără să-și dezlipească ochii de la Mauler, Kai a bâjbâit după belciugul gros de metal bătut în perete și a prins de el capătul liber al lanțului. Abia după aceea s-a întors către Karazeel și a făcut o plecăciune. Îi tremurau genunchii, dar glasul i-a răsunat limpede și clar:

— Porunceşte, Măria Ta.

Ochii lui Karazeel au strălucit, pe obrazul ca lăturile:

— Mauler... a mâncat?

— Nu în ultimele trei zile, stăpâne.

Buzele vineţii s-au schimonosit într-un zâmbet.

— Lasă, c-o să se ghiftuiască mâine. Noapte bună, copii şi... vise plăcute!

Ceara lumânării

Camera din turn era goală. Doar flacăra unei singure lumânări pâlpâia, suspendată în întuneric, ca o picătură de aur topit, înconjurată de un nimb tulbure. Cealaltă sursă de lumină venea de la licărul alb al stelelor de pe monitorul uriaş. Nu ştiu câtă vreme a trecut aşa, uitându-mă la ele — poate câteva ore —, încercând să învăţ constelaţiile pe care nu le ştiam. Deşi eram conştient că nu este un cer adevărat, vederea stelelor avea un efect liniştitor asupra mea... şi deopotrivă neliniştitor, căci mă simţeam eu însumi într-un computer imens din care priveam afară, iar fereastra era ecranul dintre două lumi, spuzit cu stele. De o parte a acelui ecran, eram eu, Adam Equinox... de cealaltă, eram Zefir, Prinţul Vântului.

Cât despre Q, cel care inventase jocurile pe calculator din seria Karazan... ce semnificaţie mai avea el aici, în lumea pe care o plăsmuise? Care mai era realitatea — Karazanul sau lumea căreia încă îi mai spuneam „acasă"? Sau poate realitatea nici nu era un loc, ci doar un timp... în care se întâmpla să mă aflu şi eu *acum*? Însă nici măcar timpul nu mai era stabil, ci flexibil. Învăţasem asta din Karazan. Singura certitudine era cea lăuntrică, eu eram singura realitate. Iar în acest moment, *acum*, eram Zefir. Simţeam asta în fiecare bătaie a inimii mele.

La puţin timp după răsăritul soarelui, Zeel şi Evor aveau să se întoarcă. Şi nu mai încăpea nicio îndoială ce urma. Mormanul diform de la perete a pufnit şi s-a foit în somn, de parcă mi-ar fi putut amuşina gândurile; pentru o clipă, o fantă de lumină gălbuie s-a deschis, şi-n clipa următoare a dispărut în beznă. Aşadar, între acum şi momentul următor, trebuia să fac un plan.

Înainte să adoarmă, Rich bombănise cu amărăciune:

— Ţi-am spus eu că n-ar fi trebuit să avem încredere în nimeni. N-ar fi trebuit să-i spunem niciodată nimic lui Blue-bum...

Era greu să ne imaginăm cum am fi putut ajunge într-o situaţie mai dificilă ca aceasta. Şi, în orice caz, mi-am spus cu un zâmbet trist, acum nu mai aveam secrete; şi nu mai aveam în cine să mă încred. Doar în micul grup al celorlalţi, care nu făceau nicio mişcare,

istoviţi după o zi parcă fără sfârşit... şi care, aproape sigur, avea să fie şi ultima.

Nu mă grăbeam să închei ziua asta.

Am deschis brusc ochii. Caleidoscopul de stele se mişcase. Deci mai trecuse ceva timp; probabil că aţipisem. Oare visasem? Nu — bâzâitul calculatorului adormit se schimbase acum într-un sunet nou, un zumzet în creştere. Dar, de fapt, nu era calculatorul, ci liftul.

Zumzetul s-a oprit brusc şi s-a făcut linişte. Am rămas nemişcat, simţind cum îmi intră în coaste gratiile metalice, uitându-mă dincolo de lumânare — mult mai mică acum, picurând într-o baltă de ceară topită —, la uşa liftului. Aceasta s-a deschis.

Broscoiul, pe care îl vedeam doar ca pe o uriaşă pată mai întunecată, s-a ridicat puţin şi a şuierat. Îi răspunse un mârâit, iar creatura se prelinse iar pe lângă perete, adâncindu-se în umbră, şi numai ochii săi, ca două lămpi slabe, pe jumătate camuflate, urmăriră silueta care traversa încăperea. Uşa liftului se închise aproape fără zgomot.

Printre gratiile cuştii se ivi faţa lui Kai.

— Adam, şopti el ca o părere, dormi?

Când i-am auzit vocea, am simţit un nod în gât. Dar pe chipul lui am descoperit... un fel de sfiiciune ciudată.

— Nu, am răspuns tot în şoaptă, sunt treaz.

— Dă-mi mâna.

Eram buimăcit, de parcă totul se petrecea în vis. Am întins mâna dreaptă printre gratii, aşteptându-mă să-mi dea ceva sau să-mi strângă încheietura mâinii, cum era obiceiul în Karazan când salutai bărbăteşte pe cineva. N-a făcut nici una, nici alta, ci mi-a sărutat-o.

Am simţit cum mi se aprind obrajii, pe întuneric. Am tras aer în piept, gata să fac o remarcă ironică prietenească, pentru a-i anula gestul şi a i-l preface într-o glumă sau în ceva ce mai puţin stânjenitor. Cuvintele-mi erau deja pe buze când i-am zărit mai bine faţa. În locul chipului bucălat al băiatului pe care îl cunoscusem, am descoperit trăsăturile puternice şi aspre al unui bărbat... cu dâre de lacrimi pe obraji.

M-am gândit la ce însemnau acele lacrimi şi ceva în străfundul inimii mele şi-a regăsit deodată matca. Pentru mine... mă rog, eu eram eu, Adam Equinox. Cel care-şi muncise mereu creierii ca să afle care era rostul lui în viaţă, care dăduse greş, dar se adunase din bucăţi şi reuşise, de bine, de rău, să meargă mai departe. Dar pentru Kai eram altcineva. Şi nu eram nici cel care aş fi putut fi, dacă mi s-ar mai fi dat vreodată ocazia... nici măcar pentru mine însumi.

Kai aşteptase de când se ştia această clipă şi-şi riscase viaţa pentru ea, pentru Karazan... şi pentru mine. Am inspirat adânc şi l-am apucat de mână.

— Kai, uită-te la mine!

Ne-am încrucişat privirile. I-am prins mâna, i-am ridicat-o şi mi-am atins uşor obrazul cu dosul palmei

sale. Am încercat să-i zâmbesc, dar şi ochii mei se umplură de lacrimi.

I-am povestit repede, în şoaptă, totul. Şi despre Highgate, şi despre Q, şi despre *Cartea zilelor*, şi despre mine.

— Kai, am zis în încheiere, avem nevoie de ajutorul tău. Dacă încercăm toţi odată, crezi că putem să ridicăm cuşca? Sau s-o deschidem? Ar fi vreo cale să punem mâna pe chei?

A clătinat din cap, fără niciun cuvânt. Văzuserăm cu toţii cum Evor luase cheiţa mică de argint — cu care ne descuiase cuşca — şi o făcuse să dispară printre faldurile pelerinei lui.

— Atunci, nu mai există decât o soluţie. Trebuie să aşteptăm până ne dau ei drumul, dimineaţa. Cu puţin noroc, eu voi fi primul. O să am nevoie de o armă...

Dar Kai clătină din nou din cap. Parcă-şi cerea iertare din priviri.

— Măria Ta, cât am lucrat în slujba lui Karazeel am aflat două lucruri. Sunt foarte importante şi trebuie să ţi le spun chiar acum, deşi nu ştiu cum ar mai putea fi de ajutor. Primul e că există un portal fermecat la Steiul de Piatră: o uşă care se deschide o dată la patru solare, în Ziua Cumpenei.

Am încuviinţat cu un gest al capului. Tocmai vorbiserăm despre el, era acelaşi portal despre care pomenea Zagros în jurnalul reginei Zaronel, cel prin care fusesem scos pe furiş din Karazan, pe când eram

doar un prunc, cel prin care reuşiserăm şi noi să evadăm, ultima oară când veniserăm în Karazan.

— La început, secretul l-a ştiut numai Meirion, magul profet. Dar Meirion a dispărut; au trecut anii şi legenda Prinţului Pierdut a continuat să trăiască. Se vorbea, în taină, că pruncul ar fi fost dus într-o altă lume, o lume de dincolo de Ţinutul Însorit. Atunci Karazeel a trimis iscoade şi au căutat prin jurul Steiului de Piatră timp de multe luni pline, doar-doar or găsi vreo poartă, o uşă, o intrare. Dar în zadar. Totuşi, un om de încredere al regelui, cel mai de încredere după Evor, s-a strecurat în zorii zilei în care se născuse prinţul şi a căutat din nou. Cum a găsit portalul, nu ştiu. Important e că l-a găsit. Patru ani mai târziu, aceeaşi iscoadă a trecut dincolo, în lumea cealaltă, ca să-i ia urma Prinţului Pierdut.

Simţeam că se învârteşte camera cu mine.

— Stai puţin... Adică undeva, în lumea din care vin eu, mai există cineva din Karazan care mă caută?

— Da, şopti Kai, atât de încet că a trebuit să-mi lipesc obrazul de gratii ca să-l aud. Prea multe nu mai ştiu. Nu ştiu nici dacă era bărbat sau femeie, ci doar că a fost — odată — fiinţă omenească. Se numea Tallow şi era un cameleon.

Cu toate că nu ştiam ce înseamnă cuvântul pe care-l rostise Kai, m-a trecut un fior pe şira spinării.

— Cameleon? Asta ce mai înseamnă?

— Aşa li se spune celor ale căror trup şi spirit au fost topite şi remodelate după placul regelui Karazeel, şi puse în slujba răului. Se spune că le

rămân urme pe veci, fiindcă dobândesc un chip care pare modelat din ceara unei lumânări.

— Păi, dacă are faţa ca o lumânare topită, n-o să fie prea greu de observat, am mormăit eu.

— Greşeşti, căci meşteşugul cameleonilor este tocmai deghizarea. Sunt maeştri în a-şi ascunde adevărata identitate, ca nimeni să nici nu bănuiască măcar cine sunt de fapt.

— Mă bucur că mi-ai spus.

Dar numai bucuros nu eram. Mă lua cu fiori la gândul că o creatură din Karazan mă căuta. Mi-am impus să-mi alung gândul acesta. La drept vorbind, nu prea avea rost să-mi fac griji în privinţa creaturii aleia, cel puţin nu aici, în Karazan, când Mauler se pregătea să ne mănânce de vii, iar eu mă chinuiam să găsesc vreo soluţie să-i vin de hac lui Karazeel.

— Kai, am şoptit, vreau să te mai întreb ceva. Timpul trece şi se face dimineaţă. Aş putea să iau tridentul tău cu împrumut şi să-l pitesc cumva...

— Ăsta ar fi cel de-al doilea lucru important pe care voiam să ţi-l spun.

Din vocea lui, simţeam că o să aud ceva care o să-mi placă şi mai puţin.

— Evor prepară poţiuni pentru o mulţime de lucruri. Poţiuni care ucid...

Gândul mi-a zburat la tatăl meu...

— ... ba chiar şi o poţiune a vieţii fără de moarte.

— *Ce?!*

— Da, o Poţiune a Nemuririi, cea pe care i-a cerut-o mai devreme Karazeel. Acum are nevoie de

să tot timpul, chiar mai mult decât de mâncare, apă sau aer. Cât timp îi curge prin vene, bătrâneţea nu-l poate ajunge şi nimic sub cele două luni de pe cer nu-l mai poate răpune... Aşa încât, Prinţul meu, drumul tău se sfârşeşte aici. Nimeni şi nimic de pe lumea asta nu-l mai poate doborî pe Karazeel — nici măcar copilul din legendă, ajuns bărbat la vârsta de-a fi rege.

Încredere și trădare

Mintea parcă mi se întunecase. Deci toate fuseseră în zadar. Puteam să ne recunoaştem înfrângerea şi să ne întoarcem acasă.

Îmi plimbam privirile fără ţintă prin încăpere, rugându-mă să-mi vină vreo idee. Dar nu vedeam decât calculatorul, care bâzâia abia şoptit; mai încolo, sub pânza neagră, se afla colivia goală a lui Blue-bum, a cărei formă de cupolă îmi amintise de globul de plasmă al lui Q. Şi monitorul... dar acum stelele, care mai devreme mi se păruseră liniştitoare, mă priveau rece, cu dispreţ. *Nimic sub cele două luni de pe cer nu-l mai poate răpune...*

În spatele ecranului mi se păru că zăresc flama unui fulger, semn că se pregătea încă o furtună. Iar în minte îmi răsună vocea dementă a regelui Karazeel:

Am îmblânzit şi fulgerul din cer... ziua şi noaptea sunt la degetul meu mic, iar în curând, până şi galaxiile vor fi în puterea mea...

Apoi cuvintele pierite, deznădăjduite, ale lui Kai: *Nimeni şi nimic de pe lumea asta nu-l mai poate doborî pe Karazeel...*

— Kai, i-am şoptit, domol. Poţi, te rog, să repeţi ce-ai spus?

M-am trezit brusc din somn, speriat de un muget ca de taur, care zgâlţâia turnul din temelii. Am sărit imediat în picioare şi l-am auzit din nou, un răget adânc, care făcea aerul să tremure.

Veniseră zorile şi Mauler se deşteptase.

Mi se părea de două ori mai mare decât cu o seară înainte. Lumina sidefie a ecranului se reflecta pe spinarea lui verde-închis. Mă uitam la el prosteşte şi eram încă pe jumătate adormit, când am văzut cum se umflă tot, ca nişte foale imense, şi mugeşte din nou, cu gura căscată cât o peşteră şi cu ochii bulbucaţi aţintiţi spre noi.

S-a repezit la noi, într-o săritură nereuşită, căci piciorul încătuşat de perete l-a tras într-o parte; s-a adunat şi a sărit iarăşi. Limba i-a ţâşnit afară ca o panglică şi s-a strâns imediat, ca şi cum n-ar fi vrut decât să guste aerul. Apoi, încet, cu mişcări de crab, s-a târât cât a putut el de aproape de cuşca noastră şi s-a ghemuit acolo, gâfâind.

Pentru prima oară, mi-a fost dat să-l văd şi pe Rich rămas fără cuvinte. Stătea ghemuit laolaltă cu ceilalţi, în fundul cuştii, toţi palizi la faţă, cu ochii gata să le iasă din orbite. M-am dus şi eu, împleticit, lângă ei, conştient că broscoiul ne urmăreşte fiecare mişcare, îngrozit că l-am putea provoca prin ceva să mai sară o dată. M-am strecurat încet între Rich şi Jamie, şi m-am lăsat pe vine, apucându-le pe după umeri pe cele două fete.

— Fiţi atenţi, le-am şoptit, planul este aşa...

Uşa liftului s-a deschis ca un oftat. Primul a ieşit Evor, trosnindu-şi articulaţiile degetelor, satisfăcut, şi privindu-ne languros. După el veni Karazeel, cu chipul proaspăt şi senin. Probabil că se drogase bine cu poţiune. S-a uitat rapid de la Rich la Jamie; apoi de la Gen, la Kenta... la urmă, spre mine. A făcut un soi de plecăciune, ironică.

Ultimul a intrat Kai, în livreaua lui somptuoasă de îmblânzitor de animale. Mi-a ocolit privirea şi s-a dus direct spre tron, la locul lui. Mauler a scos un şir de râgâieli înecate şi s-a răsucit, anevoie şi târşâit, cu faţa spre Kai. Era clar că-l ştia de stăpân şi la fel de clar, după balele scurse până la pământ, că aştepta să-şi primească mâncarea.

— Bună dimineaţa, copii. Sper că aţi dormit bine.

Nimeni nu i-a răspuns.

— Doar nu ne e frică, nu? N-aveţi de ce, vă asigur. N-o mânca el Mauler foarte manierat, dar este de fiecare dată foarte rapid. Bun, cine-i primul? Aţi face

bine să nu uitaţi că procesul va deveni cu atât mai lent cu cât îşi va mai potoli foamea...

— Eu.

Sperasem că răspunsul meu va suna hotărât şi aspru, dar mi-a ieşit răguşit şi jalnic. Am mai făcut o încercare:

— Eu sunt primul.

Şi mi-am strecurat mâna în buzunar, după briceagul elveţian pe care îl aveam de la Q. Era desfăcut şi, cu buricele degetelor, îi simţeam lama ascuţită şi rece. Din spate, am auzit-o pe Gen ţinându-şi respiraţia cu un suspin scurt.

— Ei bine, copii?... Nu vreţi să vă luaţi rămas-bun de la micul vostru prieten? Vă cer iertare, de la Zefir, Prinţul pierdut al Vântului, pe care tocmai ce-l regăsisem, dar care iarăşi se va pierde... pentru totdeauna, de data asta.

— Măria Ta, zise atunci Kai, cu un chip ca o mască pe care nu se putea citi nimic. Cer cu umilinţă îngăduinţa de a vorbi.

— Mai târziu. *După*. Dă-i drumul lui Mauler. Evor, cheia!

Evor înaintă şchiopătând, întinzând mâna în care ţinea pregătită cheia de argint.

— Dar, stăpâne, *după* va fi prea târziu.

— Îmblânzitorule, nu încerca să-mi forţezi mâna. Evor...

— Maiestatea Voastră, aşteptaţi puţin! Noaptea trecută, am venit să mă încredinţez că Mauler e bine. Iar băiatul care-şi spune Zefir era treaz. L-am tras de

limbă ca să-mi povestească una, alta şi am aflat lucruri care i-ar putea aduce Maiestăţii Voastre nişte puteri cum nici n-aţi visat.

Evor rămase cu cheia în mână, la jumătatea drumului spre încuietoare, şi aruncă o privire către rege, aşteptând semnalul să continue. Pentru o clipă, timpul se opri.

Zeel ridică o mână, aproape insesizabil, totuşi suficient. Îşi înclină capul spre Kai, zicând, cu o voce mătăsoasă şi ameninţătoare:

— Ascult.

Kai se uita oriunde, numai la mine nu.

— Mi-a vorbit despre un mare înţelept, un stăpân al creaţiei, pe nume Q, prin puterile căruia s-a născut Karazanul. Mi-a vorbit şi despre un glob magic, care se află în cealaltă lume — însuşi izvorul focului din cer.

În spatele meu, se auzi o exclamaţie înăbuşită. M-am întors şi am văzut-o pe Kenta, albă la faţă, stupefiată. La urechea mea, Rich mormăi:

— Adam, fraier eşti! Şi doar ţi-am *spus* să n-ai încredere în el!

Se uită stăruitor la mine, perplex.

O singură privire îi trebui lui Karazeel ca să observe uluirea profundă de pe chipurile prietenilor mei şi imediat se repezi spre cuşcă. I-am simţit mâna ca de oţel cum mă apucă de guler. Dintr-o mişcare, m-a tras spre el, strivindu-mi faţa de zăbrele; îşi ţintui ochii într-ai mei, aproape atingându-mă.

— Aşa, deci, şuieră el, izvorul focului din cer se află în lumea voastră? E adevărat ce spune îmblânzitorul?

— Nu, minte, am îngăimat eu, sugrumat.

— *Ba da!* scrâşni el şi-n ochi i se aprinse iarăşi scânteia nebuniei. O să mă duci acolo! O să-mi dai mie focul cerului şi o să mă conduci la creator! O să-i sfâşii inima cu dinţii şi o să-i beau sângele, şi a mea va fi toată puterea lui. Cât despre *voi*...

Buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet crud, apoi a continuat, arătând spre ceilalţi patru copii, care se holbau speriaţi:

— ...voi o să rămâneţi aici, ca ostatici. Or să vă păzească Evor şi Mauler.

Jamie îşi muşcă buzele.

— Adam, n-ai de ce să te simţi prost, începu el, ca un prieten devotat. N-a fost vina ta. Tu doar... doar...

Dar n-a putut să-şi ducă încurajarea până la capăt, că s-a schimonosit la faţă şi a izbucnit într-un plâns cu sughiţuri. Kenta l-a apucat după umeri, şi, uitându-se la mine pe deasupra creştetului lui Jamie, mi-a aruncat nişte priviri ucigaşe.

Richard clătină din cap a neajutorare, ridică din umeri şi se întoarse de la mine, cu chipul împietrit.

— Kai, şuieră Gen, nu eşti decât un *broscoi râios*! spuse ea şi îşi îngropă faţa în mâini.

Niciunul dintre ei nu l-a văzut pe Kai cum mută tridentul în mâna cealaltă şi-mi face cu ochiul, atât de slab că puteai crede c-a fost doar o părere.

Evor m-a scos târâş afară pe uşa micuţă a cuştii, în timp ce eu mă împotriveam şi înjuram — dar, în sinea mea, jubilam. Mă miram şi eu de cât de bine îmi

mersese planul. Îmi părea rău că fusesem nevoit să-i păcălesc pe ceilalţi, dar altfel n-ar fi reuşit să joace aşa de convingător mimând surpriza... şi tocmai asta fusese momeala pentru Karazeel.

Protejat de Poţiunea Nemuririi, nimic nu-i putea veni de hac în lumea de sub cele două luni... însă lucrurile aveau să stea cu totul altfel în lumea noastră, cel puţin aşa speram. Şi el tocmai acolo mă „silea" să-l duc. Mizam pe faptul că o să-l buimăcească trecerea dincolo, cum mi se întâmpla şi mie de fiecare dată — dar măcar eu ştiam la ce să mă aştept şi aveam să fiu pregătit.

Aveam briceagul în buzunar. Ne aştepta o confruntare unul la unul.

Cât despre ceilalţi, judecând după expresia de pe faţa lui Rich, probabil că el avea să fie un adversar de neînvins pentru Evor. Mauler era încă înlănţuit la perete şi probabil că aşa avea să rămână.

Iar Kai, mi-am spus eu, înfrânându-mi un zâmbet, Kai era de partea noastră, ca întotdeauna.

Focul din cer

Evor m-a târât până la piedestalul de aur. Îmi pierise orice urmă de zâmbet, chiar şi lăuntric; inima-mi bătea foarte tare, urcată parcă în gât, gata să mă sufoce. Dacă era Hannah în camera cu calculatoare? Dacă modificările pe care le făcuse Evor la interfaţa GRV nu mergeau şi Karazeel rămânea acolo? Şi dacă, în ciuda faptului că şi regele era din Karazan, ca şi mine, trecerea dincolo nu avea să-i fie aşa de greu suportabilă... sau dacă, odată ajunşi la Quested Court, se năpustea asupra mea, cuprins de vreo nouă criză de-a lui? Dacă ideea mea nu fusese decât o greşeală cumplită?

Atunci, foarte rău. Gata. De acum nu depinde decât de tine, Zefir. Şi nu vei avea decât o şansă, aşa că lasă grijile şi fă tot ce poţi!

Pe ecranul uriaş se vedea mărit un nor cu margini trandafirii. Mijeau zorile. Oare cât o fi ceasul la Quested Court? Urma să aflu curând. Am mai jucat puţin teatru, făcându-mă că vreau să scap din strânsoarea lui Evor şi, când l-am lovit cu bocancul în fluierul piciorului, am ascultat cu satisfacţie trosnetul pe care l-a scos.

— Dacă mai faci vreo nefăcută, îmi şuieră el printre dinţi, i-l dau pe grasu' lui Mauler, să-l mănânce. *Prinţe Zefir*, se pare că nu înţelegi că siguranţa prietenilor tăi depinde de cum cooperezi.

Cu o mână rece ca gheaţa, Karazeel m-a înşfăcat de ceafă şi abia atunci mi-am dat seama că rămăsesem cu rucsacul în cârcă. Îl desfăcusem ceva mai devreme, să scot briceagul, şi aproape că-l golisem. Probabil că îl pusesem la loc, pe umeri, fără să mă gândesc, cum făceam de fiecare dată când mă pregăteam să pornesc la drum. Halal drum mă aştepta acum!

M-am uitat la tastatura strălucitoare. Arăta ca o tastatură normală, doar că era turnată din aur, cu nestemate frumos şlefuite, în chip de taste. Diamante limpezi, la tastele cu litere, smaralde sclipitoare la cifre, iar cele pentru funcţii probabil că erau safire. Însă patru taste ieşeau în evidenţă, patru rubine nespus de frumoase: Alt, Control, Q şi Delete. M-am pregătit, punând degetele deasupra combinaţiei ştiute. M-am asigurat că sunt cele care trebuie, ca nu cumva să apăs pe Delete din greşeală.

Karazeel mi-a suflat la ureche:

— Nepoate dragă, fii atent. Fără şmecherii.

Nesigur că aş avea destulă stăpânire cât să-i răspund fără să mă trădez, am preferat să tac. Am închis ochii şi am apăsat pe taste.

Deşi mai trecusem prin asta de două ori, acum a fost şi mai rău decât îmi aminteam eu, mult mai rău. Ca într-un accident de maşină, prins fără centură de siguranţă, când e beznă şi nu vezi absolut nimic. Sau ca într-un joc de popice cu oameni, dacă Galactic Starburst ar fi fost posibil în realitate. M-am rostogolit strâns ghem, în poziţia fătului, ţinându-mi respiraţia şi cu ochii închişi.

În cele din urmă, am simţit valul grăbit care mă lua pe sus, semn că în curând se va termina totul. M-am zbătut să respir prin aerul cleios, dând dezorientat din mâini, chinuindu-mă să mă ridic cumva în picioare; dar mi-am pierdut echilibrul şi am căzut cu capul de colţul mesei, uitându-mă înnebunit în jur după Karazeel. Năucit de tot din cauza trecerii, prin mintea mea se perindau doar cioburi de imagini, ca un *slide-show* în nuanţe de gri.

Noapte, lumina palidă a lunii, pătrunzând pieziş pe fereastră. Camera goală, calculatoarele mute, globul acoperit cu pânză din colţ; uşa deschisă; casa adormită, cufundată în linişte. Karazeel nicăieri.

Trebuia să profit la maximum de fiecare secundă. Împleticindu-mă, m-am dus până în colţ, la globul de

plasmă, şi am tras pânza de pe el. Poate reuşeam să i-o arunc pe faţă lui Karazeel, să nu mai vadă... apoi mi-a venit ideea să pornesc globul, ca să-i distrag atenţia. Am apăsat întrerupătorul. Tentacule subţiri, purpurii-albăstrii, căpătară viaţă în sfera de sticlă, răsucindu-se şi împletindu-se, ca şi cum ar fi căutat o cale de-a ieşi afară. Pentru o clipă, l-am privit fermecat. Parcă mi-era dor să-l ating, să simt în degete furnicăturile reci ale razelor ce dansau. Globul de plasmă nu făcea niciun rău, asta o ştia oricine...

Un lucru valabil pentru alţii, nu şi pentru mine. Deodată, ca şi cum încă o piesă dintr-un puzzle imens şi-ar fi găsit locul, am înţeles şi de ce.

Cum stăteam eu lângă glob, nesigur de pasul următor, am simţit o vibraţie a aerului în spatele meu. Nu chiar un zgomot, ci o prezenţă în locul în care, înainte, nu fusese nimeni. M-am ascuns în bezna mai deasă de după uşă şi l-am văzut pe celălalt materializându-se din întuneric, întins pe masa unui calculator, cu mâinile şi picioarele răsfirate. Nu mai prindeam eu aşa o ocazie! Era cu faţa în jos şi gemea, cu spatele expus.

Pune-i pânza peste cap — şi dă-i!

Îmi tremurau rău mâinile şi-n piept aveam un gol ameţitor, care-mi tăia respiraţia. Nu mai simţeam văpaia furiei care să-mi orbească gândurile şi să nu mai ştiu ce fac. Nu rămăsese decât un vid lăuntric. M-am scotocit prin buzunar, după briceag — mâna îmi era transpirată. Am dat de mânerul briceagului, mi-am încleştat degetele în jurul lui şi l-am smucit cu

forţă. Dar s-a agăţat de ceva — durerea mi-a fulgerat braţul până-n umăr şi l-am scăpat. Vedeam briceagul cum cade, îl vedeam cum se roteşte prin aer cu încetinitorul şi se îndreaptă spre covor, sub o masă. Durerea-mi pârjolea mâna. Mă uitam buimac la şuvoiul negru de la baza degetelor, care picura în întunericul de la picioarele mele.

Timpul curgea încet ca melasa — totuşi nu suficient de lent.

Dintr-un singur salt, agil ca jaguarul, Karazeel era în picioare, învârtindu-se ca să cuprindă cu privirea totul: camera, pe mine, uşa deschisă... globul. Am văzut cum face ochii mari şi oftează — o singură dată, din rărunchi. Preţ de încă o clipă, razele fremătătoare de plasmă i s-au reflectat în ochi ca nişte vine de un albastru-fluorescent. Apoi s-a întors şi s-a dus hotărât spre glob, cu mâinile întinse şi degetele răşchirate.

Gata, asta e — ultima mea şansă. *Trebuia s-o fac.* M-am lăsat în genunchi, căutând disperat briceagul. Nu era nicăieri. Nu mai aveam timp. Trebuia să fac ceva... şi încă repede. Globul îl putea ţine în loc, dar nu pentru multă vreme. Căci apoi avea să vadă uşa şi să se ducă după Q.

Iar eu nu-l puteam lăsa s-o facă. M-am ridicat brusc, am apucat o carafă grea de cristal de pe masa cea mai apropiată. *Da.* Va fi destul ca să-l pună la pământ, cât mă duc eu după ajutor sau până găsesc briceagul. Am făcut iute doi paşi mari spre el...

Ceea ce a urmat s-a petrecut într-un fragil balon de săpun al timpului, care s-a întins, devenind din ce în ce mai subţire, într-o clipă ce părea să nu se mai sfârşească niciodată. Karazeel, aplecat ca un vultur deasupra firişoarelor electrice care dansau în globul de plasmă — iar eu, furişându-mă spre el, cu vasul de cristal ridicat.

Un ţipăt a izbucnit pe neaşteptate de pe holul cufundat în întuneric — un ţipăt sfâşietor şi sălbatic, care m-a ţintuit locului. O goană derapată, apoi mi s-a izbit ceva de picior şi a ricoşat... şi altceva, mai iute ca gândul, m-a pălit în spatele genunchiului de am zburat cât colo.

Câteva cuvinte răsărite în mintea mea — *Bluebell... Tiger Lily... de-a prinselea* — şi eu cădeam, cu capul înainte, şi tot cădeam, strângând în mână carafa al cărei conţinut pornise într-un arc strălucitor spre Karazeel şi globul de plasmă.

Ce-a ieșit la lumina lunii

Un bubuit ca de tunet — o explozie orbitoare de lumină alb-albastră. Suflul m-a împins cât colo, prin aerul care trosnea, şi m-am lovit cu capul de peretele din spate, cu un pocnet sec. Am auzit vag ropotul ca de ploaie şi am ştiut că sunt cioburile mici de sticlă ale ecranelor computerelor care cădeau pe toate mesele... dar eu nu-mi luam ochii de la Karazeel.

De necrezut — dansa!

M-am uitat stupefiat la el, cu capul vuindu-mi. Karazeel dansa; dansa după clinchetul ploii cioburilor de sticlă. Un dans bizar, graţios şi mlădios, ce-mi amintea de al tentaculelor luminoase din globul de plasmă... şi, asemenea lor, el însuşi strălucea într-o baie de lumină albastru-fluorescentă.

Mă holbam prosteşte şi nu reuşeam să înţeleg; priveam năuc strălucirea electrică a acelui Karazeel

şerpuitor, strălucire care devenea tot mai difuză... în vreme ce şi dansul lui contorsionat încetinea şi se desfăcea în mişcări frânte... iar corpul i se zgârcea ca o frunză, toamna, chircindu-se şi zvârcolindu-se până când s-a făcut mic cât un copil... apoi cât o păpuşă... cât o carte de joc, stafidit şi înnegrit. Am urmărit pierdut cum curentul slab iscat de uşa deschisă ia pe sus fulgul de cenuşă de pe covor... care n-a mai apucat să ajungă iarăşi pe jos, căci a pierit în aer.

M-am rezemat de perete ca o păpuşă stricată, în timp ce Tiger Lily îmi dădea roată şi torcea, pisicindu-se pe lângă mine, prefăcându-se că n-avea vârful cozii zbârlit şi chiar puţin pârlit. Gata, se terminase totul, nu? Reuşisem în sfârşit... mai bine zis, Tiger Lily reuşise s-o facă. Karazeel era mort. Lumea noastră era în siguranţă. Şi atunci de mă simţeam ca în faţa unei catastrofe? Oare fiindcă în mintea mea totul se derula din nou, cu nu numai ceea ce văzusem, dar şi cu ce auzisem?

Cu ceea ce crezusem, la început, că e vocea lui Karazeel, care cânta în timp ce dansa, ca apoi să mi se pară că e un strigăt tremurător... dar al cărui ecou răsuna acum, în mintea mea, ca un sunet pe care nu-mi fusese dat să-l aud şi nici n-aş fi vrut să-l aud vreodată: hohotele de râs ale lui Karazeel.

Nu ştiu câtă vreme a trecut până m-am ridicat în picioare, clătinându-mă, ameţit. Nu mai aveam decât un singur gând: *Să-l găsesc pe Q*. Îmi doream mai mult

ca orice să mă ia în braţe şi să mă simt în siguranţă, să-mi spună că reuşisem să fac ce aveam de făcut şi că totul se terminase cu bine.

Ceva mi-a atras atenţia: sub una dintre mese mi s-a părut că zăresc ceva ca un unghi. Briceagul. Prea târziu... dar poate că aşa trebuia să se întâmple. M-am aplecat să-l iau de jos.

În locul metalului rece al briceagului, am simţit însă altceva, solid şi catifelat. Când l-am atins, un fior magic mi-a furnicat vârfurile degetelor. L-am scos de sub masă şi mi s-a deschis în mână. *Cartea Zilelor.*

Probabil că o avusesem în rucsac şi-mi căzuse când suflul exploziei mă aruncase în partea cealaltă a camerei. Lumina lunii s-a revărsat peste pagina de sub ochii mei. Cuvintele mi-au sărit în ochi, iar sub razele argintii, păreau suflate cu aur, ca şi cum erau încondeiate nu cu lumina lunii, ci cu un foc lichid. Nu mai văzusem niciodată cuvintele acelea. Erau scrise, hotărât şi apăsat, de o altă mână — mâna lui Meirion, magul profet: *Încă nu s-a terminat...*

Cuvintele acestea, la sfârşitul jurnalului reginei Zaronel, veneau ca un răspuns la gândurile mele de puţin mai înainte. Nedumerit şi neîncrezător, am citit până la sfârşit. Erau doar câteva propoziţii fără legătură, scrijelite în grabă... Dar ele schimbau totul. Meirion avea dreptate. Încă nu se terminase — nici atunci şi nici acum.

Misiunea mea abia de aici începea.

Q... trebuie să-l găsesc pe Q.

Am luat-o la fugă.

Am trecut pe lângă calculatoarele ale căror carcase de plastic se topiseră pe deasupra, ale căror monitoare sparte se căscau ca nişte guri de rechin, tivite cu dinţi ascuţiţi... pe lângă masa pe care stătuse globul de plasmă, din care nu mai rămăsese decât un bulgăre negru, topit şi diform, din care atârna un cablu, şi acesta pe jumătate scrum. Am ieşit pe uşă, am luat-o pe lângă vechea pendulă din hol şi am început să urc scările, câte două trepte odată. În capul scărilor, am cotit la stânga, pe lângă dormitorul lui Hannah, şi atunci mi-am dat seama că nu ştiu care e uşa de la camera lui Q. Nu fusesem niciodată la el în dormitor, n-avusesem niciun motiv s-o fac.

Dar aveam acum. Logica mi-a spus că ar trebui să fie următoarea cameră, de lângă dormitorul lui Hannah. M-am oprit, am ridicat mâna şi am ciocănit cât de tare m-am încumetat.

Nimic.

Am ridicat pumnul, gata să mai încerc o dată, înainte să trec la camera următoare, dar prin lemnul uşii am auzit o voce groasă:

— Cine e?

— Eu, Adam.

Am aşteptat... apoi clanţa s-a mişcat şi uşa s-a deschis. Am năvălit înăuntru, uşurat, începând deja să turui...

Dar nu era Q. Era Shaw, cu o mână pe clanţă şi cealaltă la gât, ţinându-şi strâns gulerul pijamalei imprimate în culori vii. Dacă n-ar fi fost în pijamale, aş fi sărit să-l îmbrăţişez.

— Shaw, am zis, cu respiraţia tăiată, ce bine că te-am găsit! Unde-i Q? Trebuie neapărat să vorbesc cu el, *acum*. S-a întâmplat o chestie cu regele Karazeel şi am aflat că...

— Adam! Te-ai întors! Stai aşa, stai aşa — mai încet cu strigatu', zise el, întinzând leneş mâna pe lângă mine ca să închidă uşa. Vrei să scoli toată casa? Ia zi, care-i problema?

Îmi venea să-i torn toată povestea, ştiind că el n-o să mă ia în serios; ar fi fost aproape imposibil să-l tulbure ceva pe Shaw. Dar eu aveam nevoie de Q... şi mă încerca o strângere de inimă, dar chiar nu era momentul să stau să analizez. Aşa că am alungat gândurile negre şi m-am adunat.

— Shaw, unde-i camera lui Q? Trebuie să vorbesc ceva cu el.

El a dat încet din cap:

— Adam, îmi pare rău. Q a zis că trebe să plece la Winterton cu Hannah. Azi-noapte, micuţei i s-a făcut tare rău, spuse el.

Mi s-a părut că-i văd un licăr în colţul ochiului — oare îi dăduseră lacrimile? Mi s-a pus un nod în gât. Păi, Hannah reuşise să se refacă după boala ei cumplită — nu?

— Ea e...

— Firavă tare, Adam. Tare firavă. Dar Q ţi-a lăsat un mesaj, dacă aveai să vii înapoi pe neaşteptate sau cam aşa. A zis să-ţ' spui..., şi făcu o pauză, ca şi cum încerca să-şi amintească exact cuvintele lui Q. Să-ţ' spui că, dacă oi avea cumva nevoie de ajutor, să vii drept la mine, şopti el şi ochii îi lucirăîn întuneric. Da... şi să-ţ' spui că te iubeşte.

M-am uitat lung la el, atât de solid şi de liniştitor, în lumina lumânării. Lumina lumânării... Da, din cauza exploziei, probabil că săriseră siguranţele. M-am înfiorat. Era rece în cameră, normal că Shaw îşi ţinea pijamaua strânsă pe lângă gât.

Să-ţ' spui că te iubeşte... Mi s-au umplut ochii de lacrimi şi mi s-au înmuiat genunchii. M-am prăbuşit pe marginea patului.

— Shaw, am bâiguit eu, s-au întâmplat atâtea... şi acum... secretul cel mare este că...

— Uşurel, Adam. Ia-o încet.

Încercam disperat să-mi pun ordine în gânduri.

— Acel Zefir, Prinţul Pierdut al Karazanului... sunt eu. Ştiu că sună aiurea, dar el a fost adus — adică *eu* am fost adus în lumea asta pe când eram doar un prunc. Timpul trece altfel aici, mai încet. Regele Karazeel a tot băut din Poţiunea Nemuririi, aşa că l-am ademenit să vină în lumea noastră şi... şi...

— Şi? întrebă Shaw, cu un ton straniu în glas, mai să nu i-l recunosc.

— Globul de plasmă... şi apa... el s-a...

N-am putut s-o spun, dar îmi dădeam seama că Shaw a înţeles. Faţa îi încremenise şi mă privea drept în ochi, cu o intensitate nebănuită.

— Dar... râdea... *râdea în hohote!* Şi asta nu poate să însemne decât un singur lucru. Ceva a mers anapoda rău şi acum Karazanul se află în mare pericol.

Şi iarăşi m-a sufocat spaima aceea nebună, pe jumătate panică, pe jumătate paranoia.

— Iar asta nu-i tot, am şoptit eu. Există un spion al lui Karazeel aici, în lumea noastră, care mă caută pe mine.

Deodată, cum stăteam în camera aceea întunecată de la Quested Court, mi-am dat seama, fără nicio îndoială, cine putea să fie spionul.

— Usherwood — sigur e ea! Ţii minte că şi pe ea a zgâlţâit-o, când a atins globul de plasmă? Chiar tu mi-ai povestit... şi ai zis că de-aia nu vrei tu să te apropii de glob. Dar globul nu face rău nimănui, ci numai celor din Karazan. Usherwood este un *cameleon*, iar numele ei adevărat e Tallow.

Acum vedeam cum se legau toate şi mă străduiam să ţin pasul cu adevărul care se închega sub ochii mei.

— Ea a fost cea care a cotrobăit prin camera mea... băuse din Poţiunea Invizibilităţii ca să n-o pot vedea! De-aia m-a urmărit tot timpul! De-aia a şi vrut să mă adopte, ca să afle mai multe despre mine. Probabil că bănuise...

Pe faţa lui Shaw fulgeră ceva care nu putea fi decât expresia unui zâmbet.

— Gata, gata. Nu te mai necăji atâta, Adam. Usherwood nu-i aci, acuma. Dar io sunt. Uşa-i închisă şi suntem doar noi doi. Bun. Altceva mai ai să-mi zici?

— Da, am şovăit eu. Dar... e un secret aşa de mare, că până acum n-au ştiut de el decât trei oameni în tot Universul. Şi asta schimbă totul. Am citit în jurnalul reginei Zaronel că, în noaptea aceea, nu s-a născut doar un prunc. Ci doi. Prinţul Zefir... şi prinţul Zenit. Prinţul Vântului şi Prinţul Soarelui — argint şi aur; câte unul pentru fiecare dintre cele două luni care strălucesc peste Karazan; unul pentru fiecare şuviţă din coroana împletită a regatului. Undeva... am un frate... şi numai împreună putem salva Karazanul.

Iscoada de la miezul nopții

Flacăra lumânării a pâlpâit, iar umbra imensă şi neagră a lui Shaw a tremurat pe uşa închisă din spatele lui. Avea chipul mai inexpresiv ca oricând, dar mi s-a părut că zăresc un licăr de aprobare în ochii lui.

— Ei, tinere Adam, ai pus tu cap la cap lucrurile şi-ai ajuns foarte aproape de adevăru' adevărat. Unele dintre chestiile pe care mi le-ai zis sunt noutăţ' pentru mine... unele, dar nu toate. Deci tu eşti Zefir, ai? Măi să fie, cui i-ar fi trecut prin minte? Mie, poate, dac-aş fi ştiut că timpul trece altfel aici, spuse el şi se şterse pe falcă, încruntându-se ca şi cum şi-ar fi simţit obrazul înţepenit sau l-ar fi usturat. Acum, că mă uit la tine, nu mi se mai pare aşa greu de crezut. După cum ziceam, tinere Adam, te-ai descurcat bine. Ai

dreptate şi în privinţa lui Usherwood, e-o iscoadă. Dar mai e ceva ce nu ştii. La Quested Court sunt două iscoade din Karazan. Una trimisă de regele Karazeel... iar cealaltă, de cei care-şi spun „fidelii". Amândouă au aceeaşi misiune: să-l găsească pe Prinţul Zefir. E ca o întrecere, dacă vrei, sau un joc complicat de-a şoarecele şi pisica.

Mi-am ridicat ochii în sus la el. Mă urmărea atent, cu ochi negri şi inexpresivi. S-a scărpinat îngândurat la baza gâtului, aproape ca şi cum aştepta ceva... ca şi cum aştepta ca eu să zic ceva sau să mai fac cine ştie ce legătură...

Şi-n clipa aceea, strângerea de inimă pe care o alungasem mai devreme a revenit drept în centrul scenei, întregită. Ce întrebase Shaw când bătusem la uşă? *Cine e*. Fusesem atât de absorbit de el, că nu băgasem de seamă cum întrebase: nu cu vorba lui simplă „care-i", ci chiar „cine e"...

Am simţit cum îmi răsare zâmbetul pe faţă:

— *Tu* eşti, nu-i aşa? am spus încet. *Tu* eşti fidelul. Altfel n-aveai cum să ştii toate astea! Tu m-ai căutat în tot timpul ăsta — şi eu eram chiar aici, sub nasul tău!

— Eşti pe aproape, Prinţe Zefir. Ai ghicit, afară de un mic amănunt.

S-a întors într-o parte, scărpinându-se la baza gâtului. S-a auzit un zgomot ca şi cum ar fi dezlipit un plasture şi când s-a răsucit iarăşi spre mine, ţinea într-o mână pielea şi scalpul înfăţişării cu care mă obişnuisem, întoarse pe dos şi dezumflate. Iar ochii negri ai lui Shaw mă sfredeleau dintr-o masă amorfă

de cicatrice, de culoare roz-cenuşie. *Dar nu e ca o ceară topită*, mi-am spus eu, prosteşte, *e ca un creier, ca şi cum i s-ar fi topit creierul şi i s-ar fi scurs pe faţă.*

Şi acum, în sfârşit fără mască, Tallow venea spre mine zâmbind.

Trezit de adrenalină, instinctul a preluat comanda. Am ţâşnit din pat ca o rachetă, cu barba în piept şi pumnii strânşi, îndreptându-mă ţintă spre Shaw — am intrat cu capul în burta lui ca un taur pornit la atac. Am auzit cum a ieşit aerul din el, cu un şuierat, şi în clipa următoare am făcut o fentă, pe lângă el — se îndoise de mijloc şi se ţinea strâns cu mâinile de burtă — şi m-am repezit la clanţă. Am apucat-o, am apăsat cu putere, am deschis uşa şi am fugit.

Am străbătut culoarul întunecat pân-am ajuns la capăt, unde se intersecta cu un alt culoar, perpendicular. La stânga sau la dreapta? Nu conta, atâta vreme cât reuşeam să cotesc mai înainte să mă vadă Shaw. Ca un iepure hăituit, am apucat-o nebuneşte la stânga, apoi la dreapta şi iarăşi la stânga...

Am alergat pe culoarele întunecate, trecând dintr-unul într-altul, virând orbeşte la colţuri, aproape zburând — parcă nici nu mai atingeam covorul cu tălpile —, dar îl puteam simţi pe urmele mele, cum se tot apropia. M-am încumetat să arunc din goană o privire peste umăr — mai bine n-o făceam. Era mai aproape decât mă aşteptam.

Am mai cotit o dată, la o bifurcaţie — oare nu era aceeaşi? Şi încă o dată, la dreapta, cu răsuflarea

întretăiată avan — nu, pe aici nu mai fusesem. La capăt, se vedea o scară ce ducea în sus. Am început să urc scările în fugă, sărind câte două şi câte trei trepte odată. Mă împiedicam, mă târam, mă agăţam disperat cu mâinile şi cu picioarele de orice-mi ieşea în cale, ca să mai prind viteză. Am ajuns sus şi m-am uitat în urmă. Era la jumătatea scării şi recupera rapid distanţa dintre noi.

La stânga; şi iar la stânga. Pe-aici culoarul era mai îngust; în loc de covor, pe jos era un linoleum tocit, care-mi scârţâia sub tălpi. Iar am cotit la stânga şi m-am trezit în faţa unui hol scurt — un perete gol, iar la capete, şi într-o parte şi-n cealaltă, se vedea câte o uşă. Una dintre ele era o idee întredeschisă...

M-am hotărât într-o fracţiune de secundă. N-o să-i dea prin minte niciodată să mă caute aici — doar un prost ar fi ales un drum închis să se ascundă. Uşa deschisă putea să dea într-o cameră sau poate într-un alt hol, cu o altă ieşire; o să mă strecor pe-acolo, o să-mi piardă urma şi apoi o să cobor pe furiş.

Uşa se deschidea înăuntru. Am mai împins-o puţin şi m-am furişat uşurel, am închis-o încet de tot şi m-am ghemuit repede, în beznă, încercând să-mi ţin respiraţia, să nu fac niciun zgomot. Numaidecât am înţeles că nu era nici o cameră, nici un hol, nici vreo altă uşă. Era doar o debara pentru mături şi găleţi. Întocmai ca în visul meu... Simţeam mirosul stătut de soluţii chimice pentru podele, de mături şi pământufuri pentru praf şi ceva mă gâdila pe ceafă... Am tras

puţin aer în piept şi am aşteptat, rugându-mă să nu strănut.

Oare cât trebuia să aştept ca să fiu sigur că am scăpat de el, că a trecut mai departe? Am auzit un zgomot. Nişte paşi precauţi, ca ai cuiva care se juca de-a v-aţi ascunselea. Şi respiraţia grea şi măsurată a cuiva care alergase, dar nu mai trebuia să alerge. Am auzit uşa culoarului cum scârţâie încet, deschizându-se; şi apoi cum se închide brusc, ţinută să nu facă zgomot. Tiptil, paşii se apropiară. Clanţa se mişcă puţin. În momentul acela mi-am dat seama că, pe partea cealaltă, în debaraua întunecată, eu încă ţineam de ea, iar apăsarea celuilalt încerca să-mi înfrângă opoziţia.

Mi-am încleştat degetele şi am împins în sus cu putere, concentrându-mă asupra clanţei să nu cedez. Cu mâna cealaltă cotrobăiam disperat prin buzunar. Căutam ceva, orice. Mâna mi-a alunecat neputincioasă pe alama lucioasă a clanţei, care s-a lăsat în jos.

M-am sprijinit cu tot corpul în uşă, proptindu-mă cu piciorul în peretele opus, deşi ştiam că n-are rost. Shaw era ditamai omul, şi mare, şi puternic. *Buff!* Uşa s-a zgâlţâit din balamale când el s-a aruncat cu toată greutatea în ea. Deja se vedea o fâşie de lumină. Am împins şi eu, din partea mea, s-o închid la loc, dar nu s-a clintit; îşi înfipsese piciorul între uşă şi prag şi se pregătea pentru următoarea lovitură. De data asta, nu mai aveam cum să-i ţin piept.

În clipa aceea, degetele mele au găsit ceva în buzunar, ceva mic şi ascuţit, pe care-l culesesem din faţa unei alte uşi, dintr-o altă lume. Ceva care ţinuse acea

uşă deschisă, când noi o voiam închisă. Oare acum avea să mă ajute s-o ţin pe acesta închisă?

Am dat drumul pietrei ascuţite pe jos şi am auzit-o căzând. Am bâjbâit cu talpa după ea şi am împins-o cu piciorul sub uşă. Apoi m-am dat încet înapoi. Mai aveam o şansă, dar îmi trebuiau două mâini libere. Dacă aş fi reuşit să-l găsesc pe întuneric. Dacă mai era timp.

Mi-am smuls rucsacul din spate şi am început să scotocesc prin el. M-am tras la o parte din faţa uşii când uriaşa greutate s-a izbit de ea, făcând-o să se curbeze înăuntru — şi înţepenind-o zdravăn în aşchia de piatră de dedesubt. Scormoneam disperat printre mărunţişurile de pe fundul rucsacului cu degetele, care-mi trimiteau către creier imagini-fulger de identificare: *creion, baton de cereale, jurnal, chibrituri...*

Trosc! Încă o izbitură cutremurătoare; uşa s-a mai mişcat un pic, dar a rezistat.

Şi acolo, într-un colţ, l-am găsit — neted, greu şi nespus de frumos.

Minicomputerul.

L-am scos cu mâinile tremurânde, chiorându-mă la taste pe întuneric.

Trosc! Uşa s-a mai crăpat puţin. *Acum ori niciodată.*

Control — Alt — Q.

Cu un muget animalic şi o forţă de berbece făcut să sfarme orice uşă, uşa a explodat, ca şi cum piatra de sub marginea ei nici n-ar fi existat. O lumină cenuşie s-a revărsat peste întuneric.

Degetele mi s-au înfipt în taste...

Anii pierduți

... şi eram din nou în Karazan.

Dar ceva nu era în regulă. Părea seară... deşi n-avea cum să fie. Plecasem din Fortăreaţa Arraz în zori. De atunci trecuse cel mult o oră, adică vreo patru, după timpul din Karazan, dar nu mai mult. Ar fi trebuit să fie miezul zilei, soarele să strălucească sus pe cer, păsările să cânte.

Însă era aproape întuneric şi aerul, nefiresc de încremenit. Ca şi cum soarele dispăruse.

Am făcut vreo doi paşi, încet, uitându-mă împrejur. Piatra verticală, portalul magic dintre lumi, căzuse. Zăcea pe jos, pe panta dealului, spartă în două într-un ciot ascuţit iţit din pământ ca un dinte rupt.

Cerul era acoperit cu un zăbranic — nu nori, ci mai degrabă un văzduh devenit prea apăsător. Spre nord-vest, sus de tot, unde culmile munţilor atingeau orizontul, se zărea o slabă lumină roşiatică. Mirosea a ars, dar nu de foc şi nici de trăsnet cu iz de praf de puşcă, ci mai degrabă de cupru — mirosul metalic al unui scurtcircuit. Simţeam pe piele un fel de pulbere negricioasă, care se ştergea, dacă dădeam cu mâna, ca o cenuşă.

Glasul trecutului va călăuzi
Drumul ce schimbă noaptea neagră-n zi
De-i unu-ndoit şi doi sunt ca unul
Străluci-va soarele şi bate-va vântul;
C-un copil mare şi-un om mare copil
Karazanul se întoarce la domnia dintâi.

Cuvintele mi-au răsărit pur şi simplu în minte. Era strofa finală a profeţiei şi singura parte pe care nu fuseserăm în stare s-o înţelegem — cu excepţia lui Jamie, cu sofisticatul său comentariu despre licenţe poetice şi simbolism. Ei bine, se înşelase. Însemna întocmai ce spunea prin cuvinte. Dar cum ar fi putut Jamie să ghicească vreodată? Nimeni n-ar fi bănuit...

Totuşi ce se întâmplase? Eu făcusem toate astea? Era cumva vina mea? Nu mai conta. Ştiam un singur lucru: că stătea în puterea mea să pun lucrurile în ordine. N-aveam idee unde erau ceilalţi; cu toate

astea, speram că nu păţiseră nimic. Nu era nimeni să mă ajute să hotărăsc ce să fac mai departe.

Dar nici asta nu conta. Citisem ultimele rânduri din jurnal şi înţelesesem şi semnificaţia poeziei. Tot singur îmi mai desluşisem şi alte câteva lucruri.

Ştiam ce trebuia să fac.

Mi-am croit drum agale pe panta dealului, către pădure. Pe aici era şi mai întuneric, dar cel puţin puteam să pretind că era întuneric din cauza copacilor. Am urmat şipotul pârâului, până când am ajuns cam în acelaşi loc unde îmi aminteam că găsisem floarea roşie — buruiana focului — la prima mea descindere în Karazan. Petalele ei mari mi se lipiseră pe faţă... căzusem la pământ şi mă zbăteam să scap... iar Argos tăiase floarea şi mă condusese până jos, la poalele dealului.

Nu era nicio cărare, nici nu fusese vreodată. Şovăitor, ascultându-mi instinctul şi totodată având sentimentul tulburător că toţi arborii aveau trunchiurile la fel, că fiecare lăstăriş arăta aidoma cu celelalte, mi-am croit drum, şerpuit, printre copaci. În cele din urmă, am ajuns într-un loc care mi se părea cunoscut. Acolo îmi aminteam eu că fusese poieniţa. Mai venisem până aici şi înainte, cu ceilalţi, ca să caut coliba, dar nu găsisem nicio urmă. Nici acum nu era nimic. Sau mă înşelam?

Mi-am mijit ochii, încercând să străpung umbra cu privirea şi am simţit — sau a fost doar o închipuire? — o vibraţie magică în aer, un fior pe la ceafă şi că sunt urmărit. Mi-am făcut curaj, am tras aer în piept şi-am strigat, cât de tare am cutezat:

— Argos! *Argos!*

Am aşteptat. N-am auzit nimic, nici trosnet de crenguţe uscate, nici foşnet de frunze. Dar o voce a vorbit în spatele meu, şoptindu-mi chiar la ureche:

— Cine eşti şi de ce m-ai chemat?

M-am întors încet. Când îl văzusem ultima oară, era mult mai înalt ca mine; acum ne priveam ochi în ochi. Nu se schimbase. Acelaşi păr şaten-cenuşiu, ciufulit; aceeaşi piele arsă de vânt; tot zvelt şi slab. Aceeaşi căutătură, reţinută, atentă, în ochii lui.

— Zagros, priveşte-mă, i-am spus liniştit. Pe cine vezi?

Nu ştiu câtă vreme ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Cât mersesem prin pădure, mă frământaseră tot felul de griji: dacă nu găsesc coliba? Sau dacă nu-l găsesc pe Argos? Dacă mă înşelasem eu şi nu era el Zagros? Dacă trecuse de partea cealaltă? Şi, dacă totuşi îl găsesc, ce o să-i spun?

Însă cuvintele mi-au venit de la sine, simple şi desăvârşite, şi din clipa în care le-am rostit, un soi de pace s-a aşternut peste mintea mea. Aşa trebuia să fie. Acum tot ceea ce mai puteam face era să aştept.

Într-un târziu mi-a răspuns, deşi vorbind mai mult pentru el:

— Ai ochii mamei tale. Cum să nu te cunosc?

M-a dus înapoi pe unde venisem. Apoi am luat-o împreună pe unde mai merseserăm cândva, deşi nu chiar pe acolo. „Vino după mine", îmi spusese Argos atunci, dar abia acum înţelegeam de ce. La vremea aceea, crezusem că merge la întâmplare prin pădure, dar acum ştiam că, de fapt, urma o potecă nevăzută. La stânga după copacul ăsta, la dreapta după celălalt, apoi prin spaţiul îngust dintre două trunchiuri ca nişte stâlpi mari de poartă... şi ne-am trezit în poieniţă — în poieniţa care, cu vreo cinci minute mai înainte, fusese doar pădure: copaci, tufe şi lăstăriş.

Acolo, am văzut-o imediat — coliba micuţă şi cenuşie! Grămada de lemne de foc era mai mare decât o ştiam, proaspăt aşezată. Aleea cu dale de piatră din faţă era de curând măturată, iar mătura stătea rezemată de perete. La fereastră strălucea lumina caldă a unei lămpi.

Am mers pe alee în urma lui Zagros, spre verandă. Într-un colţ se afla ceea ce am dedus că trebuie să fie o roată de tors, iar o ţesătură neterminată — o cuvertură sau poate o haină — era împăturită frumos pe un braţ al balansoarului. Am întins mâna şi am ridicat ţesătura moale de lână la obraz. Da, aşa cum mă aşteptam — aceeaşi mireasmă pe care o mai avea încă şi şalul meu. Îmi era la fel de cunoscută ca bătăile inimii, de când mă ştiam.

Zagros a zăbovit o clipă cu mâna pe clanţă şi mi-a aruncat o privire întrebătoare, pe sub sprâncene. *Eşti pregătit?*

Dar deodată am simţit că nu sunt. Nu puteam intra. Era clipa la care visasem îndelung, atâţia ani de-a rândul, ani pierduţi. Iar acum, când mă aflam în sfârşit aici, nu puteam face pasul.

Cu o tandreţe stângace, Zagros a pus mâinile pe umerii mei şi mi-a şoptit:

— Ea a ştiut că tu erai. Băiatul acela rătăcit prin pădure... părea cu neputinţă, şi totuşi ea a ştiut. Hai să n-o mai lăsăm să aştepte.

A intrat el primul, iar eu după el.

Ea şedea lângă vatră. Nu semăna cu plăsmuirile din visele mele. Era bătrână, dar anii se înfăşuraseră pe lângă ea ca o mantie protectoare. Mereu îmi închipuisem că avea să fie mai înaltă ca mine, dar ea abia-mi ajungea până la umăr. Ochii mei s-au oglindit în ochii ei ca în nişte ape limpezi şi în adâncul lor am zărit aceeaşi întrebare nerostită, aceeaşi nesiguranţă care-mi umpluse şi mie sufletul.

Ea era mama, iar eu copilul — nesfârşită a părut clipa în care toţi anii pierduţi au tremurat între noi.

Apoi şi-a deschis braţele.

De taină la gura sobei

— Şi-acum, zise Zagros, să trecem la treabă.

Am început să mănânc şi a doua porţie de stufat de la Zaronel; am mai rupt o bucată din pâinea cu coaja crocantă şi am muiat-o în sosul din strachină. Zaronel, *mama mea*, se îngrijise şi de rana pe care o aveam la mână; cu degetele ei gingaşe, m-a uns cu o alifie — care m-a usturat, la început, dar mi-a alinat durerea, după aceea. Acum, dacă uitam de o uşoară amorţeală şi de bandajul micuţ, puteam să zic că nici nu existase.

Am mai dus o lingură plină la gură şi m-am uitat la Zagros, sperând să-i dau astfel de înţeles că-l invitam, politicos, să continue. El şi Zaronel stăteau la masă şi mă priveau cu un fel de mândrie, de parcă înfulecatul de stufat ar fi fost o ispravă de care nu mulţi ar fi fost capabili. Zagros — sau Argos, căci

Argos şi Ronel îşi spuneau ei pe când erau copii şi se jucau împreună, în Antarion, după cum mi-a povestit el — s-a uitat la mine şi mi-a făcut un semn cu capul spre o uşiţă din colibă. Ştiind că încreţiturile din jurul ochilor lui sunt un semn că zâmbeşte, nedumerit şi mestecând încă, i-am urmărit privirea.

În clipa aceea, în liniştea din odaie a răsunat o voce gravă, stranie şi totuşi cunoscută:

— Iată că ne întâlnim din nou, Prinţe Zefir.

În pragul uşii stătea Meirion, Magul Profet al Karazanului.

A fost cât pe ce să mă înec cu dumicatul. Nu-l mai văzusem de când ajunseserăm la marginea giulgiului, după ce evadaserăm din Shakesh — era murdar şi aproape mort de foame, purtând doar o zdreanţă mizeră pe şolduri. Noi îl salvaserăm din temniţa în care zăcuse atâta vreme, chinuit şi torturat; chiar şi acum îmi venea greu să mă uit la găvanele sale rămase de mult fără lumina ochilor. Plănuiserăm să-l luăm cu noi la Quested Court, dar până să ieşim de sub giulgiu, el dispăruse. Mi-am amintit furnicătura simţită când îmi atinsese mâna — un rămas-bun pe care abia mai târziu l-am înţeles; şi umbra zâmbetului său; şi vorbele pe care atunci nu i le luasem în seamă, socotindu-le doar bolboroseli fără noimă, ca un şuier uscat prin întuneric: *Sosesc cinci, om mare copil... se apropie ceasul...*

— Tu ştiai, am exclamat eu, holbându-mă la silueta înaltă, îmbrăcată în straie lungi. Om mare copil, ca în profeţie... tu ştiai de atunci. Dar cum...

— Ochiul lăuntric vede şi prin vălul negurii. Sunt unele lucruri pe care ochiul le vede, dar gura nu le poate grăi, şi altele pe care le vede, dar nu le poate schimba, spuse el, apropiindu-se de vatră.

Mă uitam la el şi parcă nu-mi venea a crede că e orb.

— Cum de-ai ştiut că eu sunt?

Şi deodată, întrebările au răsărit una după alta.

— De ce nu mi-ai spus? De ce ai dispărut pur şi simplu? Unde te-ai dus? Cum ai ajuns până aici? Şi cum ai ajuns în Shakesh, în primul rând? Sunt atâtea lucruri pe care nu le înţeleg...

M-am poticnit sub povara întrebărilor nerostite. Focul a pâlpâit şi s-a liniştit, iar gândurile mele s-au potolit odată cu flăcările. Am dat strachina la o parte. Toţi trei se uitau la mine, chiar şi Meirion, cu ochii lui goi — dar acum mă priveau altfel decât înainte. Mă priveau şi aşteptau...

Încă nesigur, m-am ridicat de pe scaun şi m-am dus către profet. I-am luat mâna dreaptă şi am ridicat-o la buze, atingând-o uşor, după care mi-am lipit-o de obraz, într-un gest care deja mi se părea firesc.

Iar când am vorbit din nou, şovăiala mi-a frânt vocea într-o rostire răguşită şi aspră, de nerecunoscut până şi pentru mine:

— Bine te-am găsit, nobile Meirion. Rogu-te... spune-mi...

— Ce-ai vrea să afli?

Şi întrebările fără răspuns iarăşi s-au înfoiat, gata să plesnească, dar de data asta le-am înăbuşit. Le-am

cernut bine în minte şi am rămas doar cu cele care într-adevăr contau. Gândurile mele au prins glas, înşiruindu-se încet şi nesigur:

— Zeel a murit? Între globul de plasmă de dincolo — ştiam că nu e nevoie să-i spun mai mult — şi întunericul din Karazan există vreo legătură?

Încă nu s-a terminat...

— Pe fratele meu, Zenit... unde să-l găsesc şi ce trebuie să facem noi să aducem lumina înapoi? Şi, Meirion, dacă poţi... ajută-mă, te rog, să calc pe urmele tatălui meu.

Poate să fi fost doar jocul luminii din vatră, dar găvanele au părut să se adâncească.

— Să începem cu sfârşitul: nu vei călca doar pe urmele tatălui tău, ci vei lăsa tu însuţi urme pe pământul Karazanului, Prinţe Zefir. Cât despre celelalte întrebări... îţi voi spune tot ce pot, dar aici suntem în Karazan, şi calea către adevăr este întortocheată şi greu de găsit. Eu îţi voi arăta poarta, însă numai paşii tăi te vor duce mai departe. Te vei împiedica de multe lucruri în drumul tău, piedici cu folos şi fără de folos. Peste unele ai trecut deja, altele te aşteaptă de-acum înainte. Ascultă şi uită-te cu luare-aminte în foc.

Parcă deodată camera s-a cufundat în întuneric. Flăcările care ardeau atât de viu o clipă mai devreme şi-au pierdut strălucirea, prefăcându-se într-un licăr slab, roşu-mohorât. Zagros şi Zaronel dispăruseră; rămăseserăm doar noi doi. M-am aşezat lângă

Meirion, cu picioarele încrucişate, şi-mi simţeam inima bătând gata să-mi spargă pieptul.

Am văzut cum profetul duce mâna la brâu, bâjbâind după punga de piele ponosită prinsă de curea, din care a scos un pergament mic, împăturit, ca un pliculeţ. Când l-a deschis, în toată încăperea s-a răspândit o mireasmă moscată. În hârtia împăturită se aflau două frunze. Uitându-mă la ele, am văzut că fuseseră cândva aurite; acum însă erau doar două schelete, firave şi uscate. În timp ce vorbea, Meirion le freca uşor între degete, prefăcându-le într-o pulbere fină, cenuşie.

— Noaptea neagră a profeţiei cum a venit, aşa se duce. Dar e rânduit ca zorii să nu poată apărea fără de lăsarea nopţii, nici primăvara, fără de geroasa iarnă. Mă întrebi unde ar trebui să-l cauţi pe Prinţul Soarelui. Tu, întâiul născut, ai fost dus de Zagros în apus; tot lui i-a fost încredinţată şi regina, aproape vlăguită de viaţă după pierderea îndurată şi după durerile facerii. I-am cerut să clădească un adăpost în adâncurile Pădurii Întunecate, punând la temelie pieile lepădate de Şarpele Invizibilităţii, şi acolo să aştepte întoarcerea mea. Eu l-am dus pe cel de-al doilea prunc la răsărit şi l-am lăsat pe mâini bune. Când m-am întors pe ţărmul Karazanului, m-a luat prizonier o slugă a lui Zeel, pe nume Tallow. Ce-a urmat, poţi ghici şi singur.

Nu era nimic de ghicit. Îl schingiuiseră ca să le spună unde a dus copilul. Inutil să mai întreb dacă le

spusese. Dacă le-ar fi spus, ar fi fost mort şi totul s-ar fi terminat de mult.

Tăcerea plutea în aer.

— Spune-mi...

Mi-am dres vocea şi am mai făcut o încercare:

— Spune-mi unde l-ai dus.

Focul mistuia în vatră un buştean. Iar răspunsul lui Meirion, când a venit, într-un târziu, n-a fost decât o răsuflare mai gingaşă decât dansul unui fulg de cenuşă.

— O inimă e frântă; lacrimi sărate împietresc. O luntre-leagăn porneşte spre Limb. Pe acel meleag uitat l-am lăsat.

Cuvintele acelea, îngânate tânguitor, m-au făcut să mă înfior.

— Nu-mi poţi spune mai mult? l-am întrebat eu, rugător. Ce fel de loc e Limbul? Cum o să-l recunosc? Şi pe Zenit cu cine l-ai lăsat?

Dureros de încet, Meirion a clătinat din cap. Înainte arăta cumva ca un om fără vârstă; acum însă părea bătrân, tare bătrân, un chip cioplit în piatră. Cu mişcări ca derulate cu încetinitorul, a luat pergamentul şi a mai presărat câteva fărâme de frunze peste tăciuni. Au trosnit şi au pocnit, aprinzându-se ca nişte steluţe roşii, verzi şi albastru-intens. Un miros iute ca de scorţişoară arsă mi-a înţepat nările şi capul a început să-mi vâjâie ciudat. Mă uitam cum scânteile coborau lin şi din locul în care picau se ridica un mic fuior străveziu de fum. Şi n-am mai ştiut dacă Meirion, gândurile mele sau focul însuşi a şoptit:

Ia aminte la fumul cenuşiu dinspre orizontul cenuşiu.

Meirion a mai zvârlit un praf de frunze pe foc. Şi-am auzit iarăşi vocea lui, aspră şi tenebroasă:

— Cu Prinţul Întunericului ce s-a întâmplat?

Pulberea a şuierat şi a stuchit, sorbind flăcările, lăsând doar nişte puncte mohorâte de lumină stacojie.

A trecut în Tărâmul Morţilor Vii. Păsările cerului te vor călăuzi; şi minciuni, şi adevăruri îţi vor conduce paşii într-acolo.

Un fum albăstrui s-a ridicat, vălătucindu-se prin odaie. Am privit fascinat, ţinându-mi respiraţia, cum Meirion întinde mâinile deasupra focului şi dă drumul în jar şi pergamentului.

O explozie de lumină a izbucnit în odaie. M-am ferit, fără să vreau, închizând strâns ochii... şi pe cortina neagră din spatele pleoapelor mele o imagine a mai plutit câteva clipe: două cercuri identice care se înălţau fără ţintă.

Lunile gemene ale Karazanului îşi urmează fiecare drumul ei pe cer, una mai aproape, cealaltă mai departe; dar în Ziua Cumpenei, răsar amândouă odată, ca una singură, de aur şi de argint, o pereche ce ţine dreaptă balanţa cerurilor.

Viziunea celor două discuri luminoase pieri. Am deschis ochii. Lângă mine, Meirion era cenuşiu la faţă. Focul mistuise totul şi se stinsese. Odaia se cufundase într-o beznă mută.

Nu mai era nimic de spus. Mă simţeam rău, ameţit. Meirion îmi dăduse tot ce putuse. Mi s-a arătat totul, însă eu n-am înţeles nimic. Şi atunci mi-am dat seama — din păcate, prea târziu — că aş

mai fi avut o întrebare de pus, despre ceva ce îmi apăsa inima, chiar dacă nu avea nicio legătură cu acea călătorie care mă aştepta sau cu viitorul Karazanului.

Hannah... Şi Hannah?

Meirion a tresărit şi s-a întors spre mine. M-am aplecat spre el, să-i prind cuvintele, pe jumătate încredinţat, pentru o clipă, că mi-a citit gândurile şi-o să-mi răspundă cumva la întrebarea mea nerostită... Dar când vorbi, speranţa mea se topi:

— O să-ţi mai spun un lucru, Prinţe Zefir. Ţie, Copilul Vântului, soarta-ţi iese în întâmpinare de unde te aştepţi mai puţin — începutul va fi un sfârşit şi fiecare sfârşit va fi un nou început.

Am plecat la drum singur, când bezna nopţii a început să se reverse peste ziua întunecată.

Aveam la brâu sabia tatălui meu. Zagros o luase din Palatul de Vară, în noaptea în care mă născusem; acum sabia ajunsese la mine, căci îmi aparţinea de drept, ca întâiul născut al lui Zane. Era simplă, lipsită de podoabe: fără gravuri complicate, fără pietre preţioase, fără catifea stacojie, fără şnur de aur. Mânerul era înfăşurat în curele de piele tocită, dar îmi venea în palmă ca turnat, parcă ar fi fost făcut pentru mine. Lama fină ieşea din teacă şuierând ca vântul şi în luciul ei zăreai un model delicat cu frunze, flori şi păsări. Avea tăişurile ascuţite ca briciul.

Când m-am încins cu ea la brâu şi mi-am îndreptat spatele să preiau greutatea cea nouă, am simţit pentru întâia oară că sunt fiul tatălui meu.

În cârcă duceam rucsacul şi în el, împăturită frumos, aveam o bucată de ţesătură înălbită, peticită şi răscusută, cam cât o faţă de masă mai mică.

— Ăsta era tot avutul lui Meirion când a venit la noi, mi-a spus Zagros. M-a rugat să-ţi cer să o iei cu tine şi să o foloseşti cu luare-aminte.

Nici nu recunoşteam zdreanţa pe care o purta Meirion când l-am văzut prima oară, dar când am luat-o din mâinile lui Zagros ca s-o pun bine în rucsac, am simţit în vârfurile degetelor un fior şi în clipa aceea am ştiut că, la fel ca multe alte lucruri din Karazan, chiar o să-mi fie de folos — nu puteam decât să sper că-mi voi da şi seama când îi va veni timpul. Cât despre magician, nu l-am mai văzut şi nici nu prea mă aşteptam să-l revăd la plecare; ne luaserăm rămas-bun în felul nostru, pe când priveam unul lângă altul lumina focului ce se stingea.

Deasupra ţesăturii, învelite într-un şervet, aveam fructe uscate, brânză şi pâine... şi-n minte-mi zornăia un amestec straniu de imagini nelămurite şi de idei contradictorii.

Zagros mi-a făcut semn cu mâna din uşiţa colibei cenuşii, cu mama alături, strălucitoare şi dârză ca flacăra unei lumânări.

Dragonul se deșteaptă

Le-am întors spatele umbrelor pădurii şi am luat-o spre nord, rămânând mereu la poalele stâncilor. După cum îmi spusese şi Zagros, n-a trecut mult şi poteca pe care mergeam s-a unit cu un drum nou, săpat prin munte de către oamenii lui Zeel, o rană deschisă spre apus, care străbătea lanţul muntos în zigzag ca un fulger. În lungul drumului nu se zărea nici ţipenie de om, cum şi sperasem. Mă duceam după prietenii mei. Iar gândul că ei sunt în Fortăreaţa Arraz şi mă aşteaptă îmi lumina calea, pas cu pas.

Cum mergeam eu aşa, pe cerul de deasupra crestelor muntoase dinspre răsărit se părea că se înfiripă nişte zori amăgitori: câteva fâşii sângerii brăzdau cerul întunecat. Dar zorii n-au venit şi nu mai puteai să-ţi dai seama ce oră era. Nu tu apus de soare, nu tu

stele, nu tu cele două luni — argintie şi aurie —, ci numai bolta întunecată. Prin urmare, nu aveam cum să ştiu când am ajuns într-adevăr pe culme şi am văzut în vale Fortăreaţa Arraz... sau, mai bine zis, locul unde fusese ea înainte.

Un lac de foc apăruse între timp în Ceaunul lui Zeel, iar fortăreaţa propriu-zisă dispăruse cu totul. Dogoarea lavei topite ajungea chiar şi în locul în care stăteam eu, arzându-mi obrajii şi scăldând piscurile Feţei Întunecate într-o lumină roşie, incandescentă, infernală şi ca de pe altă lume.

La nord, vârfurile celor doi vulcani imenşi se înălţau semeţ până la cer. Unul arunca o jerbă de scântei ca un foc de artificii pe cerul nopţii, iar celălalt pufăia, scoţând un nor gros de fum, o negură de nepătruns ca o ciupercă gata să acopere tot pământul. În depărtare, vedeam, abia mijit, un cerc subţire de flăcări, acolo unde mărunţaiele Ceaunului se înălţaseră până la albiile, mai ridicate, ale văilor. Iar mai la dreapta se aflau Peşterile de Pucioasă.

Inima topită a muntelui plesnise şi se revărsase prin cele două peşteri, într-un puhoi ucigaş care înghiţise valea de dedesubt în câteva minute. Dragonul se deşteptase.

Mă uitam fără să înţeleg ce văd şi abia după o bună bucată de vreme mintea mea a prins să dezlege sensul acelei privelişti; a mai trecut însă o vreme şi

mai îndelungată până ce gândurile-mi au început să sape după o urmă cât de mică de speranţă, dar în zadar. Cât să fi trecut de când plecasem din turnul cel mare şi până a explodat globul de plasmă? Un minut, cel mult două. Dar însemna destul pentru ceilalţi ca să... să ce?

Să nimic. N-avuseseră destul timp.

Dispăruse totul. Şi turnul, şi computerul, şi Evor, şi monştrii care colcăiau în adâncuri, aşteptând semnul lui Zeel. Bine că măcar una dintre cele două lumi era în siguranţă.

Dar cealaltă... şi ceilalţi...

Aici firul gândurilor mi se curmă.

Ceilalţi.

În coşul pieptului, o durere apăsătoare abia mă lăsa să răsuflu, de parcă în jurul gâtului mi se strângea o zgardă de oţel. Am simţit ceva pe obraz... cenuşă? Mi-am ridicat mâna să mă şterg, dar nu era decât o lacrimă care, în aerul fierbinte se prefăcuse în sare înainte să apuce să cadă.

O inimă e frântă; lacrimi sărate împietresc.

M-am întors şi am început să cobor pe drum, singur.

Ecouri prin ceață

Contasem pe faptul că în curând voi fi iarăşi alături de ceilalţi şi că împreună vom izbuti să dezlegăm tainele-ghicitori pe care le aflasem la gura sobei.

Dar lucrurile nu se întâmplaseră astfel. Iar acum, când aveam nevoie, mai mult ca oricând, de o judecată limpede, mintea mea parcă se ghemuise undeva, într-un cotlon, ca un animal rănit — şi instinctul îmi spunea să o las să-şi lingă rănile la adăpostul întunericului. Nici măcar nu-mi mai aminteam prea bine ce spusese Meirion. O singură propoziţie mi se întipărise în minte: *L-am dus pe cel de-al doilea născut spre răsărit*. Singurul lucru pe care reuşisem să-l înţeleg.

Prin urmare paşii m-au purtat spre răsărit, către mare, pe lângă cursul Râului Ravven. Undeva, dincolo de negura care acoperea Karazanul, soarele tot mai

răsărea şi apunea. Încercam să-mi imaginez cum, într-o altă lume, îndepărtată şi sigură, o lună palidă şi o puzderie de stele străluceau pe un cer senin.

Timpul trecea.

Abia când am ajuns pe malul Lacului Neclintit m-am oprit, sfârşit de oboseală. Nu mi-am dat seama imediat unde mă aflu. Ultima oară când văzusem lacul, lumina lunii se reflecta în apa lui netulburată ca într-o oglindă de argint. Acum însă, cufundat în beznă, era aproape imposibil să spui unde se termina pământul şi unde începea apa. O ceaţă măruntă, subţire ca o pânză de păianjen, plutea înfiorată de rotocoale leneşe pe deasupra apei, ascunzând citadela de privirile trecătorului.

M-am prăbuşit pe jos să-mi trag sufletul şi am adormit pe loc.

Prin visele mele au început să răsară figurile prietenilor mei. Gen arăta ca înainte, o prinţesă deghizată: cu năsucul în vânt, urechile clăpăuge, cu părul tuns aiurea şi zbârlit în toate părţile. Jamie, roşu la faţă, dar foarte serios, înfoiat ca o bezea şi, lăuntric, tot ca ea de moale. Kenta, discretă ca un şoricel, dar aprigă ca un tigru. Rich, cu zâmbetul lui insolent şi nătâng. Chiar şi dragul de Blue-bum — adevăratul Blue-bum —, cu ochişorii strălucitori, cu coada lui de maimuţă, cu dosul albăstrui, cum îl ştiam. Vorbe, voci, frânturi de râsete reînviate din amintiri...

„Merg eu primul — sunt mai mare şi mai tare"...

„Mă dor picioarele şi mi-e foame"...

„Ce insensibil... nu mă aşteptam din partea ta..."

„A fost un vis, nu? A fost doar un vis"...

Am deschis ochii imediat. Doar un vis...

Hei, aşteptaţi-mă... aşteptaţi-mă şi pe mine!

Ceaţa devenise mai deasă: aşa de groasă şi sufocantă, că ecourile viselor mele rămăseseră agăţate prin ea ca nişte zdrenţe. Buimac de somn, m-am chinuit să mă ridic într-un cot, căznindu-mă să zăresc ceva prin vălătucii lăptoşi. Mintea îmi juca feste, cum îmi mai făcuse şi prin Mlaştina Cântătoare. Am scotocit cu degetele amorţite după fluieraşul meu de argint, încurcându-mă în bareta rucsacului, zbuciumându-mă disperat să pun stavilă vocilor care se întorceau şi se revărsau peste mine, când mai tare, când în şoaptă, şi din ce în ce mai greu de ignorat.

„Eu zic să stăm până se împrăştie ceaţa asta..." Era vocea lui Rich, netulburată şi aşa de reală că puteam să întind mâna şi să-l ating.

„Ar trebui să mergem mai departe... şi el ne caută"...

„Eu nu prea văd nimic"...

„Şi dacă ne rătăcim?"

„Păi, deja ne-am rătăcit!"

„Deja ne-am rătăcit... Deja ne-am rătăcit..."

Mi-am luat inima în dinţi şi n-am mai vrut să ascult nimic — mi-am dus fluierul la buze şi am început să cânt. Deodată, cântecul mi-a inundat creierul, iar vocile înşelătoare s-au retras. Vraja aceea

pe care o ştiam de atâta vreme mă învăluia iarăşi, blajină şi protectoare...

— Adam? *Adam!!*

Jamie a răsărit din ceaţă, venind împleticit spre mine, cu faţa lui bucălată strălucită de un zâmbet cât toate zilele. În urma lui veneau gâfâind Rich, fetele şi, ceva mai în spate, ţopăia mărunţel Blue-bum. Fluierul mi-a scăpat dintre degetele înţepenite şi s-a rostogolit pe pământ. Mă holbam la ei cu gura căscată.

— Bine că stai aici şi cânţi din fluierul ăsta afurisit, în timp ce noi strigăm după tine de răguşim! mormăi Rich, încruntându-se furios.

Dar, încruntarea i se topi repede şi, pentru prima, ultima şi singura dată, Rich cel dur a izbucnit în plâns.

— Tot nu-mi vine să cred că sunteţi adevăraţi, am exclamat eu, pentru a nu ştiu câta oară.

— Oh, suntem cât se poate de adevăraţi, zise Rich vesel, punând încă un buştean pe foc. Deşi trebuie să recunosc că au fost şi momente când am crezut că n-o mai scoatem la capăt. Noroc cu Kai, bineînţeles... mi-ar fi plăcut să existe o cale prin care să-l anunţăm că te-am găsit şi eşti bine.

Kai se despărţise de ei îndată ce se asigurase că sunt în afara pericolului şi se întorsese în Arakesh să „pregătească terenul".

— Deşi habar n-avem ce-o fi vrut să spună cu asta — se pare că era o treabă ultrasecretă de-a fidelilor, îmi şopti Jamie, confidenţial.

— Ne-a propus să mergem cu el, dar noi ştiam că o să încerci să te întorci în Karazan, spuse Gen.

— Şi că, imediat ce vei ajunge pe-aici, primul lucru pe care îl vei face va fi să ne cauţi pe noi, iar primul loc unde o să ne cauţi va fi Fortăreaţa Arraz, adăugă Kenta.

— Dacă ar mai fi rămas ceva din ea, zise Rich, rânjind. Deci tocmai mergeam într-acolo, când am auzit fluieraşul tău. Ne-am întors la groapa cu jăratic, cum s-ar zice. Sunt sigur că te întrebi cum de am reuşit să scăpăm din Arraz şi cum am ajuns până aici. Ei, cred că te-am ţinut destul în suspans. Aşa că, dacă ai mâncat pe săturate, şezi bine şi ciuleşte urechile, că-ţi povestesc eu cum a fost...

Ieșirea din groapa cu jăratic

Siluetele celor doi, Adam şi regele Karazeel, s-au proiectat pe ecranul strălucitor al computerului timp de un minut; după care au dispărut.

Rich îi privea printre gratiile cuştii, cu sufletul la gură. Nici nu ştia ce era mai rău, că îi trădase Kai sau că Adam fusese atât de prost încât să aibă încredere în el.

Potrivit planului pe care-l făcuseră, Adam urma să se ofere pentru felul întâi la praznicul lui Mauler, având însă briceagul elveţian ascuns în buzunar. Imediat ce era scos din cuşcă, urma să se arunce asupra lui Karazeel şi să-i pună briceagul la beregată. Apoi, cu aşa-zisul rege al Karazanului ostatic, ar fi putut să facă ei legea.

Dar iată că intervenise Kai şi îl păcălise cine ştie cum pe Adam să îi dezvăluie tot felul de lucruri... Lucruri care l-au cam luat pe nepregătite până şi pe Rich. Să-l numeşti

pe Q „stăpânul creaţiei" era totuşi o chestie greu de digerat, dacă-l ştiai pe tip; dar, pentru un scelerat din Karazan, înnebunit după putere, avea o oarecare logică; doar că, în privinţa globului de plasmă, Kai le ameţise de tot. Nu era „izvorul focului ceresc", cel puţin după câte ştia Rich — şi atunci oare de ce Adam îi spusese aşa ceva?

S-a scărpinat puţin în vârful capului. Lucrurile nu prea se legau...

— Iar acum, şuieră Evor, eu sunt gata pentru puţină distracţie. Mauler şi-a cam pierdut răbdarea şi, la urma urmelor, voi sunteţi cinci... deci care urmează?

Broscoiul se uita fix la cuşcă şi din fălci îi atârnau balele ca două funii elastice. I se vedeau muşchii încordaţi, gata să sară; dar n-a făcut decât să se târască un pic înainte şi apoi se ghemui iar, gâfâind.

Deodată, Rich simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Belciugul de metal din perete se slăbise. Înainte, era fixat cu patru piroane, dar acum, după săriturile turbate ale înfiorătorului Mauler, nu se mai ţinea decât într-un singur piron, şi nici acela prea sigur. Rich se simţi de-a dreptul fericit că el şi prietenii lui se aflau după gratiile groase, la adăpost de broscoi. La prima mişcare, belciugul putea să cedeze şi de data asta nu ar mai fi pariat pe priceperea lui Kai de a domoli creatura aceea, oricât de bun dresor ar fi fost el.

Rich i-a aruncat o privire neliniştită lui Kai... şi s-a încruntat. Kai se mutase în spatele lui Evor şi stătea foarte aproape de el, cu tridentul ridicat şi cu o expresie a feţei care lui Rich i s-a părut de nerecunoscut... de parcă se concentra pentru următoarea mişcare. Iar atenţia lui Evor era

îndreptată asupra cuştii, plimbându-şi privirea de la un prizonier la altul, frecându-şi mâinile, satisfăcut, în timp ce murmura ceva în barbă.

Ca din senin, pământul a început să se zgâlţâie. Mai întâi, a fost ca un tremur, pe care Rich l-a simţit în coşul pieptului şi a crezut că-i doar teama lui, cu toate că nu semăna cu ceea ce ştia el. Dar în câteva secunde s-a înteţit, devenind o zguduitură atât de intensă, încât a trebuit să se apuce de gratii ca să nu cadă, iar Jamie a scos un vaiet de groază.

„Ăsta-i Adam", a dedus Rich, numaidecât. „Cine ştie cum a provocat chestia asta. Probabil că el avea alt plan..."

Şi atunci a sărit Mauler.

Cu un muget, s-a aruncat cu furie spre cuşcă, iar lanţul ieşi din perete de parcă acesta fusese din hârtie. Muntele de muşchi şi grăsime s-a arcuit şi a făcut un salt — unul singur, uriaş — până în colţul celălalt al încăperii, dărâmându-l pe Evor şi izbindu-se de jumătatea de sus a cuştii, cu forţa unui marfar. Cuşca s-a înclinat şi marginea groasă de jos i s-a ridicat mult în aer. Nesfârşit a părut momentul în care cutia se bălăbănea, iar copiii tremurau dedesubt, cu ochii la fierăraia îngrozitoare de deasupra, cu broscoiul lăţit pe gratii. Apoi, picioarele din spate ale hidoasei creaturi au mai zvâcnit o dată. Cuşca s-a răsturnat, bubuind pe lespezi, prăvălindu-se peste Mauler, pe jumătate strivit sub ea.

Evor rămăsese întins pe jos... broscoiul la fel, năuc... şi aerul încă mai tremura de la cuşca dărâmată... lumea părea sfredelită de un pickhammer gigantic... iar Rich s-a dezmeticit abia când Kai a urlat din rărunchi:

— Hai, fugiţi!

O singură privire spre faţa lui Kai şi a priceput.

— E de partea noastră — după el! a strigat Rich, înşfăcându-i pe ceilalţi şi târându-i spre liftul deschis, reuşind cu greu să stea în picioare pe podeaua turnului care se clătina ameţitor.

— Intraţi, iute!

I-a îmbrâncit puţin, dar au intrat toţi, Kai încheind şirul. A apăsat cu palma într-un panou de comandă ascuns în perete şi cele două uşi curbate s-au închis lin şi silenţios. Cu puţin înainte ca marginile uşilor să se lipească, Rich a mai văzut cum Mauler s-a urnit, trudindu-se cu greu să-şi mişte foalele de sub cuşcă, şi a luat-o gudurându-se în partea cealaltă a sălii, unde zăcea Evor. Dar uşile s-au închis şi liftul a început să coboare. Nu era însă o coborâre lină, controlată, ci un şir de prăbuşiri scurte, ca nişte sughiţuri, lovindu-se când de un perete al tunelului de coborâre, când de celălalt, căci turnul se clătina de la cutremur. Ce mai contează? gândi Rich. Măcar am scăpat de acolo. Mai rău de-atât nu se poate.

Dar se înşela.

TROSC! *— un plesnet cumplit, ca şi cum tot universul crăpase. Într-o nanosecundă s-a auzit şi un* BUM *sonic, când uriaşul computer din sala pe care o părăsiseră a explodat. Cablul de oţel a pocnit ca un fir de aţă, iar unda de şoc a împins cabina liftului prin tunel, ca un glonte prin ţeava puştii. Brusc, toate s-au întors pe dos: corpurile le-au fost proiectate în sus, cu mâinile şi picioarele înnodate haotic, şi s-au izbit cu capul de tavan. Timpul a încremenit într-o clipită fulgerată de o groază atât de pură, încât păru*

sacră. În mintea lui Rich a răsărit deodată imaginea şoriceilor pe care îi creştea acasă, o trăire şi tactilă, şi olfactivă, într-un caleidoscop de moliciune şi rumeguş şi blăniţă mătăsoasă. „Cine o să aibă grijă de ei de-acum înainte?"

Dar până să prindă contur gândul lui, cabina liftului s-a lovit de capătul puţului. N-a fost durere, doar frânarea schiloditoare, cu şocul şi senzaţia de vid uruitor. Parcă împrăştiat pe podea, Rich n-a simţit decât o vagă mirare. „La urma urmelor, moartea nu-i chiar aşa de groaznică", *gândi el, puţin surprins.* „Mă întreb de ce se agită atâta lumea din cauza ei?"

După care, în salturi şi cu hopuri, gândurile lui au început să se închege. Şi-a dat seama de un vuiet, o năvală... care-i apăsa timpanele... de bezna mai neagră ca noaptea... şi fără îndoială mai adâncă decât ar fi putut fi vreodată moartea. Încă ameţit, a ridicat capul.

— *Apă, îl auzi croncănind pe Jamie, lângă el.*

Liftul nu se prăbuşise pe stânca de la temelia turnului, ci într-o apă. În mintea lui Rich, această revelaţie a ţâşnit la suprafaţă cu un pfui! *de uşurare — şi exact în momentul acela, liftul a ieşit cu viteză la suprafaţă, răspunzând tot cu un* pfui!, *ca o balenă care suflă apa în jet, a mai săltat puţin în sus şi-n jos, apoi s-a liniştit, rămânând pe spate, legănându-se doar într-un tangaj uşor.*

— Şi uite aşa, spuse Rich încântat, am plutit noi printr-o peşteră supt... subt...

— Subterană, îl completă Jamie.

— Da, într-o peşteră cum-îi-zice de sub Fortăreaţa Arraz, neavând nicio idee ce să facem mai departe.

— Dar Kai a deschis uşile de la lift, interveni şi Kenta, şi atunci chiar ne-am simţit ca pe o bărcuţă...

— Partea cea mai frumoasă a fost că puteam şi noi să vedem în jur! N-ai să ghiceşti în veci ce-am văzut, spuse Gen.

— Licurici! explodă Jamie, triumfător. Milioane de licurici şi pe pereţii, şi pe tavanul peşterii.

— Ca nişte steluţe. Parc-am fi fost într-o grotă de zâne.

— Deşi cred că erau, de fapt, nişte specii subterane acvatice, preciză Jamie, cerându-i din ochi iertare lui Gen. Şi era mai degrabă un tunel decât o peşteră propriu-zisă, şi apa nu era stătătoare, căci ne-am trezit duşi la vale de curent...

— Şi în timpul ăsta, deasupra noastră, se vedea piatra cum vibrează şi ne aşteptam ca dintr-o clipă în alta să se năruiască tot muntele peste noi...

— Dar nu s-a năruit, zise Rich cu un rânjet.

— Se luminează cumva sau mi se pare mie? întrebă Gen.

Chiar se lumina, descoperi şi Rich. Şi mai era o schimbare. Apa, care fusese atât de liniştită, se încreţise cu vălurele mici de tot care plescăiau ritmic, lovindu-se de botul pătrat al liftului-barcă. Iar în depărtare se mai auzea ceva, un zgomot amplificat de pereţii munţilor, o bubuitură.

— Nu ştiu ce mai e şi asta, şopti Jamie neliniştit, dar am o bănuială cum că n-o să ne placă.

Barca începu să salte, iar zgomotul năvălit prin tunel crescu până ce-l umplu cu un vuiet care făcea aerul să tremure. Barca se hâţâna energic, bălăbănindu-se şi dansând, înaintând din ce în ce mai repede...

După ce au mai cotit o dată, au văzut într-adevăr ieşirea din peşteră. Rich a simţit cum groaza îşi încleştează ghearele de gheaţă în jurul inimii sale. Râul subteran care-i purtase chiar pe sub lanţul muntos dădea, la ieşire, într-un zid de apă. Era aceeaşi cascadă peste care trecuseră la Podul Curcubeului, numai că acum se aflau jos, la picioarele ei. Dacă de sus vuietul cascadei părea asurzitor, iar malul celălalt nici nu se vedea din cauza perdelei groase de stropi, de dedesubt tuna ca o cataractă a iadului, iar Rich ştia că însemna moarte sigură.

Însă era mult prea târziu să se mai întoarcă. Mica lor ambarcaţiune deja accelera către vârtejurile învolburate de la marginea cascadei ce aveau să umple barca în mai puţin de o secundă şi să o scufunde fără urmă. Rich ştia ce se întâmpla cu oamenii prinşi sub cascade ca aceasta: curenţii te duceau şi te învârteau ca pe o cârpă zvârlită în maşina de spălat; abia după câteva ore, să zicem, ieşeai la suprafaţă, asta dacă mai ieşeai. Şi atunci...

„Adam, îmi pare rău", *şi-a spus el, vlăguit.* „Am făcut tot ce-am putut, dar se pare că Râul Ravven a câştigat."

În momentul acela l-a văzut pe Kai urlându-i ceva în faţă, dar cuvintele i se pierdeau în mugetul apei... Rich îi citi însă pe buze şi în gesturile înnebunite din mână: „Jos! JOS!"

S-a răsucit imediat şi s-a aruncat deasupra celorlalţi, trăgându-i cu faţa în jos, pe podeaua de metal, strigând şi el, odată cu prietenul lui, poate în gând, poate cu voce tare:

— JOS! JOS!

Uşile cabinei liftului s-au închis la ţanc, în ultima secundă, deasupra lor. Mica lor ambarcaţiune a fost izbită ca de un pumn gigantic şi în infinita clipă care a urmat i-a sorbit într-un ropot nebun, buşindu-i din toate părţile, ca într-o cursă a groazei printr-o beznă de nepătruns.

Târziu, exasperant de târziu — învineţiţi de lovituri şi verzi la faţă, cu măruntaiele răscolite de vertijul halucinant — au simţit cum capsula lor, închisă ermetic, se ridică la suprafaţa apei, încă învârtindu-se şi răsucindu-se drăceşte, hurducându-se şi săltând către ape mai liniştite. Iar ei zăceau pe jumătate morţi, icnind, gemând şi horcăind după o gură de aer, în beznа asfixiantă din cabină. În cele din urmă, cu un croncănit nearticulat, Kai a bâjbâit după panoul de comandă şi a apăsat butonul ca să deschidă uşile.

Ca îmbătat, Rich şi-a ridicat capul. Lumea s-a învârtit cu el, ca apoi să se încline mult în faţă şi să se liniştească.

Au mers pe mijlocul râului, anesteziaţi. Precaut, Rich a aruncat o privire în jur, peste marginile cabinei. Ici şi colo, câte un păianjen semitransparent încerca să se cţere pe pereţii de oţel ai bărcii lor, ca apoi să alunece şi să fie luat de apă.

În depărtare se zărea panglica de spumă a cascadei, încadrată de pantele abrupte ale defileului, îmbrăcate în tufe înverzite. Deasupra, cerul era scăldat într-o lumină stranie, roşie.

Rich a tras în piept cu nesaţ din aerul proaspăt al nopţii... dar s-a încruntat. Nici vorbă de aerul curat şi proaspăt la care se aştepta. De altfel, nici noaptea, deşi era întuneric, nu era noapte.

Ei reuşiseră să scape teferi, în pofida tuturor aşteptărilor. Aşadar, toate bune şi frumoase, cel puţin aşa părea, odată ce au tras la mal şi s-au întors să-l caute pe Adam. Da, totul era în regulă.

Numai că, în adâncul sufletului, Rich ştia bine că nu era aşa.

Lacrimi împietrite și inimi frânte

— Ai dreptate, am zis eu, înnegurat. Nu e deloc aşa.

Apoi, încet, cu pauze dese, le-am spus şi povestea mea.

M-au ascultat în tăcere. Deşi ştiam că suntem absolut singuri, pur şi simplu am coborât tonul; vorbeam în şoaptă de parcă vălătucii de ceaţă ar fi avut urechi; dacă mă uitam în sus, nu-mi era greu să-mi închipui că văd plutind prin aerul lăptos siluete şi umbre ca nişte fantome cenuşii.

Când am terminat, Jamie a fost cel dintâi care a comentat:

— Ei bine, un lucru e sigur: prioritatea numărul unu este să-l găsim pe Zenit. *De-i unu-ndoit şi doi sunt*

ca unul / Străluci-va soarele şi bate-va vântul... ceea ce nu poate însemna decât că voi doi trebuie să fiţi iarăşi împreună ca lucrurile să se întoarcă la normal.

— Exact, de data asta e foarte clar, încuviinţă şi Gen. Poate nici nu mai trebuie să faci altceva decât să-l găseşti.

— *Decât*, o îngână Rich, pesimist. Nu pot să cred că Meirion n-a vrut să-ţi spună pur şi simplu unde l-a lăsat. Că doar ştie, nu?

— Problema nu e că *nu vrea*, ci că nu poate. A spus că în Karazan calea către adevăr este întortocheată şi greu de găsit. Că el îmi arată pe unde s-o pornesc, însă numai paşii mei mă vor duce mai departe. Iar după aceea a intrat într-un fel de transă... e greu de explicat.

Mi-am ridicat ochii şi când am văzut faţa încruntată a lui Rich, mi-am dat seama că nici n-ar avea rost să încerc să-i explic. Pentru el, lucrurile erau simple, în alb şi negru; nisipurile mişcătoare ale straniei mele conversaţii cu magul-profet ţineau mai degrabă de imagini, decât de cuvinte.

— Bun, spuse Jamie, chiar dacă ceea ce ţi-a spus părea enigmatic, trebuie să presupunem că ţi-a dat toate informaţiile de care aveai nevoie pentru a-l găsi pe Zenit. În cazul acesta...

— Trebuie să recapitulăm tot ce ţi-a spus, exact cum le-a spus, şi să vedem ce indicii găsim, spuse Gen, îndreptându-şi spatele.

În ochii ei am regăsit acea scânteie pe care i-o ştiam şi am simţit o adiere de speranţă. Asta mă

îndurerase cel mai tare, când avusesem impresia că i-am pierdut: că n-am să mai am parte de astfel de momente. Dar iată că mă aflam din nou alături de ei, eram iarăşi împreună. Până şi cu Blue-bum, care s-a uitat puţin în sus, la mine, cu ochii lui rotunzi şi ageri, şi a chiţcăit încurajator.

— Păi, să vedem, am spus eu, concentrându-mă. În primul rând, a spus că noi — mă rog, eu — vom descoperi mai multe lucruri pe drum, unele folositoare, altele nefolositoare. A mai spus că pe câteva deja le avem...

— De pildă jurnalul lui Zaronel şi cilindrul! m-a întrerupt Jamie. Mai avem şi altceva?

— Ar mai fi... mă rog, nu ştiu dacă ăsta se pune, am zis eu cu îndoială şi am scos din buzunar bucăţica de mozaic verde pe care o găsisem prin iarbă, la Palatul de Vară. Nu-i decât un ciob din mozaicul fântânii arteziene.

— Ce frumos e! exclamă Gen. Pot să mă uit şi eu?

I l-am dat, l-a privit cu mare atenţie şi s-a încruntat.

— Adam, nu ştiu ce să spun. Când îl atingi, simţi fiorul ăla... Poate o fi preţios, o fi având vreo putere magică şi cine ştie cine l-a pierdut...

— Poate c-a stat special acolo atâţia ani, întări şi Jamie, foarte serios, aşteptând să apară persoana potrivită care să-l vadă şi să-l culeagă de pe jos.

— Sau poate că nu e decât un ciob din marginea fântânii, cum ziceai tu, rânji Rich, jucându-se cu ciobul, trecându-l dintr-o mână într-alta. Gen, eu nu

simt şmecheria cu fiorul, adăugă el şi i-l dădu înapoi. Aşa, Adam, altceva?

— A mai spus că pe cel de-al doilea prunc l-a dus spre răsărit şi că l-a lăsat pe mâini bune. *O luntre-leagăn porneşte spre Limb. Pe acel meleag uitat l-am lăsat.*

— Deci Limbul este un loc şi îţi trebuie o barcă să ajungi până acolo, a conchis Jamie.

— Lucrurile se leagă, dacă ţinem cont că, pe harta Karazanului, la est nu avem decât marea, încuviinţă Kenta.

— Poate că dacă ne suim iarăşi în barca-lift şi pornim spre est, harta o să se continue în mod magic şi-o să ne arate pe unde mergem — şi *bingo!* O să vedem Limbul, cum ar veni în carne şi oase! zise Rich, optimist.

— Poate că da, poate că nu, răspunse Jamie, preocupat. Continuă, Adam, ce altceva a mai spus?

— A mai spus că... A mai spus că...

Mă căzneam să desprind cumva amintirea cuvintelor de cea a imaginilor. Chiar aşa, *ce* spusese de fapt, cu vorbe? Oare spusese ceva?

— *Păsările cerului te vor călăuzi...*

— Da? şopti Kenta, ca un îndemn să continui.

— Şi a mai zis ceva despre cele două luni, că lunile gemene ale Karazanului vor răsări amândouă odată şi vor ţine dreaptă balanţa cerurilor...

— Ce să-ţi spun? Halal indiciu..., mormăi Rich.

— Şi *să iau aminte la fumul cenuşiu dinspre orizontul cenuşiu.*

— Măcar nu putem să ne plângem că n-avem orizonturi cenuşii.

— O, Richard, mai taci! îl repezi Gen. Lui Adam îi e destul de greu şi fără remarcile tale inteligente la fiecare două secunde. Adam, ce-ţi mai aminteşti?

Am şovăit. Simţeam că unele lucruri au fost spuse atunci numai pentru mine şi nu aveau legătură cu ceilalţi şi cu misiunea noastră. Mai erau două amănunte... care-mi rămăseseră întipărite nu în minte, ci în suflet, şi atât de clare, încât ştiam sigur că n-o să le uit niciodată. *Nu vei călca doar pe urmele tatălui tău, ci vei lăsa tu însuţi urme pe pământul Karazanului...* şi *Ţie, Copilul Vântului, soarta-ţi iese în întâmpinare de unde te aştepţi mai puţin — începutul va fi un sfârşit şi fiecare sfârşit va fi un nou început.* Am tăcut preţ de câteva clipe, apoi m-am hotărât să-mi ascult instinctul şi să las acele vorbe ale lui Meirion să rămână doar în inima mea, unde le era locul, cel puţin pentru o vreme.

Dar mai era un gând care nu-mi dădea pace.

— Gen, ai zis mai devreme că poate va fi de ajuns doar să-l găsesc pe Zenit. Ei bine, eu am sentimentul că nu va fi doar atât. Meirion a spus că Zeel a trecut în Tărâmul Morţilor Vii. *Şi minciuni, şi adevăruri îţi vor conduce paşii într-acolo,* aşa a spus. Iar asta nu poate însemna decât un lucru. Odată ce îl găsim pe Zenit, va trebui să ne croim drum spre Tărâmul Morţilor Vii, iar acolo... să mai facem ceva.

S-a lăsat o tăcere grea. M-am uitat în jur, la figurile lor foarte serioase şi mi-am dat seama că nu sunt singurul care nădăjduieşte că nu se va ajunge până acolo.

— Ei, să lăsăm deocamdată asta, zise Rich, într-un târziu. Să ne întoarcem la călătoria asta spre Limb. Adam, eşti sigur că ne-ai spus tot? Adică mergem pur şi simplu până la Kaladar, portul ăla de pe hartă, şi ne urcăm în primul vapor?

— N-aş prea crede, spuse Gen, cu un oarecare regret. În Karazan, lucrurile nu se petrec aşa de simplu. Căi întortocheate, îţi aminteşti?

Şi-n clipa aceea, ca din senin, mi-au mai venit în minte şi alte vorbe ale lui Meirion, uitate într-un ungher al minţii, după ce chiar eu le şoptisem, sus, pe munte, când mă uitam la Arraz. *O inimă e frântă; lacrimi sărate împietresc...*

— Cum ai spus? Adam? mă întrebă Kenta, cu o privire stăruitoare.

Am roşit.

— A, nimic, am mormăit eu. Doar... ce mi-a spus Meirion, la început de tot, când l-am întrebat unde l-a dus pe Zenit. Dar n-avea legătură cu el, ci mai degrabă cu mine, am spus înghiţind în sec şi plecându-mi privirea în pământ. Atunci când am crezut că voi aţi... când am crezut că n-o să vă mai văd niciodată... Meirion ştia, am continuat eu, citind pe feţele lor că înţeleseseră ce voiam să spun. El văzuse totul.

— Poate că da, poate că nu, spuse Kenta rar.

— Adam, sări Gen, mai dă-mi puţin bucăţica de mozaic!

A luat-o şi a ridicat-o ca s-o vedem toţi, cu faţa luminată de încântare.

— Uitaţi-vă la forma ei!

— Ce-i cu ea? mârâi Rich.

— E ca o lacrimă. „Lacrimi *împietrite*".

— Păi, asta nu-i de piatră...

— Richard, n-o lua şi tu aşa literal! îl dojeni Gen şi dintr-o mişcare îşi aruncă pietricica în gură.

Am făcut ochii cât cepele.

— Am avut dreptate! molfăi ea, abia inteligibil.

— Gen, ai grijă! Să n-o înghiţi! o preveni Jamie. Mai ales dacă o fi într-adevăr ceva important!

Dar Gen o scuipă frumuşel în palmă.

— Are gust de sare! spuse ea, victorioasă. Ceea ce înseamnă...

— Ei?! făcu Rich. Ce înseamnă?

Urmă un moment de tăcere. Gen se uita la bucăţica de mozaic.

— Păi trebuie să însemne *ceva*.

Kenta scotoci câteva clipe prin rucsac. La sfârşit, scoase harta şi o desfăcu.

— Nu sunt sigură dacă-mi aduc bine aminte, dar chestia cu *sarea*... Zâmbi triumfătoare. Asta-i! făcu ea, arătându-ne pe hartă.

Ne-am uitat toţi. Am văzut Lacul Neclintit; ceva mai jos, era Golful Secerii de Lună. Dar Kenta ne arăta altceva.

— Stâncile de Sare, citi Richard cu indiferenţă. Ce-i cu ele?

— Nu-nţelegi? *Lacrimi împietresc*, lacrimile *sărate* se prefac în piatră. Când apa sărată se transformă în piatră, ce obţii?

— Stânci de sare, spuse Rich încet, dar, de data asta, zâmbind. Kenta, ia dă-mi şi mie chestia aia puţin.

A ridicat pergamentul încât aproape că-l atingea cu vârful nasului, mijindu-şi ochii să vadă mai bine; apoi l-a lăsat în jos şi s-a uitat la noi, uimit.

— Ştiţi ceva, băieţi? Chiar e un golfuleţ acolo, exact sub scris... şi are forma unei inimi.

Plecat cu treabă

Ne închipuiserăm că n-o să fie greu de găsit golful în formă de inimă, că doar îl văzuserăm şi pe hartă şi totul era cât se poate de clar. Dar ne-am înşelat.

Dincolo de Lacul Neclintit, ţărmul era stâncos şi sălbatic — faleza dreaptă, din rocă dură, la baza căreia erau nişte colţi ascuţiţi de stâncă, în care s-ar fi făcut imediat surcele orice barcă. Urcând pe drumul abrupt dinspre lunca râului, am ieşit în sfârşit de sub vălul de ceaţă; am mers mai departe spre sud, pe creasta acoperită cu iarbă, ţinându-ne la distanţă de marginea falezei şi încercând să nu privim în jos, la freamătul ameţitor al crestelor înspumate. Mă aşteptam ca promontoriul să fie măturat de curenţii puternici dinspre mare, să văd pescăruşii rotindu-se

ţipând pe deasupra culmilor; dar aerul părea încremenit. Nemişcat şi cufundat în linişte adâncă.

Deşi nu bătea deloc vântul, sau poate tocmai de aceea, simţeam cum îmi intră frigul în oase; mi-am strâns bine pelerina pe mine şi am mers mai departe. Dar părea că ne aflăm într-o lume moartă. Sau muribundă.

— Jamie, am zis eu ceva mai încet, căci tot mergeam alături de el, ce crezi că ar putea să se întâmple dacă toate rămân aşa, pentru totdeauna?

Jamie s-a uitat scurt la mine cu coada ochiului, dar din privirea lui n-am putut ghici nimic.

— Nu ştiu, murmură el. Adam, nu te mai gândi la asta; n-o să fie cazul.

Şi-am mai mers un minut, două, fără să zicem niciunul nimic. După care am insistat:

— Spune-mi, totuşi.

A clătinat din cap; apoi a încetinit şi s-a oprit, întorcându-se cu faţa la mine.

— Serios, spuse el defensiv, chiar nu ştiu. Nimeni n-ar putea şti sigur. Dar...

— Dar?

— Păi, de exemplu, la cercul de ştiinţele naturii, la şcoală, încercă el să spună, dar vocea a început să-i tremure şi s-a poticnit.

Bănuiam oricum la ce se gândeşte: ce departe părea acum după-amiezile acelea calme şi însorite când era la cercul de ştiinţele naturii.

— La cerc, repetă el hotărât, am făcut nişte cercetări despre cauzele care au dus la dispariţia dinozaurilor.

E o teorie care zice că un asteroid mare s-a lovit de Pământ. Şi eu mă gândeam la chestia asta mai devreme: efectele lui ar fi fost exact ceea ce vedem noi acum. Mult praf, fum, funingine, chestii de genul ăsta, din cauza cărora nu se mai vede soarele. Prima consecinţă ar fi scăderea temperaturii, cam cum e noaptea. Şi acum poţi simţi chestia asta. Doar că dimineaţa nu mai vine şi temperatura tot scade. Iar dacă ajunge prea jos...

Ridică din umeri, aruncându-mi o privire vinovată.

— O altă consecinţă, la fel de importantă, ar fi influenţa asupra lanţului trofic. Care se bazează pe lumina soarelui. Plantele au nevoie de ea ca să crească — e un proces numit fotosinteză. În condiţiile astea, într-un timp destul de scurt lanţul trofic ar fi distrus şi atunci...

Ne-am uitat unul la altul. Am înţeles şi fără să continue.

— Dar n-are rost să te gândeşti la asta, zise el sec. Cum îţi ziceam şi mai devreme, n-o să fie cazul.

Nu era nici ţipenie de om primprejur. În mod normal, aş fi fost chiar recunoscător că nu e nimeni, dar acum aş fi dat orice să văd măcar un pescar singuratic, jos, pe stâncile de la mal; sau măcar un călător în depărtare. Îmi închipuiam cum oamenii se strâng în jurul focului să se apere de frigul insidios, cu obloanele de lemn bine închise, să ţină afară întunericul

acela nefiresc, cu uşile zăvorâte ca să-i ferească de necunoscut. Mi-i închipuiam pe oameni vorbindu-şi în şoaptă, măcinaţi de spaimă; sau chinuindu-se să zâmbească şi să pară veseli în prezenţa copiilor.

Mi-l închipuiam pe Kai alergând pe drumul pustiu spre Arakesh să ducă vestea că prinţul rătăcitor s-a întors... şi până la urmă adevărul era că însăşi întoarcerea lui i-a dus pe toţi la pierzare.

Am ajuns într-un târziu şi la Golful Secerii de Lună. Eu mă aşteptasem să găsim aici un sătuc de pescari, să văd mulţi oameni şi bărci şi să simt mirosul înviorător de peşte gătit la foc. Dar, de fapt, puţin a lipsit să nu trecem pe lângă sat fără să-l observăm. Mai în vale, la capătul unui drum abrupt, nu era decât un cătun dezolant: cinci, şase cocioabe pe o fâşie îngustă de pământ — mai degrabă un pietriş cenuşiu. Un fuior de fum se ridica de la unul dintre hornuri şi în aer plutea mirosul înţepător de cenuşă.

După Secera de Lună, peisajul se schimba dramatic. De unde până atunci nu văzuserăm decât iarbă, au început tufele, tot mai multe, ca apoi să zărim şi o pădure deasă pe coastă. Mergeam în pantă, dar o pantă lină, iar la ţărm, peretele vertical al stâncii s-a domolit într-o colină pe care am fi putut să ne prelingem pur şi simplu până jos. Din tăietura, muchia dreaptă a malului stâncos acum se ivea un şir de fiorduri ascunse de vegetaţia ruginie. Dacă înainte străbăteam mlaştinile în câmp deschis, acum ne zbăteam prin frunzişul gros, când afară se făcuse întuneric şi nu puteam şti dacă nu cumva suntem la un pas de a

aluneca până jos. Partea cea mai proastă era că nu se mai vedea linia ţărmului din cauza tufelor: deşi pe hartă lucrurile ni se păruseră cât se poate de clare, acum, ajunşi la faţa locului, abia reuşeam să ne descurcăm.

N-a trecut mult şi Rich s-a împiedicat şi nici n-a mai vrut să se ridice de jos.

— Ne chinuim aiurea, bombăni el. Putem să trecem fluierând pe lângă golfuleţul ăla, fără s-avem habar de el. E pe aici pe undeva, dar unde?

— Trebuie să ne uităm şi după nişte apă proaspătă, spuse Kenta. Cât avem ne ajunge fără probleme pentru noaptea asta, poate şi pentru mâine-dimineaţă, dacă avem puţin noroc.

— Păi să coborâm jos de tot, la malul mării şi să mergem cum om putea pe lângă apă..., zise Gen fără tragere de inimă.

— N-aş fi aşa de sigur că există un mal, interveni Jamie. Gen, ai uitat de Stâncile de Sare? Îţi dai seama, stânci de sare — cât or fi ele de mărunte, n-aş crede că degeaba le zice aşa.

— Ce-ar fi să coboare doar doi dintre noi? sugeră Kenta. În felul ăsta rămâne şi cineva sus să-i ajute să urce din nou.

— Pe mine să nu mă pui la socoteală, spuse Jamie pe un ton categoric. James Mortimer Fitzpatrick o să rămână sus. Eu unul nu-s făcut pentru căţărat.

M-am uitat la el, cum stătea proţăpit şi hotărât... şi deodată mi-a venit să râd.

— Ce-i drept, e drept, Jamie, nu eşti făcut pentru asta, am admis şi eu.

Pentru prima oară în ultimele ore, mă simţeam şi eu mai înviorat.

— Dar ştim toţi cine e într-adevăr făcut pentru aşa ceva, am adăugat.

Am dat jos din cârcă rucsacul şi l-am pus pe pământ fără prea multe menajamente.

— Scularea, prietene Blue-bum! A venit vremea să-ţi foloseşti energia conservată până acum şi să te arăţi util!

Se făcea din ce în ce mai întuneric şi noi ne continuam căutările. Se lăsa noaptea şi în scurt timp abia-i mai vedeam pe ceilalţi, ca nişte umbre ce-şi croiau drum cu îndârjire printre copaci, sforţându-se să ţină pasul cu Blue-bum, care înaintase binişor tot sărind dintr-o creangă în alta. Dar semnul pe care îl aşteptam dinspre el — un chiţăit de încântare că a găsit ce căutam — n-a venit.

Aşa că, după o vreme, am propus să ne oprim să înnoptăm.

— Nu are rost să mai mergem aşa pe întuneric. Hai să-l strigăm şi pe Blue-bum. Mâncăm ceva şi ne culcăm devreme.

Şi, într-adevăr, în scurt timp toţi dormeau ghemuiţi în sacii de dormit. M-am cufundat şi eu într-al meu, bucurându-mă de căldura aceea liniştitoare, şi am închis ochii... îngăduindu-mi, pentru prima oară, luxul de a mă gândi în tihnă la tot ce descoperisem în

ultimele zile. Dar toate gândurile mele îi dădeau târcoale celui care mi se părea de departe cel mai grozav şi incredibil.

Am şi eu un frate.

De când mă ştiam visasem la ziua când o să-mi regăsesc părinţii sau când o să aflu măcar cine erau. Dar niciodată, nici măcar o dată, în cele mai fantastice visuri ale mele nu mi-a trecut prin minte că aş putea avea un frate sau o soră. Ba mai mult de atât, un frate geamăn. Şi iată că aveam. Se numea Zenit.

În tot timpul ăsta cât m-am luptat cu singurătatea de la Highgate, şi el a crescut undeva şi-şi ducea viaţa cum mi-o duceam şi eu. Stăteam întins şi zâmbeam la gândul că am avut vieţi paralele fără ca vreunul să ştie ceva de existenţa celuilalt. Eu mergeam la şcoală, iar el mergea... unde mergea? În ucenicie, probabil, ca Hob şi Kai. Îşi făcea şi el prieteni; se mai bătea cu unul şi altul; mai dădea de bucluc. Mânca, dormea, râdea, plângea. Oriunde o fi fost, nici el nu a crescut în familia lui. Oare ştia şi el, ca şi mine, că avea undeva o mamă şi un tată pe care nu i-a cunoscut niciodată? Ştia, în adâncul fiinţei lui, că locul lui era în altă parte, că avea de îndeplinit un destin?

Acum — curând — urma să ne cunoaştem.

Zenit. Oare semăna cu mine? Avea şi el probleme cu scrisul? Ne-or fi plăcând aceleaşi glume sau aceeaşi mâncare? Care o fi mai înalt, eu sau el? Oricum, eu mă născusem primul, chiar dacă la doar câteva minute înaintea lui. Am zâmbit către bolta

frunzişului. Las' că o am grijă să-i aduc aminte de asta.

Zenit. De un lucru eram sigur. Când o să-l găsesc, o să-l recunosc imediat. Aşa cum şi pe mine mă recunoscuse Zaronel.

Adevărul mi-a fulgerat prin minte, trezindu-mă în miezul nopţii ca un pocnet de armă. *Vieţile noastre paralele.* Adică eu, în „lumea noastră", iar Zenit în Karazan.

Asta însemna treisprezece ani pentru mine şi mai bine de cincizeci pentru el. Fratele meu geamăn nu mai era un puşti, ca mine. Noi trebuia să căutăm un om mare, de patru ori mai în vârstă ca mine. Şi uite aşa, ajungeam de unde porniserăm. La început, îl căutam pe Prinţul Vântului, un bărbat care să fie rege, ca să aflăm apoi că eu eram acela. Iar acum îl căutam pe Prinţul Soarelui — un om în toată firea, nu un copil.

Am mai vegheat multă vreme în liniştea nopţii, topit de dor după fratele pe care crezusem că o să-l am; după acel prieten şi tovarăş care acum nu mai era cu putinţă.

M-a trezit umezeala care pătrunsese prin căptuşeala sacului meu de dormit şi îmi intrase în oase. Am mâncat ceva pe fugă, adunaţi în jurul unui foc jalnic, care nu reuşea să ne încălzească. Răcoarea crâncenă a dimineţii a fost mai puternică şi decât ciripitul vesel cu care ne obişnuiserăm când stăteam

la masă, aşa încât niciunul nu părea dornic să mai zăbovească degeaba.

Nici n-am terminat bine de mâncat, că Blue-bum s-a agăţat de cea mai apropiată creangă şi, legănându-se dintr-un copac în altul, a coborât în vale să reia căutările. Cât mi-am prins sabia la brâu şi am stins focul cu talpa bocancului, ceilalţi au început deja să o ia în direcţia în care merseserăm şi-n seara dinainte; toţi, mai puţin Jamie. M-am uitat în jur după el, încruntat, că voiam să pornim mai repede la drum.

Într-un sfârşit, l-am văzut, un gogoloi mai albicios care orbecăia aiurea în direcţia opusă.

— Jamie, în partea cealaltă, am strigat eu, încercând să nu par prea nervos.

Din tufe a răsărit faţa lui ca o lună plină, cu o expresie cam chinuită.

— Adam, mai stai puţin. Nu sunt gata. Trebuie să... ştii tu, zise el fluturând o bucată mare de hârtie igienică, şi dus a fost printre tufe.

Am oftat în sinea mea şi m-am pus pe aşteptat, cu mâinile strânse la subsuori să mă mai încălzesc un pic... când, deodată, mi-am dat seama încotro se ducea el căutând puţină intimitate.

— Hei, Jamie, am strigat iar, nu merge prea departe, da? Ştii că acolo e...

Dar n-am apucat să mai spun şi restul că am auzit ceva alunecând şi un văicărit tremurat care nu putea însemna decât un lucru: James Mortimer Fitzpatrick cădea de pe ţărmul stâncos şi abrupt.

O luntre-leagăn

Am scrâşnit printre dinţi cea mai urâtă vorbă pe care-o ştiam şi am luat-o la goană printre tufe, după el. Am ajuns imediat în locul de unde căzuse: un paravan de frunze suficient de gros cât să ascundă pietrişul şi hăul din spatele lui. Nişte urme ca nişte şanţuri, semn că pe-acolo alunecase cineva, câteva tufe smulse din rădăcini şi un biet pătrăţel de hârtie igienică agăţat de o crenguţă.

M-am lăsat în genunchi, am dat frunzele la o parte şi m-am uitat curios în jos.

— Jamie? am strigat. Jamie, ai păţit ceva?

Am descoperit, cu uşurare, că nu era chiar o prăpastie, ci mai degrabă o pantă abruptă pe unde găseai destule lucruri de care să te apuci dacă o luai la vale; şi totuşi, dacă el căzuse pe un colţ de stâncă

sau îşi luxase piciorul căzând peste el — păi atunci, având în vedere cât era Jamie de greu...

— Ai încredere în Jamie..., a murmurat cineva în spatele meu.

Rich.

— Mă duc după el.

M-am întors dintr-o mişcare, gata să cobor — alunecând sau târându-mă, după cum puteam — când de jos s-a auzit vocea lui Jamie, puţin cam tremurată, dar şi victorioasă.

— N-am nimic... mai nimic. Ştiţi ce? Am găsit golfuleţul în formă de inimă şi am mai găsit ceva. Nici n-o să vă vină să credeţi! Ia veniţi să vedeţi!

Am început să coborâm, dar cu mare atenţie şi mai puţin rapid decât Jamie; Blue-bum o luase în faţă. În sfârşit, l-am zărit jos şi pe Jamie, plin de zgârieturi şi murdar de noroi, dar încântat nevoie mare de descoperirea lui.

Era limpede că ajunseserăm exact în locul pe care îl căutam de atâta vreme. De jos, malul abrupt acoperit cu tufe se înălţa impresionant şi mi-am dat seama că ar fi fost imposibil să observi golful de sus. Dacă n-ar fi dat Jamie peste el, la propriu, sigur am fi trecut mai departe fără să ştim.

Marginile stâncoase ale micului golf se avântau spre mare ca nişte umeri protectori şi între ei natura sculptase două fiorduri identice, ca-n oglindă, încât păreau în formă de inimă. Tot înclinate, plajele unduioase cu nisip alb şi fin intrau leneş în mare; între ele, chiar unde se uneau cele două jumătăţi de

inimă, se ridica deasupra apei o limbă de pământ — de fapt, rocă tare, despicată în două până la ieşirea din golf.

— *O inimă e frântă...*, murmură Gen.

— Da, am găsit-o până la urmă. Bravo, Jamie! spuse Rich satisfăcut. Deşi ai avut noroc că nu te-ai rănit. Ce naiba căutai aşa de aproape de margine?

La primele cuvinte ale lui Rich, Jamie se umflase în pene, dar acum se dezumflă ca un balon şi se făcu roşu ca racul.

— Chiar că am avut noroc, recunoscu el, trecând peste întrebarea lui Rich. Am căzut pe tufele de-acolo, zise el arătându-ne unde.

Într-adevăr, panta abruptă cobora într-o cascadă de vegetaţie luxuriantă. Era ca şi cum ai fi căzut pe o saltea elastică şi rezistentă.

— Am picat printre ele... şi uite ce-am găsit!

El a dat lăstarii la o parte şi noi ne-am uitat spre locul întunecat, în bălării. Dar atât de bine era ascuns, că la început nici nu l-am văzut; abia după aceea am observat capătul bont al unui băţ, apoi şi băţul întins pe jos şi alături de el o formă curbată... din lemne bine îmbinate.

— E o barcă! piui Gen încântată.

— Ba e mai mult de atât! o corectă Jamie. Este o *luntre-leagăn*... fac pariu că e chiar aceea cu care a plecat în larg Meirion când l-a dus pe Zenit, cu mulţi, mulţi ani în urmă!

Nu ne-a luat mult să scoatem la lumină bărcuţa ascunsă între tufişuri şi să o ducem la apă. Am pus-o cu vârful, prora, spre larg şi cu fundul pătrăţos proptit bine în nisip, după care ne-am dat câţiva paşi înapoi să admirăm noua noastră descoperire.

Părea solidă, gata să reziste la călătorii pe mare şi suficient de încăpătoare pentru noi cinci, plus maimuţica. Dar galion nu era, clar. *Luntre-leagăn* i se potrivea perfect. O bărcuţă simplă, cu trei lemne transversale pe care să stăm şi un fel de măsuţă la vârful ascuţit.

— O fi cu vâsle barca asta? întrebă Gen, dându-i una cu piciorul, cam nesigură.

— Păi sper că nu, spuse Kenta. Nu prea mă văd vâslind până la Limb, unde o mai fi şi ăsta.

— Până una alta, cu motor nu e, zise Rich. Dar poţi să stai liniştită, Kenta, nu e nici cu vâsle. Nu are... cum le zice?

— Furcheţi.

— Exact. Şi n-are nici vâsle, adăugă el cu o figură îngrijorată.

Toţi studiam barca, încruntaţi. Întrebarea era cât se poate de evidentă şi niciunul dintre noi nu-i ştia răspunsul.

— Ia staţi puţin, m-am trezit zicând. Mi s-a părut c-am văzut...

Şi m-am dus glonţ la tufişuri şi am scotocit printre frunze. Da! Uite şi băţul de mai devreme. Am tras

puţin de el şi gata, l-am întins frumos pe nisip: un băţ lung şi neted, cu două capete de cruce.

— Bun, deci barca e cu pânze şi ăsta e catargul.

— Băieţi, ia daţi-mi o mână de ajutor, zise Rich chinuindu-se să-l ridice. O să intre exact în lăcaşul de pe fundul bărcii. Chiar mă întrebam la ce-o fi bun.

— Dacă a avut vreodată pânză, atunci a putrezit de mult, spuse Gen. Dar ia uitaţi-vă la capetele de cruce, sunt fixate în balamale ca să aibă rosturi de prindere mai mari.

— Are şi câte un cârlig metalic flexibil la fiecare capăt, să le fixeze bine, zise Rich entuziasmat. Deci nu e nevoie de o velă propriu-zisă, merge orice. Cum ar fi, de exemplu, prelata noastră de cort! spuse el, cotrobăind deja prin rucsacul lui.

A aruncat din el tot felul de lucruri şi, în sfârşit, a ieşit la iveală şi materialul impermeabil de culoare albastră. Rich l-a scuturat aşa energic, că s-a desfăcut pârâind, şi l-a ridicat victorios în aer.

— Pare bună şi ca mărime, spuse Kenta. Gen, ia ajută-mă s-o întindem.

Am întins împreună prelata; Blue-bum s-a căţărat pe catarg şi a agăţat-o sus: se potrivea perfect şi cât ai zice peşte barca noastră avea o velă pe cinste.

Bărcuţa arăta foarte bine şi părea gata de drum. Rich a aruncat înăuntru toate bagajele şi şi-a frecat mâinile satisfăcut.

— Ia săriţi în barcă, să facem o tură de probă!

Jamie şi fetele s-au urcat mai greu, iar Blue-bum s-a aşezat singurel pe locul triunghiular din faţă.

— Hai că o să fii ca figura sculptată pe care o aveau pe vremuri vasele la prora. Parcă a fost făcut pentru tine locul ăla!

Eu şi Rich am împins barca din spate şi, după scrâşnetul nisipului, când barca a început să se bălăbănească în apă, Rich şi-a scos repede bocancii şi şosetele din picioare şi s-a dus după ea, pleoscăind. N-a avut nevoie să meargă prea mult, fiindcă se ajungea repede de pe plajă până la barcă — înaintase doar puţin, legănându-se uşor. Când s-a urcat şi Rich, s-a legănat destul de tare, iar Kenta şi Gen au ţipat imediat, alarmate. S-a aşezat în spate, cu mâna pe fusul cârmei, ca un căpitan adevărat, şi au rămas toţi aşa, aşteptând să se întâmple ceva.

Degeaba. Într-un final, Jamie a spus, bosumflat:

— Păi... asta stă pe loc, Richard.

— Ei, îi răspunse Rich puţin defensiv, stă pe loc dacă nu bate vântul.

— Bine, dar, *De-i unu-ndoit şi doi sunt ca unul, / Străluci-va soarele şi bate-va vântul.* Aţi uitat? Dacă noi vântu-l aşteptăm, o să stăm aici mult şi bine.

— Mă rog, până când Adam şi Zenit vor fi iarăşi împreună, rectifică Jamie.

— Dar asta n-o să se întâmple până nu ajungem în Limb, precizează Rich.

— Iar noi n-o să ajungem în Limb şi nici în altă parte dacă nu bate vântul, spuse Kenta.

S-a lăsat tăcerea.

Şi atunci mi-am amintit de ea.

În larg

— Şi dacă ar fi o velă adevărată, tot nu văd cum ne-ar putea folosi, mormăi Rich în timp ce, alături de mine, scufundaţi în apă până la brâu, împingeam barca spre mal. Adam, înţeleg că ţie Meirion ţi se pare grozav de parcă ar fi inventat el apa caldă, dar să stai tu cincizeci de ani singur, la închisoare, în bezna aia şi cu apa care-ţi picură drept în cap, te ţicneşti, oricine ai fi.

Jamie examina atent materialul pe care îl scosesem încântat de pe fundul rucsacului.

— În orice caz, e fermecat, ne anunţă el. Se simte când îl atingi. Dar cine a zis că ar fi o velă? Poate o fi vreo faţă de masă fermecată pe care, când o desfaci, o găseşti mereu plină de bucate...

— Ai vrea tu, Jamie, veni replica lui Rich. Şi acum, dacă ai terminat de băloşit peste ea, ce-ar fi să ne dai o mână de ajutor?

Peste puţină vreme, vela albastră a fost înlocuită cu cea albă, mult mai fragilă. Dar, şi dacă era într-adevăr vela pe care o folosise Meirion pe mare, nu avea cum să ne ajute mai mult decât pânza impermeabilă dacă nu bătea vântul.

— Putem măcar să încercăm şi cum zice Adam, spuse Gen împăciuitoare, aruncându-mi o privire înţelegătoare.

M-am simţit ca un copil răzgâiat; am zvârlit iar bocancii mei şi ai lui Rich pe fundul bărcii şi le-am ajutat pe fete şi apoi pe Jamie să urce din nou. S-au aşezat la locurile lor, dar se vedea că le lipseau elanul şi nerăbdarea de la prima lansare. Jamie tot bombănea ceva despre masa de prânz, Kenta şi Gen puneau la cale cum să-l trimită pe Blue-bum sus, pe stâncă, să umple sticlele cu apă. Cât despre Rich, rămăsese pur şi simplu în urmă, pe plajă, cu mâinile în şolduri şi cu o figură de „ţi-am zis eu că nu merge".

Am împins barca şi eu cam fără tragere de inimă şi mi-a fugit de sub palme de parcă nisipul de dedesubt ar fi fost unsuros şi neted. Blue-bum, care se cocoţase ţanţoş la locul de cinste a aterizat brusc peste bocancii noştri, în care ne îndesasem şosetele nu tocmai frumos mirositoare. Şi eu am alunecat în urma bărcii şi am întins o mână să mă apuc de fundul bărcii, iar pe cealaltă o roteam disperat să-mi ţin echilibrul cumva. Am simţit sub degete marginea de lemn şi m-am

încleştat de ea... după care nici nu ştiu cum am plonjat tot în apă, târât cu viteză de barcă.

N-am stat pe gânduri, nici nu mi-am mai pus problema ce anume se întâmplă şi de ce, mi-am luat avânt şi am sărit spre fundul bărcii, unde am căzut peste Blue-bum, făcându-ne un ghem de coate şi genunchi. M-am răsucit cu faţa în sus şi i-am văzut pe ceilalţi cum mă priveau pur şi simplu şocaţi; m-am uitat şi în spatele lor, la pânza prinsă în chip de velă, şi nu-mi venea să cred.

Stamba albă şi peticită, care atârna de toată jalea când barca era pe uscat, de cum am intrat în apă, s-a şi umflat, întinsă la maximum datorită unui vânt inexistent care ne ducea în larg cu o viteză îngrijorătoare. M-am sprijinit de margine şi m-am ridicat în genunchi să mă uit spre plajă. Deja ajunseserăm la o oarecare distanţă de mal şi încă ne mai îndepărtam vizibil. Rich se făcea tot mai mic şi-l vedeam ţopăind pe nisip ca-ntr-un dans războinic.

— Hei, întoarceţi-vă! *Întoarceţi-vă odată!* strigă el, dând din mâini.

— Fusul cârmei! reuşi Jamie să articuleze, arătându-ni-l speriat.

Eu unul ştiam mai puţin decât nimic despre bărci, dar am apucat mânerul de lemn cu amândouă mâinile şi l-am împins cu putere; apoi l-am tras spre mine. Nici măcar nu s-a clintit. M-am lăsat pe el cu toată greutatea, căutând în acelaşi timp cu disperare ceva care să-l ţină în loc. Nimic. L-am împins din nou cu toată puterea, dar parcă era turnat în beton.

— S-a blocat. Blue-bum, urcă repede şi desfă cârligul! Trebuie să coborâm vela imediat!

Gen şi Kenta deja se luptau cu celălalt cârlig, de care se prindea marginea de jos a velei; Jamie părea lovit de stupoare, cu o mutră de ziceai că-i un tablou al deznădejdii. Cât despre mine, mă simţeam în primul şi în primul rând fericit şi uşurat. „Ura!" Meirion şi-a făcut datoria! Pânza chiar era fermecată şi după ce reuşeam să-l pescuim şi pe Rich nu ne trebuia mult să ajungem la Limb!

În momentul ăla am auzit-o pe Gen şi ceva din vocea ei mi-a şters imediat zâmbetul:

— Degeaba tragem de cârlige. Vela s-a înţepenit! Adam, fă ceva! Repede!

Nu-mi rămăsese decât un lucru de făcut. Cu mâinile pâlnie la gură, am strigat:

— Richard! Nu putem să ne întoarcem! Vino înot până nu e prea târziu!

O clipă a rămas nemişcat şi am crezut că nu m-a auzit. Am tras mult aer în piept şi tocmai duceam iarăşi mâinile la gură, simţind că mă înec de spaimă. Şi-n secunda aceea, Rich a ţâşnit ca un glonţ pe plajă şi s-a aruncat în apă.

În jurul nostru marea era argintie şi liniştită, tulburată doar de undele din jurul bărcii noastre. Dar în spatele lui Rich fremătau valuri înspumate, de parcă el ar fi fost o barcă cu motor. Braţele-i intrau în apă ca nişte secere, iar capul i se întorcea când într-o parte, când în cealaltă, să respire.

— Oau, făcu Jamie cu invidie, ce bine înoată!

Mi-am adus aminte că ne spusese odată că era campionul şcolii la înot, stilul liber. Privindu-l, nici nu era greu de crezut.

— Se apropie, şopti Gen. Trebuie să reuşească!

Într-adevăr, se apropia. Distanţa dintre sfredelul uman, înconjurat de stropi, şi barcă se tot micşora. Blue-bum se agita şi el, ţipând de nerăbdare; Gen a ridicat sus pumnii strânşi, mişcându-i energic şi strigând ca o majoretă:

— Bravo, Richard! Hai!

Kenta se lăsase pe vine, cu mâinile întinse pe deasupra apei, ca şi cum ar fi putut să-l tragă spre ea numai cu forţa gândului... Însă deodată s-a întors spre noi, cu lacrimile înnodate pe obraji şi cu o expresie de om sfârşit.

— Încetineşte, spuse ea sec.

Richard era extenuat. Îşi ieşise din ritm; dacă mai devreme silueta lui înainta, fluid şi fără efort, acum mişcările îi erau frânte şi necoordonate. Plaja se vedea în depărtare ca o fâşie de nisip subţire, încadrată de stâncile închise la culoare. Dacă Rich nu reuşea să ajungă la barcă, nu mai avea suficientă putere nici să se întoarcă înapoi.

Se afla totuşi atât de aproape că îl auzeam respirând greu printre mişcările braţelor care împroşcau apa; între noi distanţa nu era mai mare decât lăţimea unui teren de tenis, însă bărcuţa înainta. Jamie se prăbuşi în genunchi, scormonind înnebunit prin rucsacul lui.

— Frânghia, zise cu respiraţia tăiată.

Mi-a pus repede în mână un colac roşu de nailon.

— Arunc-o tu!

Ştiam că nu o să am decât o şansă. Richard dădea din mâini în toate părţile şi la fiecare mişcare capul i se ridica deasupra apei; i se citea disperarea pe faţă. Am înfăşurat în jurul încheieturii capătul liber al frânghiei şi am aruncat colacul.

Nailonul subţire s-a desfăşurat ca un arc, apoi s-a alungit în aer ca un şarpe ce zbura pe deasupra apelor sclipitoare. A luat-o în sus, s-a descolăcit şi a început să cadă. Când mi-am dat seama că n-o să fie suficient de lung, parcă mi s-a răsucit inima în piept. N-o să ajungă.

Richard s-a mai avântat o dată cu putere, întinzând o mână ca un înotător olimpic care tocmai depăşea linia de sosire... şi frânghia s-a întins zbârnâind, cât pe ce să mă smulgă şi pe mine din barcă.

M-am lăsat pe spate cu toată puterea, simţind cum şi ceilalţi mă apucă de haine, de mâini, de picioare, cum se nimerea.

M-am auzit strigând răguşit, iar şi iar:

— Ţine-te! *Ţine-te bine!*

Şi în sfârşit Rich s-a aplecat peste marginea bărcii, stropindu-ne pe toţi cu apa rece ca gheaţa, iar noi l-am tras prin spatele bărcii înăuntru; abia respira şi bâiguia ceva gâfâind, şi tremura tot şi, chiar cu fălcile încleştate, încă mai înjura.

Apă cât vezi cu ochii

— Partea bună, zise Rich zâmbind cam strâmb, e că o să ajungem ca vântul şi ca gândul la Limb.

— Sper, şopti Gen pe un ton ciudat.

— Iar acum, spuse Kenta grijulie, ar trebui să mănânci ceva, Richard. Îmi pare rău că nu putem să-ţi facem o ciocolată caldă să te mai dezmorţeşti...

Rich stătea ghemuit pe fundul bărcii. Renunţase în sfârşit la hainele lui ude leoarcă pentru hainele mele de schimb din polipropilenă — un şort mai lung cu dungi albe şi roşii şi o bluză cu mânecă lungă pe care mi le îndesase în buzunarul de la rucsac bona lui Hannah şi de care uitasem imediat. Acum, înfăşurat bine în pelerina mea, ca să nu fie o cochetărie prea bătătoare la ochi, arăta ferchezuit şi destins şi nemaipomenit de vesel. A primit pumnul de

stacionucapori* pe care i l-a oferit Jamie şi acum înfuleca înfometat.

— Gen, vrei şi tu? o întrebă Jamie, întinzându-i punga.

Gen clătină din cap. Privea în gol spre orizontul invizibil, încruntată şi palidă la faţă. Jamie i-a atins braţul, timid.

— Gen, s-a rezolvat totul. Nu-ţi mai face griji.

Dar ea nici nu s-a uitat la el; privea în zare, spre apele negre, ca şi cum n-ar fi auzit.

— Poate are rău de mare, îi sugeră Rich, cu gura plină de stacionucapori. Deşi marea e liniştită ca un iaz pentru gâşte. Gen, bea puţină apă, poate o să te simţi mai bine.

Gen s-a întors încet cu faţa la el şi când i-am văzut privirea am înţeles că trebuia să fie ceva grav.

— Nu, mulţumesc, Richard. Ar fi bine să o păstrăm pentru când o să avem într-adevăr nevoie. Fiindcă noi nu am apucat să umplem sticlele şi acum nu mai e decât un strop.

Abia a doua zi, dimineaţa târziu, am cedat şi am împărţit între noi apa pe care o mai aveam. Gen exagerase, n-a fost vorba de un strop. Când am scurs într-o cană cât mai rămăsese în sticla fiecăruia, s-a umplut pe jumătate. N-am mai ţinut cont de obiecţia

* Desertul preferat al lui Hannah: un amestec de stafide, ciocolată, nuci, caise şi portocale confiate, plus... un strop de imaginaţie.

de principiu a lui Jamie, cum că „o să se ia saliva de la unul la altul", şi am băut pe rând din cana metalică într-un ritual solemn, în care fiecare sorbea puţin de tot dintr-un anumit loc de pe buza cănii şi apoi o dădea mai departe. A făcut exact trei ture până să bea Rich ultima picătură cristalină, pe care a aşteptat-o cu gura căscată să se prelingă şi să cadă, după ce tremurase puţin pe marginea cănii.

Timpul se târa anevoie şi bărcuţa tot înainta către orizontul neschimbat. Din când în când, câte unul dintre noi se mai târa până la rucsacul Kentei şi scotea harta; o desfăcea, se uita la ea un minut sau două, după care o punea la loc, fără să spună nimic. Nu apăruse nimic nou pe hartă de când plecaserăm pe mare şi, în sufletul nostru, ştiam că nici n-o să mai apară.

A venit şi vremea prânzului — cum a venit aşa a trecut.

— Ar trebui să mâncăm ceva, murmură Jamie. Mâncarea te hidratează, ştiu că aşa am citit undeva.

Doar că noi aveam numai mâncare deshidratată. Pe fiecare ambalaj în parte scria *Adăugaţi puţină apă!*

Jamie ne-a mai îmbiat cu nişte stacionucapori; am luat puţin, să nu se supere, dar parcă înghiţeam rumeguş. Aş fi vrut nişte fructe zaharisite, dar se terminaseră de mult. Ciocolata era prea groasă şi lipicioasă — când o mestecam, puţina salivă pe care o aveam devenea cleioasă; stafidele se uscaseră — parcă mâncam pietricele; şi *imaginaţia* lui Hannah părea să se fi isprăvit.

Iar marea se întindea la nesfârşit, de jur împrejur. Toată după-amiaza n-am făcut decât să mă uit în lungul apei şi să visez la cum e să bei fără griji. La o Coca, rece ca gheaţa şi cu o feliuţă de lămâie — cum eram serviţi la Quested Court —, la acidul răcoritor care-mi gâdila nările. Apoi la nişte lapte, pe care-l dădeam pe gât direct de la frigider la Highgate, când Directoarea nu era pe faţă... şi cum îmi rămânea o mustăcioară albă peste buza de sus. A venit şi noaptea şi eu nu mai reuşeam să mă gândesc decât la apă. Apă rece, limpede, proaspătă, curată... apa care te înviorează. Tocmai când ne pregăteam şi noi de culcare, Jamie a scos cinci lame de gumă de mestecat; murdare, jerpelite, nu mai conta, toţi ceilalţi au gemut de bucurie. Guma mea am rupt-o în două şi i-am dat o bucată lui Blue-bum, care a adulmecat-o neîncrezător şi apoi şi-a puṣ-o, turtită, după ureche. O ţinea pentru mai târziu... aproape că m-a făcut să zâmbesc şi am pus, la rândul meu, jumătatea mea în buzunar. O să fie plăcut să existe ceva pe care să-l aştept cu nerăbdare.

Am adormit; un somn agitat, întins pe jos, ca şi ceilalţi, direct pe lemnul tare de pe fundul bărcii. Vise chinuite îmi tulburau mintea. Ba eram la Highgate şi dormeam în patul meu; ba mă trezeam cu gâtul ars de sete şi mă duceam în picioarele goale la vestiarul băieţilor, căutând ceva de băut. Dar Directoarea, cu gura pungită, stătea de pază la uşă...

Ba eram într-o pădure din Karazan şi mergeam după susurul unui pârâiaş, printre copaci. Dar când

am ajuns acolo şi m-am aplecat să beau, din oglinda apei mă priveau, ca neantul însuşi ascuns sub glugă, Cei-fără-chip.

Când m-am trezit în sfârşit a fost de-a dreptul o uşurare. Stăteam şi îi ascultam pe ceilalţi respirând regulat, legănaţi de mişcarea de-acum familiară a micii noastre bărcuţe. Aveam gura uscată ca un şmirghel. Am închis-o şi am încercat să-mi mişc limba şi fălcile, să adun puţină umezeală. Parcă aveam limba din piele de pantofi; gâtlejul, ca un dren părăginit. Parcă şi respiraţia îmi puţea.

A fost prima oară când mi-am pus întrebarea ce se va întâmpla dacă nu ajungem curând pe uscat. Pentru prima oară m-am gândit serios dacă n-ar fi cazul să le cer celorlalţi să îşi folosească minicomputerele ca să se întoarcă la Quested Court şi să mă lase pe mine să înfrunt ce mi-o fi dat să înfrunt.

S-a făcut dimineaţă.

Am deschis ochii, cu senzaţia că-mi scrâşnesc pleoapele, ca să-l văd pe Rich cu fundu-n sus, aplecat într-o parte peste marginea bărcii. S-a uitat în spate şi, când ni s-au întâlnit privirile, m-a trecut un fior.

— Rich, am şoptit eu, ce faci?

— Nimic, zise el întorcându-se cu faţa la mine.

Încerca să ascundă ceva la spate. Era vasul mititel din tablă în care pregăteam de fiecare dată mesele noastre cu mâncare rehidratată.

— Rich, am spus iar, cu vocea gâtuită, nu cumva... Sper că n-ai...

L-a năpădit un val de roşeaţă, dar mi-a susţinut privirea, răspunzând:

— Nu. Dar asta vreau să fac.

— Ba nu! strigă Gen, uitându-se la Rich ca la un nebun. Îţi pierzi minţile dacă bei apă de mare!

— Astea-s poveşti pentru copii, zise el, abia articulând, de parcă i s-ar fi umflat limba. Ba cine aşteaptă să moară de sete în mijlocul mării, ăla şi-a pierdut minţile. Apa-i apă, ce dacă-i mai sărată?

— Te înşeli, zise Jamie, ridicându-se într-un cot.

Parcă se stafidise la faţă peste noapte şi avea privirea pierdută.

— Cu cât bei mai multă apă de mare, cu atât te deshidratezi mai tare. E o chestie legată de osmoză. În apa de mare e mai multă sare decât ai tu în sânge şi corpul tău o să încerce să scape de ea..., zise şi se opri să înghită, cu un zgomot îngrozitor de nefiresc. Aşa încât vei elimina mai multă sare în urină, dar pentru asta vei consuma mai multă apă decât ai băut. Nu-ţi pierzi minţile, ci te usuci. E o chestie care te omoară sigur, ca o otravă.

Cu mişcări lente, cu un amestec de jenă şi bravadă în acelaşi timp, Richard a scos la iveală farfuria de tablă pe care o ţinuse la spate. Era aproape plină; apa lipăia leneş, înainte şi înapoi, pe buza farfuriei. Iar el se uita la noi, pe rând, cu o figură inexpresivă.

— Richard, stai puţin. Uite..., am zis căutând prin buzunar după guma pe care o pusesem deoparte cu

o seară înainte. Ia asta, o să te ajute. Mai mesteci din ea până ne hotărâm ce şi cum...

Bâjbâiam aiurea prin buzunar cu degetele înţepenite, dar până la urmă am găsit ce căutam.

— Jamie, fetelor, trebuie să discutăm puţin chestia asta. Vreau să vă rog ceva. Dar, mai întâi, Rich, i-am spus cu un zâmbet jerpelit, scos de nu ştiu unde. Hai să facem schimb, am continuat, întinzând mâna goală după farfurioara de tablă.

Rich însă a tras farfurioara la el. Vedeam că e încordat şi iritat... până când privirile i-au căzut pe guma din mâna mea. Şi iritarea s-a prefăcut în mirare, dar tot nu-mi dădea farfuria.

— Şi ce să fac cu chestia aia? zise el răguşit.

M-am uitat şi eu în palmă. Nu aveam guma, ci bucăţica de mozaic în formă de lacrimă, cea pe care o luasem din grădina Palatului de Vară; fusese verzuie ca marea, cu nişte sclipiri aurii.

— Asta chiar că-i ciudat, am bombănit eu.

— Ce? sări Jamie să vadă. Ce să fie ciudat?

Toţi se uitau la mine, până şi Rich. Ei, m-am gândit eu, măcar îi distrage atenţia de la apa de mare.

— S-a schimbat. Înainte era verde şi uite că acum...

Am ridicat-o mai sus, să vadă şi ei. Culoarea dispăruse de tot. Decolorată şi strălucitoare ca un cristal, arăta exact ca o lacrimă din apa mării. În faţa privirilor lor interzise, nu ştiu cum şi de unde mi s-a năzărit... O idee. O amintire. O nădejde.

Când mă jucam pe calculator cu prietenul meu, Cameron, făcuserăm o colecţie de lucruri ce păreau

absolut inutile, cum îmi spusese şi Meirion... Inventar, aşa-i zicea Cam. Şi uneori lucrurile acelea arătau altfel, puţin altfel, când le venea vremea să fie folosite. Mă uitam la acea lacrimă din palmă ca şi cum însăşi voinţa mea ar fi putut să o preschimbe. Apoi am băgat-o în gură şi am supt-o ca pe o bomboană. Gen zisese la un moment dat că are gust de sare. Însă acum nu mai avea niciun gust.

— Richard, am spus eu încet, dă-mi farfuria... te rog.

A ezitat. Apoi încet, nesigur şi fără tragere de inimă, mi-a dat-o.

Am dus-o la buze.

— *Adam, nu!!*

Am sorbit cu grijă doar un strop. Avea un gust amar şi sărat; probabil că şi dacă beam otravă, tot gustul ăla l-ar fi avut. I-am dat drumul lacrimii de piatră în farfurie şi a pleoscăit încetişor. S-a dus imediat la fund; nu o mai puteam vedea, îmi era însă de ajuns că o ştiam acolo. Am dus farfuria la buze... şi am mai sorbit puţin. Apă proaspătă. Rece, limpede, curată, apă vie. I-am întins şi lui Richard farfuria şi i-am spus:

— Bea.

Noaptea am dormit liniştit, fără vise. Iar când m-am trezit mi s-a părut că întunericul e mărginit de o fâşie luminoasă... sub cerul cenuşiu se zărea o linie aurie şi nisipoasă. Iar noi ne îndreptam spre ea.

Roza Vânturilor

Fiecare oră ce trecea mai dilua din întuneric, iar fâşia de cer senin se lăţea înspre noi. N-a trecut mult şi sub ea am început să zărim tot mai clar pământul, iar în dimineaţa care a urmat barca noastră a intrat într-un port plin de vase, scăldat în lumină.

Nici nu ne-a surprins când, în apropierea ţărmului, fusul cârmei a început iarăşi să se învârtă. Cu Rich timonier, bărcuţa s-a strecurat printre celelalte vase ancorate la mal, iar noi ne uitam primprejur, cu ochii mici din cauza strălucirii năucitoare reflectate de luciul apei.

După atâtea zile în larg, mai mult pe întuneric şi cufundaţi într-o linişte profundă, acum simţurile îmi zburdau nebuneşte. Îmi răsfăţam privirea, căci velele erau de toate culorile curcubeului, marinarii alergau

de colo-colo pe punte şi la docuri se strângeau localnicii, iar hainele lor dansau într-un caleidoscop cu toate nuanţele pe care ţi le-ai fi putut închipui. Pe colină se vedeau nişte clădiri mici şi pătrate, de culori pastelate, ca îngheţata: verzui-deschis, roz-bombon şi bleu, şi un alb aşa de intens că mijeam ochii fără voie când mă uitam la el.

Din toate părţile ne înconjura un vacarm vesel. Şi plescăitul vâslelor, şi steagurile care fluturau, şi zgomotul pânzei groase a velelor în bătaia vântului, şi ţipetele certăreţe ale pescăruşilor, şi glasurile celor care se strigau dintr-o barcă în alta sau glumeau, şi fanfara cu alămuri ce cânta undeva pe chei.

Dar cel mai mult îmi plăcea mirosul. Cum putea să miroasă! Apa puturoasă scursă din santina unui vas pescăresc, emanaţia discretă şi curată, de vopsea, şi damful greu de smoală; mirosul argintiu de peşte proaspăt şi mai puţin proaspăt; o aromă de friptură grasă de mi-a lăsat gura apă; uscăciunea prafului... şi, de sub toate, miros reavăn de pământ roditor abia întors cu hârleţul.

Pe feţele bronzate strălucea zâmbetul alb la bărbaţii şi femeile care zoreau la treaba lor, la copiii ageri care zbierau şi chicoteau, alergând printre picioarele lor. Ce diferenţă faţă de viaţa din Karazan! Însă era cum fusese şi Karazan odinioară, ştiam sigur, şi cum putea redeveni.

— Uite! ţipă Gen arătând cu mâna. Uite acolo, Richard! Sunt nişte stâlpi de amarare şi mai încolo, pe mal, e un magazin.

Cu o izbitură care ne-a zgâlţâit toate încheieturile, Rich a „parcat" barca lângă un fel de şlep plin cu butoaie, iar Jamie a făcut unul dintre faimoasele lui noduri de cercetaş, să se asigure că rămâne legată bine de inelul ruginit fixat în stâlp. De data asta n-am mai avut probleme când am vrut să strângem vela; am împăturit-o frumos şi am pus-o la mine în rucsac, pe care l-am luat în cârcă şi am urcat fuguţa, după ceilalţi, treptele ude, spre debarcader.

În Arakesh ne simţeam mereu prea în văzul lumii şi chiar urmăriţi tot timpul, pe când aici nimeni nu ne dădea atenţie câtuşi de puţin. Oricum, la hainele noastre cu pete de sare, la cât de ciufuliţi şi soioşi eram — probabil că mai şi puteam de la o poştă —, ne pierdeam imediat în mulţime.

— Cred c-o să-mi placă aici, în Limb, zise Rich zâmbind, pe când treceam printre tarabe.

Acoperite cu tende, tarabele lângă care vedeai mulţi vânzători veseli erau încărcate cu de toate, de la suluri de ţesături până la sculpturi în lemn, de la cupe incrustate măiestrit până la instrumente de cântat. Ba am găsit până şi o tarabă cu arme: pumnale şi scuturi frumos ornamentate, armuri şi nişte securi de luptă meseriaşe, cu două tăişuri.

Am trecut pe lângă o odăiţă care mirosea înţepător — un fel de farmacie, după câte mi-am dat seama. Ascunsă într-un colţişor, avea toate mesele şi poliţele încărcate cu sticluţe şi borcănaşe ciudate, pline cu poţiuni şi prafuri, iar de grindă avea atârnate frunze

uscate de toate formele şi mărimile. Lângă tejghea, un băiat roşcat se certa vârtos cu negustorul.

Tarabele cu mâncare au fost cele care ne-au atras ca un magnet. Pe nişte capre de tăiat lemne, am văzut îngrămădite tot felul de borcane: miere, murături, dulceţuri... la brutari, pâine coaptă, cu coaja crocantă; la brânză, un negustor cu şorţ vărgat ţinea în mână un satâr deloc îmbietor, iar caşcavalul era cât roata carului de mare; lângă el, am văzut piramidele multicolore de fructe pârguite.

— Ia uite colo, spuse Rich.

La umbra unui pom de la marginea pajiştii satului, se frigea la proţap ditamai porcul. A trecut o femeie cu un prichindel care o tot trăgea de mână. S-a aplecat, zâmbind, să îl asculte şi apoi i-a dat un ban vânzătorului, care a tăiat două felii de carne, le-a pus între felii de pâine şi i le-a dat băieţelului.

M-am uitat la Rich, Rich s-a uitat la Jamie... iar Jamie nu şi-a mai luat ochii de la porcul bine rumenit. Ne-am repezit toţi într-acolo şi am început să scormonesc prin buzunar după bănuţii pe care îi primisem rest la Drakendale.

— Nu vă supăraţi, i-am spus vânzătorului, primiţi şi bani de Karazan?

— Păi de ce să nu primesc? răspunse el, întinzând palma mare cât o fleică. Doar de-aia-i târg, nu? Orice ban e bun pentru negustorii din Roza Vânturilor.

— Roza Vânturilor? repetă Jamie, consternat. Adică... aici nu e Limbul?

— Limbul? făcu omul, uitându-se la Jamie într-un fel de am regretat că nu şi-a ţinut gura. Nu, băiete, aici nu-i Limbul. Şi bine că nu-i, slavă celor două luni de pe cer. Acolo n-o să găseşti decât praf şi pustiu.

— Ei, şi câţiva oameni, totuşi, strecură Gen o vorbă, zâmbind fermecător.

— Oameni?! Nu, fată frumoasă, în Limb nu trăiesc oameni, spuse el, pregătindu-ne mâncarea.

Mi-a pus şi mie în mână ultimul pacheţel.

— Ba sunt! l-a contrazis Jamie. Trebuie să fie, că altfel Meir..., dar s-a întrerupt brusc, roşu la faţă, când Rich i-a tras un ghiont.

— Hm, zise omul încruntându-se, las' că ştiţi voi mai bine, că n-aveţi tălpile tocite, spuse el alegând un bănuţ de aur în formă hexagonală din palma mea.

Dar Jamie a sărit imediat:

— Chiar aşa de mult face? Poate vreo doi bănuţi de argint, acolo...

— Dacă vreţi voi, o să iau argintul, dar ieşiţi în pierdere. Nu ştiţi că în portul Roza Vânturilor şi dincolo de el aurul şi argintul preţuiesc la fel? Hai, luaţi-vă mâncarea şi ştergeţi-o de aici, cu întrebările voastre cu tot.

Rich s-a uitat urât la Jamie şi a preluat controlul, spunându-i omului foarte politicos — atât cât putea, cu gura plină:

— Vă rugăm, ne spuneţi încotro e Limbul?

— Întreabă-l pe Ştie-tot, mormăi vânzătorul.

Dar când a văzut-o pe Gen necăjită deodată, s-a mai înmuiat:

— Păi, sincer să fiu, nici nu ştiu. Dacă vă interesează nişte poveşti despre Limb, vorbiţi cu ei, zise omul făcând semn cu capul dincolo de pajişte.

— Cu cine? Cu sătenii? vru să ştie Gen.

— Noo, cu ăi de la circul ambulant, spuse el, scuturând din cap ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles. Cu ce a mai rămas din el. Dar grăbiţi-vă, că strâng să plece, din câte ştiu. Şi aşa sper să facă — eu le zic barbari, dar, pentru voi, sunt oamenii-de-la-hotare.

Şi, cu asta, s-a întors să-i servească pe alţi clienţi.

— Un circ ambulant! şopti Jamie cu ochii strălucind de bucurie. Ador circul. Şi nu sunt barbari, dacă nu au animale. Am fost odată la un curs de prestidigitaţie...

— *Cu ce a mai rămas din el...*, îl întrerupse Kenta, repetând gânditoare vorbele localnicului. Sună ciudat. Mă întreb ce-o fi vrut să spună.

— Hai să aflăm! i-a răspuns Rich, mestecând şi ultimul dumicat.

Nici n-a fost greu de găsit circul. Ca şi Jamie, speram să văd o cupolă mare şi vărgată, iar lângă ea un şir de căruţe colorate ţipător. Dar n-am găsit decât o rulotă prăpădită pe care scria *Trupa Talisman* şi o căruţă cu un coviltir sărăcăcios, trasă sub un copac; în jurul ei, stăteau priponiţi nişte măgăruşi răpănoşi.

Pe măsură ce ne apropiam, am încetinit pasul şi ne-am strâns unul lângă celălalt; în foşnetul ierbii de sub bocancii noştri, abia ni se auzeau şoaptele.

— Şi acum ce facem? mormăi Rich. Îl căutăm pe şeful lor şi îl întrebăm cum se ajunge la Limb?

— Cred că da, murmură Kenta. Deşi nu prea văd pe nimeni.

Dar chiar atunci am zărit pe cineva mergând ţintă spre caravană, încruntat rău şi cu părul strălucind în lumina soarelui. Era băiatul de la farmacie. Cu toate că părea de vârsta noastră, îmbrăcat cu haine obişnuite — adică nişte nădragi, o cămaşă largă şi un pieptar de piele —, am ştiut imediat că trebuie să fie de la circ. Asta şi din cauza felului în care se mişca — avea supleţea fluidă a unui atlet sau a unui acrobat —, dar şi din cauza placardei pe care o târa după el prin nisip. Nu reuşeam să citesc ce scria pe ea, pentru că era întoarsă cu fundul în sus, dar am auzit-o pe Gen şoptind în spatele meu:

— Intră chiar azi în Trupa Talisman! Vei vedea lumea şi, în Frăţia Arenei, îţi vei descoperi talentele ascunse. Angajăm chiar acum! Se oferă instruire. Întrebaţi pe pajişte.

— Hai, repede! şuieră Rich. Să punem mâna pe el!

Prea târziu însă. Băiatul a dispărut după rulotă şi am auzit un zgomot — nu putea fi decât placarda trântită pe jos.

— Ia zi! mârâi o voce groasă. Cum ţi-a fost norocul, Lyulf?

— Potrivnic! răbufni băiatul. Borg, îţi spun eu, ne pierdem timpul degeaba. Oamenii de la Roza Vânturilor nu mai vor să audă de viaţa la circ. Mai bine ne-am strânge lucrurile să plecăm.

— Şi dup-aia ce ne facem? O să mai treacă pe puţin o lună-plină până când cei răniţi o să poată iar să iasă pe scenă. Eu zic să mai stăm şi să vedem ce aduce şi următoarea barcă. Umblă vorba printre oamenii locului şi printre călători că se petrece ceva în Karazan: vântul schimbării bate iar, deşi nu ştiu dacă spre mai bine sau spre mai rău. Însă noi adunăm tot balastul şi toate epavele sorţii, toţi disperaţii cărora numai pribegia le-a mai rămas. Iar dacă peste mare e întuneric şi prăpăd, o să aducă vântul pulberea şi aici — noi stăm să o adunăm.

— Ce tot îndrugă ăsta? bombăni Rich.

— Nu ştiu, şopti Jamie, dar eu zic să ne băgăm şi noi în vorbă, să aflăm ce ne trebuie, până nu pleacă.

— Am lăsat-o pe Blade în port, continuă puştiul. Am auzit că vântul nu mai bate aşa tare în Karazan, dar se zvoneşte că o să mai vină o galeră până la apusul soarelui.

Am ocolit cu grijă rulota de lemn. Ceva mai încolo, am văzut un grup de oameni cu faţa mai smeadă, strânşi în jurul focului. Unul dintre ei a ridicat puţin capul; avea faţa plină de cicatrice şi nerasă, iar ochii adânciţi în orbite şi inexpresivi. Am mai zărit dintr-o singură privire un picior strâns cu atele, un cap acoperit complet de bandaje murdare şi mai multe cârje primprejur.

Dar ceea ce mi-a atras atenţia a fost bărbosul mai brunet care se uita urât la puşti. Când am apărut noi, şi-a oprit asupra noastră privirea deloc prietenoasă. Nici chipul lui necioplit, aproape sălbatic, nici barba

neagră nu izbuteau să ascundă rana vânătă întinsă pe tot obrazul, de la ochi până la bărbie, care îi trăgea colţul gurii în sus, ca într-un mârâit continuu.

— Şi voi ce vreţi?

Ne-am uitat unii la alţii, stingheriţi. Blue-bum, urcat pe umărul meu, m-a tras de lobul urechii.

— Am fi vrut să aflăm... cineva ne-a spus că aţi putea şti cum se ajunge în Limb.

— Limb! spuse puştiul cu privirea aţintită spre mine.

Am simţit că mă înroşesc la faţă; parcă eram în cercul de lumină al unei lanterne. Era puţin mai scund decât mine şi Rich, dar cu o înfăţişare mai matură, zvelt şi puternic, cu o expresie de om mare. Iar ochii ca ai lui nu mai văzusem niciodată; în ei ardea mocnit un foc aprig, aproape animalic.

— Şi cu ce treburi mergeţi voi la Limb? mârâi bărbosul.

— Asta nu te priveşte, Borg.

Mă uitam la namila de om să văd cum reacţionează când e pus la punct de cineva aşa tânăr, dar el nu i-a dat atenţie puştiului, ci s-a uitat mai departe la noi, cu ochii ca două lame.

— Noi mergem... să căutăm... pe cineva, am răspuns eu.

— Dar vânzătorul de lângă proţap ne-a spus că acolo nu trăieşte nimeni, interveni şi Jamie. Nu-i aşa că nu e adevărat?

— Limbul se află în Borderlands, ţara de la hotare, dar departe, răspunse puştiul.

Când vorbea, avea un fel de ezitare, o rostire mai atentă, ca un om care a fost cândva bâlbâit sau care traduce tot timpul în gând dintr-o altă limbă. Mi s-a părut că observ şi un accent mai deosebit, dar nu semăna cu nimic cunoscut.

— Dar trăiesc totuşi oameni pe acolo? insistă Jamie.

— Da... şi nu, zise puştiul, uitându-se pentru o clipă la Jamie, apoi iarăşi la mine, ca şi cum ar fi cântărit dacă să ne mai spună ceva sau nu. Limbul nu este un oraş. E un pustiu unde trăiesc sălbăticiuni, e locul care face trecerea între Borderlands şi... şi ce se află dincolo. Se spune că ar trăi o ceată de nomazi pe acolo: Tribul rătăcitor din Limb, aşa li se zice. Dar eu nu i-am văzut niciodată, adăugă el, ridicând din umeri.

Rich mi-a tras un cot în coaste care striga *Ura! Am dat lovitura!* mai tare decât orice cuvinte. Deşi am încercat să rămân neclintit, am văzut în ochii puştiului că nu i-a scăpat gestul — suspectam, de fapt, că nu-i scapă nimic.

— Şi tu ai fost până acolo? întrebă Gen, nerăbdătoare. Ai fost în Limb?

— Noi mergem într-acolo, dar numai până la hotare. N-am trecut niciodată dincolo.

— Aşa, zise Rich hotărât să nu mai tărăgăneze. Şi încotro s-o luăm? E departe?

Puştiul şi bărbosul s-au uitat unul la altul. Am văzut cum i se schimonoseşte gura bărbosului şi,

pentru o clipă, mi s-a părut că şi băiatul era cât pe ce să zâmbească.

— Spre ţinuturile acelea sălbatice nu se călătoreşte, spuse el sec.

— Păi de ce? vru să ştie Rich. Că *voi* mergeţi.

Iar s-au uitat unul la altul. Fără să mai răspundă, puştiul a ridicat din umeri şi parcă a dat să plece.

— De ce nu putem şi noi?

— Cei din lumea circului pot călători în siguranţă şi prin locurile în care nu s-ar aventura nimeni, mârâi bărbosul.

Apoi continuă, ca pentru sine:

— Deşi, în îndeletnicirea noastră, ne înfruntăm şi noi cu pericolele din tărâmul de dincolo. Noi avem treabă, ne zise el scurt. Mergeţi cu bine!

Dar Jamie a făcut un pas înainte, roşu la faţă şi foarte semeţ:

— Iar noi trebuie să ajungem acolo să-l găsim... să-l găsim pe prietenul nostru. Voi căutaţi nişte oameni care să lucreze la circ. Ce-ar fi să ne luaţi pe noi? Ne angajăm la circ ca să ajungem în Limb. De acord?

Trupa Talisman

— Jamie, ai înnebunit? zise Richard printre dinţi.

— Poate părem mai puţin copţi, îi spuse Jamie puştiului, fără să-i dea atenţie lui Rich. Dar şi tu eşti foarte tânăr. Iar tu chiar îi înveţi meserie şi pe alţii, aşa scrie pe placarda ta. Eu unul deja ştiu ceva meserie. Am fost într-o vacanţă la un cerc de prestidigitaţie...

— Părinţii voştri... unde sunt? vru să ştie Borg.

— Păi, e o poveste lungă..., începu Gen.

— Au murit. Toţi, spuse Jamie mai tare, întrerupând-o.

Şi-a compus o figură îndurerată şi a suspinat o dată, de toată jalea.

— Cred că... cred că suntem nişte victime ale sorţii, disperaţi, fără casă, fără niciun ajutor.

— Aşa e, zise bărbosul cu o strâmbătură a gurii care probabil că trebuia să fie un zâmbet duios, dar care nu i-a luminat şi privirea.

Puştiul însă avea o căutătură încruntată şi nu părea deloc convins.

— Şi ce v-au învăţat la *circul ăla de vacanţă*? îl întrebă el pe Jamie. Nu prea pari genul care...

— Lyulf, asta nu prea are importanţă, l-a întrerupt Borg amabil. După cum spunea şi băiatul, îi învăţăm noi meserie.

— Bine, dar fetele...

— Ce-i cu fetele? mârâi bărbosul. Nimic nu-i place mai mult mulţimii decât să vadă două fecioare în arenă. Iar dacă nu rezistă mult, ce-o să fie? Şi maimuţa ar putea fi de folos ca să adune banii, dacă s-o fi putând dresa un trăncănici.

Blue-bum a scos nişte exclamaţii indignate.

— Hai să nu mai pierdem vremea. Ia un pergament şi o pană de scris şi gata, că vreau să plecăm până se întunecă.

Puştiul a dispărut în rulota mare de lemn şi a ieşit cu un pergament îndoit pe la colţuri şi cu o pană cam jumulită. I le-a dat lui Borg, care, cum stătea el pe treapta cea mai înaltă, a pus hârtia pe genunchi şi a început să scrie, cu pauze mari, încruntându-se.

Noi cinci am profitat de ocazie şi am ţinut fulgerător un consiliu de război.

— Tu ce zici? suflă Rich. Să încercăm?

— Nu prea cred că avem de ales, i-am răspuns tot în şoaptă. Blue-bum, te rog să stai cuminte şi să taci!

Se fâţâia pe umărul meu, îmi tot măcănea la ureche şi mă trăgea de păr, probabil încă lezat de ce putuse Borg să spună. Încercând să-l ignor, am vorbit mai departe:

— Nu ştim cum să ajungem până la Limb şi chiar dacă am şti, se pare că ar fi periculos să mergem până acolo singuri.

— Eu zic să batem palma! a fost de părere Gen. Mai ştiţi cum ne spunea Kai de lucrătura sorţii? Toate lucrurile au un rost... şi, în orice caz, pare ceva distractiv.

— Cred că aş putea să mă folosesc de experienţa de la gimnastică, zise ea îngândurată. Deşi Borg nu prea-mi place. Putem să avem încredere în el? Plus că văd că e vorba de foarte multe răni şi accidente...

Şi exact atunci a venit puştiul spre noi, mai pe furiş. Cu un ochi la Borg, să nu îl observe, ne-a spus încet de tot:

— Probabil că sunteţi într-adevăr disperaţi. Sunteţi siguri că vreţi să lucraţi la circ? Odată ce s-a semnat contractul şi plecăm din Roza Vânturilor, cale de întoarcere nu mai e.

— Păi, am avea doar o întrebare, şopti Kenta. De ce...

— Bun. Deci care e primul? întrebă Borg, apropiindu-se de noi cu paşi hotărâţi.

Ţinea în mână pana şi pergamentul. Jamie s-a repezit şi i le-a luat din mână, s-a uitat scurt la text şi l-a semnat cu o figură victorioasă. Apoi mi le-a dat şi mie, murmurând:

— Uite, Adam, am găsit bilete pentru Limb!

În mai puţin de două minute, eram toţi membri ai Trupei Talisman, cu contractele semnate.

Spre bucuria noastră, am primit propria noastră rulotă, chit că era cea mai mică şi cea mai părăginită, înhămată la un măgăruş de culoarea unui covor vechi; un măgăruş pricăjit, ciupit de purici şi cu o ureche mai lungă decât cealaltă. L-am botezat imediat Gloom, Gloom cel mâhnit. Şi am trecut la treabă; adică ne-am muncit să aflăm cum să îi punem hamul care îl lega de căruţă.

Când ne chinuiam noi, am auzit o voce veselă:

— Aşa o să-l puneţi cu botul spre căruţă. Pe acolo iese coada, nu botul.

Am tresărit şi m-am întors, roşu la faţă, cu braţele pline de claia curelelor de piele. Am descoperit în spate o siluetă subţirică, într-un costum negru mulat, dintr-o bucată, cu o pelerină pe deasupra. Primul gând, văzându-i unghiurile ascuţite ale feţei şi părul negru tuns foarte scurt, a fost că era un băiat cu un an, doi mai mare decât noi. Dar mi-am dat seama că m-am înşelat când a deschis iar gura, făcând un pas spre mine şi luându-mi hamurile din braţe, cu un zâmbet:

— Eu sunt Blade. Voi cine sunteţi?

— Suntem cei mai proaspeţi angajaţi ai circului, spuse Jamie mândru. Eu sunt Jamie.

Până ne-a prezentat el pe fiecare — adică doar ne-a rostit numele —, mâinile dibace ale lui Blade strângeau şi ultima cataramă a harnaşamentului.

— Deci suntem şapte, continuă Jamie, dacă nu-i punem la socoteală pe Borg şi pe ceilalţi.

— Opt, răspunse ea scurt, făcând un semn cu capul spre căruţa lui Borg.

— Ai găsit şi tu pe cineva? strigă Lyulf de la remorcă, unde era ocupat cu aranjarea echipamentului de circ.

Jamie rezista cu greu tentaţiei de a arunca şi el o privire pe-acolo, dar Borg îi spusese scurt să-şi vadă de treabă. „Probabil că-s nişte chestii gen cortul cel mare, popice pentru jonglerii, picioroange, vreun monociclu, poate şi un trapez...", ne zisese Jamie.

— Atunci se cheamă că ai avut mai mult succes decât mine, Blade, mai zise Lyulf. Eu m-am întors cu mâna goală, nu m-am ales décât cu sudălmile localnicilor; iar la farmacie, dacă-l ascultai pe omul ăla, ziceai că limba-de-foc o fi pulbere de argint sau aşa ceva.

— Păi, în meseria noastră chiar aşa e, veni răspunsul lui Blade. Fără ea n-avem curaj să plecăm la drum, Lyulf.

— O să mai găsim pe drum şi din cea sălbatică, deşi e cam timpuriu. Poate când om ajunge aproape de Limb...

— Limba-de-foc! îmi şopti Jamie la ureche, impresionat. Asta trebuie să fie ceva legat de înghiţitul focului, cel mai periculos număr din lumea circului!

Dar eu n-aveam ochi şi urechi decât pentru dialogul dintre Lyulf şi Blade. Cu cât aflam mai multe despre viaţa de la circ şi despre tovarăşii noştri de drum, cu atât mai bine, mi-am spus eu.

— Nu ştiu cât o să ne fie de folos, spunea Blade. L-am întrebat dacă are experienţă şi a spus că are. Dar... mă rog, ştii şi tu cum spun ei.

— Cum îl cheamă? întrebă şi Gen, curioasă, uitându-se spre căruţa lui Borg.

Acolo, un bărbat înalt şi bine făcut discuta aprins cu Borg — mai bine zis, cel din urmă îl bombarda cu întrebări şi celălalt rămânea neclintit ca o piatră.

— Nu ştiu, zise Blade. Stătea pe lângă docuri. Tocmai sosise galera din Karazan şi, la început, am crezut că aştepta pe cineva. Dar nici după ce coborâse toată lumea, nu plecase de acolo. Aşa că l-am întrebat dacă e din Karazan.

— Şi el ce-a zis? sări Jamie.

Blade ridică din umeri:

— Nimic.

— Nimic?! repetă Lyulf.

— El e... cum să zic... altfel, spuse Blade. Dar când i-am spus că suntem în căutare de oameni pentru circ şi că plecăm spre Borderlands în noaptea asta, a părut destul de nerăbdător să ni se alăture. Iar Borg ştiţi cum e, încheie ea privindu-ne cu subînţeles. Nu-i deloc pretenţios.

— Cum adică e altfel? întrebă Kenta.

— Păi, în primul rând nu prea vorbeşte. N-o fi putând să vorbească. În Karazan li se taie limba

oamenilor dacă vorbesc de rău despre rege. Şi în al doilea rând...

Dar n-a mai terminat propoziţia. Nici nu mai era nevoie. Chiar în momentul acela, bărbatul care vorbea cu Borg s-a întors şi s-a uitat la noi. Cel puţin asta am presupus eu că a făcut. Pentru că nu-i puteam vedea faţa, ascunsă sub un fel de coif... abia după aceea am văzut că e o mască diformă, ca o glugă din piele trasă pe cap; avea doar două tăieturi, pentru ochi.

Lyulf mormăi ceva, ca şi cum ar fi încuviinţat, poate chiar amuzat.

— Mda, se pare că cel puţin unul are deja numele de scenă asigurat. El ar putea fi Omul-cu-mască. Şi dacă nu vorbeşte, cu atât mai bine. Înseamnă că n-o să se certe.

Blade însă îl privea uşor încruntată.

— Sper că am făcut bine ce am făcut, murmură ea. O să le ţină tovărăşie celorlalţi, cel puţin aşa sper. Eu una vă sfătuiesc să vă ţineţi departe de ei. Sunt oameni ai circului, vechi în meseria lor: nişte duri pe care rănile şi inactivitatea din ultima vreme i-au asprit şi i-au făcut şi mai ursuzi.

— Hai, suntem gata de plecare.

Ne-am luat în primire locul la coada convoiului răzleţit şi, până la căderea nopţii, după cum promisese Borg, Roza Vânturilor rămăsese mult în urmă.

Un fel de prestidigitație

Spre uşurarea noastră, s-a dovedit că Blade a avut dreptate. De la bun început ni s-a părut că există o împărţire de la sine înţeleasă între tabăra noastră veselă şi oamenii lor; miroseau a transpiraţie şi a haine murdare şi comunicau numai prin nişte mârâieli; se purtau ca şi cum noi nici nu existam. Borg se ţinea în grupul lor, ignorându-ne pe cât posibil, lătrând din când în când câte un ordin şi tratându-ne, în general, cu un dispreţ fără drept de apel. Un lucru bizar, dacă te gândeai cât de nerăbdător se arătase să ne angajeze. Iar Omul-cu-mască părea mulţumit să fie lăsat în pace de toată lumea.

— Ia zi-ne şi nouă, Jamie, cum a fost cu cercul ăla de prestidigitaţie, spuse Rich după primul nostru mic dejun la circ.

Mai exact, o masă tăcută, la care ne-au servit cu un terci cu gogoloaie, făcut de Lyulf şi înghiţit de noi fără nazuri, să nu fim nepoliticoşi.

Trăseserăm rulotele printre nişte copaci, lângă un râu: căruţele şi remorca în cerc, iar focul de tabără în mijlocul lui. Borg a mârâit el ceva despre „puţin instructaj" şi a făcut stânga împrejur, vezi Doamne să ia echipamentul; adică ne-a lăsat pe noi cinci — că pe Blue-bum nu prea puteai să-l pui la socoteală — să strângem tot şi să facem curat.

— Da, sări şi Gen, arată-ne şi nouă, Jamie, nişte scamatorii!

— Păi, ă..., începu Jamie cam nesigur, ştiu doar să fac o jonglerie cu trei mingi... mă rog, nici nu durează prea mult, că n-am mai exersat de multă vreme, spuse el şovăind. Cercul, continuă el după ce a tras aer în piept, a făcut parte dintr-un program pentru tineri la care m-au trimis părinţii. Ideea era să-i ajute pe copii *să-şi îmbunătăţească spiritul de echipă, creativitatea şi încrederea în sine, pentru o mai bună dezvoltare personală şi socială*. Cred că mama şi tata au sperat să-mi fac şi eu nişte prieteni. Dar s-a dovedit a fi doar o colectă de deşeuri pentru copiii cu probleme pe perioada verii. E nemaipomenit câte lucruri pot să facă asemenea copii cu eşarfele şi cu torţele din numerele de magie, zise el înghiţind în sec. Eu unul nu prea m-am distrat acolo. Ei poate da.

Nu ştiam ce să spun. Se uita necăjit în jos, cu buzele strânse, iar bărbia îi tremura. Deodată Gen l-a luat în braţe, de s-a înroşit Jamie ca racul.

— Lasă, Jamie. Acum ai prieteni *adevăraţi*. Şi uite că lucrezi *pe bune* la un circ, nu mai e doar un curs aiurea-n tramvai. Să sperăm că Blade o să fie cea care ne face instructajul, că e tare drăguţă.

Apariţia lui Borg a făcut-o să-şi înghită vorbele; venea clătinându-se sub greutatea unei lăzi vechi de lemn, cam de forma şi mărimea unui coşciug. Sosise echipamentul. Am strâns grăbiţi vasele în care mâncaserăm şi am stins focul, apoi ne-am adunat în jurul lui, să-l vedem mai bine. Înăuntru nu puteau fi decât popice pentru jonglerii, picioroange, un monociclu, după cum ne zisese Jamie... Eu abia aşteptam să mă joc puţin cu ele.

Borg deschise gentuţa de piele pe care o ţinea atârnată de gât şi scoase din ea o cheiţă. Aşteptam toţi cu respiraţia tăiată să deschidă lacătele. În sfârşit, se ridică şi capacul.

Am clipit nedumerit. Adusese din greşeală altă ladă? Păi, unde erau baghetele pentru scamatorii, unde erau costumele de clovn? M-am uitat şi la ceilalţi şi pe figurile lor am regăsit aceeaşi dezamăgire.

Lada era plină cu arme. Săbii, mai lungi şi mai scurte, metalice sau din lemn; tridente ca al lui Kai; plase, bâte, pumnale şi lănci; nişte ciudăţenii gen boxuri cu ţepi, nişte mănuşi bizare, din piele şi oţel, nişte lunceaguri cu lanţ şi un fel de discuri Frisbees, doar că erau mai groase.

Omul-cu-mască venea şi el spre noi, cu braţele încărcate de nişte scuturi uriaşe, cât roata carului; poate cântăreau şi o tonă, nu ştiu, dar el le căra fără

probleme, parcă ducea un teanc de clătite. Le-a dat drumul pe jos şi ele au căzut cu un zgomot monstru, ridicând un nor de praf. Ce poantă mai era şi asta? Mă uitam la ele şi nu reuşeam să înţeleg ce pot însemna. Cocoţat pe umărul meu, Blue-bum amuţise şi el, încremenit; am simţit doar cum îşi încleştează degetele în părul meu, să-şi ţină echilibrul. De data asta, gestul lui a avut un efect liniştitor asupra mea.

Nu ştiu cât a trecut fără ca niciunul dintre noi să spună vreo vorbă. Apoi s-a auzit vocea piţigăiată a lui Gen, ca un behăit gâtuit:

— Asta ce...

Dar glasul i s-a stins.

Ce rost mai avea întrebarea, când răspunsul era chiar sub ochii noştri? Ne angajaserăm la circ, numai că se dovedise a fi un altfel de circ decât cum îl crezuserăm noi.

Păşind maiestuos, Borg a plecat să-şi aducă „sabia maestrului"; iar în răstimpul acela noi şuşoteam agitaţi despre conţinutul lăzii de lemn.

— Poate că nu-s decât nişte săbii cu care faci jonglerii, spuse Jamie. Unele circuri...

— Sigur, sau poate au de gând să ne predea cursul de înghiţit săbii, ca pentru începători, înainte să ajungem la înghiţitul flăcărilor, mormăi Rich. Jamie, fii serios, ne-au tras clapa şi gata.

— Dar eu tot nu înţeleg, spuse Kenta. Sunt bandiţi sau ce?

— Nu bandiţi, ci gladiatori, veni răspunsul neaşteptat al lui Lyulf, care stătea la câţiva paşi de noi, cu braţele încrucişate pe piept.

Avea el talentul ăsta înfiorător de a răsări ca din pământ, fiindcă se mişca fără zgomot ca o pisică.

Gladiatori! Păi, ăsta era singurul lucru despre care mai ştiam şi eu ceva, de la nefericitul meu proiect pentru şcoală. Mi-a venit în minte cum stătusem ore întregi aplecat în faţa computerului de la Highgate; mi-au venit în minte şi imaginile vii ale săbiilor încrucişate care şuierau prin aer, nisipul scăldat în sânge... toate amestecate cu mirosul specific orfelinatului de la Highgate, de varză fiartă şi răsfiartă şi dezinfectant. Nici nu mi-am dat seama că am întors capul spre Blue-bum, atunci când mi-am amintit cum mi-a furat proiectul — pe când era Weevil —, cum l-a predat la şcoală ca şi cum ar fi fost munca lui... Ochii lui rotunzi şi strălucitori mi-au întâlnit privirea pentru o clipă şi imediat s-au închis, cu pleoapele strânse tare de tot.

Mie mereu mi se păruse o chestie grozavă să fii gladiator... ca un echivalent antic al medaliatului cu aur la Jocurile Olimpice... Inima mi-a tresărit — de spaimă şi încântare, în acelaşi timp — şi am simţit cum colţurile gurii mi se ridică într-un zâmbet.

Dar Gen s-a întors spre Lyulf, dogorind de furie:

— Şi de ce nu ne-ai spus? Aţi spus că e vorba de circ... şi tu, şi Borg! Şi oricum gladiatorii nu...

Cu un chip inexpresiv, Lyulf o urmărea cum i se stinge şi revolta, şi glasul, pe măsură ce înţelegea că

nu mai are niciun rost. Chiar dacă gladiatorii nu mai existau în lumea noastră — ceea ce oricum n-ar fi putut să-i spună —, era clar că în lumea lor existau.

— Cred că e o chestiune de definire a noţiunii, zise Jamie, care punea mare preţ pe exactitate. Că dacă te gândeşti mai bine, turnirurile cu gladiatori din Roma antică se chemau chiar *circuri*... şi de acolo vine termenul. Am învăţat asta la...

S-a oprit brusc, înghiţind în sec, incapabil să mai continue.

— Acum se leagă lucrurile, spuse Kenta. Oamenii ăia — *vechi în ale meseriei* — nu s-au lovit căzând de pe frânghia suspendată.

— De-aia ne zisese Blade să păstrăm distanţa faţă de ei, şopti Gen.

— Sunt tâlhari, hoţi, criminali, continuă Lyulf, încruntat. Blade v-a învăţat bine.

— Şi cum de-au ajuns aşa? Dacă-s aşa grozavi cum zici...

Lyulf ridică din umeri, răspunzându-i:

— Nu întotdeauna putem alege cu cine sau cu ce ne e dat să luptăm. Cei care rămân sunt cei mai pricepuţi... şi cei mai norocoşi, credeţi-mă.

— Lyulf, atunci mai bine ne-ai povesti câte ceva despre cum e circul la voi, am spus eu pragmatic. Măcar să ştim în ce am intrat.

Lyulf pufni — poate amuzat, dar n-am văzut niciun zâmbet pe faţa lui.

— Circul este o tradiţie veche în Borderlands, zise el, ca şi în alte ţinuturi mai îndepărtate. Borg este

maestrul de arenă. El e şi proprietarul circului. El angajează oameni instruiţi pentru asemenea lupte — gladiatori — să ia parte la întreceri cu alte trupe sau campioni care se oferă voluntari. Uneori se organizează un turnir într-unul dintre oraşele mari...

— Şi atunci se câştigă bine, interveni şi Blade. Nu fiţi aşa amărâţi. Orice oţi fi crezut voi că e circul, mai distractiv de atât nu se putea. Şi incitant, şi periculos, şi glorios... pentru unii, poate fi vorba chiar de faimă, zise ea uitându-se spre Lyulf şi dând din cap. Să răzbeşti prin ce ştii tu mai bine, indiferent pe cine ai în faţă — că e om sau fiară, că-i un luptător adevărat sau o fantomă — şi să nu ştii niciodată ce-ţi va aduce ziua următoare. În viaţă, cel mai palpitant lucru e că nu ştii când se va sfârşi!

Primii pași

După câteva minute eram cât de cât aliniaţi, cu săbiile de lemn în mână. Jamie îşi ţinea sabia de parcă îl frigea şi se uita la ea neîncrezător.

— Nu sunt prea sigur că e genul meu..., începu el să spună, aruncându-i lui Blade o privire plină de îndoieli.

— Nu te uita la mine, îi răspunse ea. Cu maestrul tău trebuie să discuţi.

— Păi nu eşti *tu* maestrul?

— Eu? pufni ea. Eu nu sunt decât un gladiator umil. Lyulf este adevăratul maestru într-ale luptelor.

— Dar el nu e decât un puşti! obiectă Rich. Aş prefera să mă înveţe careva cu mai multă experienţă. Lyulf, sper să nu te superi.

Blade, care deja se îndepărtase puţin, s-a întors cu faţa, aruncându-i o privire necruţătoare.

— Richard, sper ca nici *tu* să nu te superi, dar nu vorbi decât despre ce ştii. Poate că Lyulf e tânăr, dar în meseria asta e mai priceput decât unul de cinci ori mai bătrân şi, în plus, are şi viteza şi rezistenţa tinereţii. El e expertul în evaluarea luptătorilor... ca şi în antrenarea lor. Dacă-ţi dă pe afară ignoranţa ori de câte ori deschizi gura, te-aş sfătui s-o ţii închisă.

Şi, cu asta, s-a răsucit şi a plecat semeaţă. Rich se făcuse roşu la faţă şi nu-şi mai ridica privirile din pământ.

Fără niciun comentariu, Lyulf i-a aruncat ultima sabie de lemn Omului-cu-mască, iar acesta a prins-o imediat de mâner.

— Bun, spuse el, hai să vedem ce se ascunde sub masca ta, prietene.

Cei doi s-au rotit faţă în faţă, ca doi cocoşi de luptă, căutând momentul potrivit. Omul-cu-mască era de două ori cât Lyulf şi eu unul mă bucuram că nu se luptă cu săbii adevărate. Aveam o bănuială cum că străinul acela misterios mânuieşte sabia mult mai bine decât ne-am fi aşteptat noi. Şi am avut dreptate.

A făcut încet un pas înainte şi imediat s-a retras, iar în aer au pocnit cele două săbii de lemn. Cele două siluete înaintau şi se retrăgeau, săreau când la stânga, când la dreapta, iar mişcările lor fluide se împleteau între ele ca şi cum ar fi fost parteneri într-un dans bizar, în care săbiile vâjâiau necontenit, abia văzute. S-a auzit un trosnet şi un icnet şi ceva s-a

rotit prin aer spre mine; m-am ferit instinctiv şi una dintre săbii a trecut pe deasupra noastră şi a căzut pe jos cu zgomot.

Jamie rămase cu gura căscată, iar Richard fluieră încet, admirativ. Cei doi luptători erau faţă în faţă şi nici măcar nu răsuflau greu. Lyulf ţinea încă sabia în mână, dar Omul-cu-mască avea mâinile goale.

— Destul de bine, spuse Lyulf cu figura lui inexpresivă, dar se simţea că e mulţumit. Avem măcar un luptător priceput. Cine-i următorul?

Noi ne-am foit de pe un picior pe celălalt, încercând să-i evităm privirea.

— N-avem voluntari? Bun, atunci tu. Vino aici!

Nimeni nu s-a mirat când l-a ales pe Richard, care înaintă cam stingherit spre arena improvizată. După cât de plouat părea, se vedea că ştie în ce se bagă — nici nu se putea ocazie mai bună pentru Lyulf să-i dea o lecţie de neuitat.

Dar nici Rich nu era tipul care să capituleze fără luptă. A apucat sabia cu amândouă mâinile, ca pe o bâtă de baseball, a ridicat-o cam la nivelul pieptului şi şi-a privit adversarul cu ochii îngustaţi. Eu însă i-am închis pe ai mei, sperând ca Lyulf să termine repede şi cât mai nedureros.

Dar nimic.

Am deschis puţin ochii... şi l-am văzut pe Lyulf alături de Rich, chinuindu-se să-i aşeze cum trebuie mâinile pe mânerul sabiei.

Se pare că Lyulf înţelesese dintr-o privire tot ce voia să ştie — sau poate doar primise confirmarea că

a avut dreptate când şi-a închipuit că noi nu ştim nimic, dar absolut nimic. Omul-cu-mască se aşezase pe un buştean şi urmărea scena cu un interes nedisimulat, în timp ce Lyulf, luându-l pe Rich pentru demonstraţii, ne învăţa lucrurile de bază: cum să ţii sabia, care să fie postura, cum să-ţi mişti picioarele. Eu am uitat repede că ne instruieşte cineva de vârsta noastră; nici urmă de grozăveală sau aroganţă din partea lui — ne arăta pur şi simplu ce trebuie să facem, cu răbdare şi puţin umor, ceea ce ne-a ajutat pe toţi să ne simţim mai în elementul nostru.

— Mişcarea picioarelor este la fel de naturală şi simplă ca mersul obişnuit, ne explică el. Păşiţi înainte, înapoi, la stânga şi la dreapta, vă balansaţi uşor pe un picior, încât să-i daţi roată adversarului... şi nu uitaţi, echilibrul şi buna sincronizare sunt totul. Jocul picioarelor vă va ţine la o distanţă oarecare, cât să fiţi în siguranţă, dar tot el vă permite să atacaţi la momentul potrivit. Bun, acum exersaţi pe perechi...

Am avut senzaţia că exersam doar de câteva minute când Lyulf s-a uitat pe cer, după soare, şi a spus că e vremea să ne oprim. Până şi Jamie s-a arătat nemulţumit:

— Deja? Păi, abia începusem!

— Pentru prima zi, aţi făcut destul. Oricum mâine o să aveţi mâinile amorţite din cauza sabiei. Aţi început toţi cu dreptul. Secretul meşteşugului e să ştiţi să ascultaţi glasul trupului. Veţi afla şi despre glasul sabiei. Iar cea de-a treia parte a meşteşugului în lumea circului, glasul minţii, va începe să răsune cu

timpul, fără ca voi să vă daţi seama. Gata, e vremea prânzului.

Nu îmi venea a crede că dimineaţa trecuse aşa repede; şi totuşi trecuse. Văzând că n-avem de ales, am pus săbiile în lada mare de lemn şi ne-am dus lângă Blade, la focul de tabără, unde fierbea ceva într-o căldare.

— Hai că meritaţi, spuse ea dându-ne nişte porţii mari. Prima lecţie trebuie cinstită cum se cuvine şi toţi v-aţi descurcat bine.

Ne-am uitat unul la altul, zâmbind. În minte mi-a răsărit expresia pe care o citisem pe pancartă: „frăţia arenei". Deodată înţelegeam şi eu ce înseamnă vorbele acelea.

— Va trebui să vă gândiţi la nişte nume de scenă, ne zise Blade, la masă. Cel mai bun ar fi un nume care spune ceva despre voi, care exprimă esenţa fiinţei voastre. În lumea noastră, numele înseamnă mai mult decât un cuvânt oarecare.

— Şi Blade e la fel? întrebă Kenta. Adică *Sabie* este numele tău de scenă?

Blade ridică din umeri:

— Nici nu-mi amintesc să mă fi chemat vreodată altfel. Cred că e numele cu care m-am născut.

— Dar tu, Lyulf? întrebă Jamie. Lyulf e nume de scenă?

Blade pufni:

— N-aş prea crede! Aveţi onoarea de a fi instruiţi de Flacăra-lup însuşi, cel mai iscusit gladiator din Borderlands dintotdeauna.

Lyulf s-a încruntat, dar şi-a văzut de mâncarea lui.

— Flacăra-lup! repetă Rich cu invidie. Ce grozav! Cum ţi-a venit ideea?

Iniţial am crezut că Lyulf n-avea de gând să răspundă. El însă a mestecat bine, a înghiţit şi a spus scurt:

— Înseamnă Lyulf, în limba veche... sau Lyulf înseamnă Flacăra-lup, dacă vrei.

— Care limbă veche?! întrebă Gen. Şi tu eşti gladiator de când te ştii, ca Blade?

El iarăşi a mestecat pe îndelete şi a înghiţit; dar de data asta a mai luat un dumicat şi tot n-a răspuns. Blade a râs.

— Să-l faci pe Lyulf să-ţi povestească despre el e ca şi cum ai aştepta ploaia în deşert, zise ea. De când îl cunosc, nici mie nu mi-a spus mai mult de atât.

— Şi cât e de când vă cunoaşteţi? întrebă Kenta curioasă.

— Prea mult, mormăi Lyulf.

— Destul, îl corectă Blade zâmbind. În trupa din care făceam parte înainte de Talisman, Lyulf era maestrul în mânuirea sabiei. Toată viaţa mi-o trăisem în preajma arenei şi credeam că ştiu tot ce se poate şti, zise ea cu o strâmbătură autoironică.

În timp ce vorbea, i-a aruncat lui Lyulf o privire pe care n-am reuşit să o interpretez. Dar Lyulf nu a schiţat niciun semn de răspuns.

— Am aflat destul de repede că mă înşelasem. Când mi-am dat seama cu cine lucrez, nu mi-a venit a crede ce noroc am avut. Auzisem şi eu de legendarul

Flacără-lup, care apare unde şi când te aştepţi mai puţin şi care nu rămâne nicăieri mai mult de...

S-a oprit brusc. Lyulf dăduse farfuria la o parte, s-a ridicat şi a plecat.

— Of, în numele lunilor gemene..., murmură Blade. Lyulf, întoarce-te şi termină de mâncat!

Dar el plecase. Blade a ridicat din umeri, cu un amestec de regret şi iritare.

— Aşa mă ia gura pe dinainte uneori... şi doar ştiu că nu-i place să fie subiect de discuţie. Bun, noi vorbeam de numele de scenă.

— Eu mi l-am ales deja, spuse Gen şi toate privirile s-au întors spre ea. M-am gândit să fie... Cristal.

Blade încuviinţă cu o mişcare a capului:

— Chiar seamănă cu tine, spuse ea. O înfăţişare fragilă şi o forţă interioară de nebănuit; ceva frumos, curat şi transparent ca apa.

Până s-a terminat masa, toţi îşi aleseseră numele, mai puţin eu. Rich şi-a spus Tornado, Kenta s-a oprit la numele Umbră.

— Dar nu-i o umbră care să te sperie, ne-a explicat ea timidă. Ci umbra fremătată a frunzelor în bătaia soarelui.

Jamie a ales numele Espingolă.

— Poate sună caraghios, ne-a zis el când noi am izbucnit în râs, dar nu este. Aşa se spunea la o armă mai veche şi care e mult mai necruţătoare decât pare... aşa cum o să fiu şi eu după ce învăţ cum să mă lupt. Dacă vreţi să ştiţi!

Ca de obicei, eu n-am reuşit să vin cu nicio idee. Grupul s-a împrăştiat şi Blue-bum s-a târât după ei; eu m-am rezemat de trunchiul unui copac şi mi-am luat fluierul să mă ajute să îmi cern gândurile. Cântasem din fluier şi în seara dinainte, când era linişte şi pace; îmi găseam tot mai mult refugiul şi puterea în muzică. Ca şi cum ar fi ţesut o punte între trecut şi prezent, cel puţin în închipuirea mea: mi-i aducea mai aproape pe tata, pe mama şi pe acel frate rătăcitor, într-un fermecat cerc de argint...

Am tresărit când a căzut pe mine o umbră mare şi m-am oprit din cântat. Era Omul-cu-mască. Avea, ca de obicei, chipul ascuns de cagula de piele, dar îi simţeam privirea arzătoare din spatele tăieturilor înguste pentru ochi.

— *Fluieraş*, spuse el.

Aşa înăbuşit şi neclar, nu încăpea nicio îndoială asupra cuvântului pe care-l rostise. Am fost cât pe ce să scap fluierul din mână.

— Poftim? Ce anume?

— Uneori ne alegem singuri numele, alteori ni-l aleg alţii. Câteodată se întâmplă şi să se aleagă singur... *Fluieraş*.

M-a privit lung, s-a întors şi dus a fost.

M-am uitat la el, apoi m-am uitat şi la fluierul meu. Îl simţeam rece, neted, alinător... făcea parte din mine de când mă ştiam.

Da, într-adevăr. Fluieraş.

„Se întâmplă şi să se aleagă singur". Dar nu s-a ales singur, el mi-l alesese... oricine ar fi fost acest el.

Frăția arenei

Şi-apoi am pierdut şirul zilelor.

În afară de faptul că mergeam, mâncam şi dormeam, tot timpul nu făceam decât antrenamente. Numai seara mai făceam pauză, când Borg venea cu burduful de vin la gladiatorii adunaţi în jurul focului, iar Omul-cu-mască dispărea cine ştie unde. Noi doar ne petreceam timpul liniştiţi: eu cântam din fluier, Gen mai inventa o poveste, mai stăteam de vorbă şi noi, mai cântam sau ne jucam.

Lyulf ne meşterise fiecăruia câte o ţeavă cum erau cele pentru cornete, doar că era făcută dintr-o tulpină goală pe dinăuntru, ca bambusul sau stuful. Blade se ocupa de ţintă — alegea un copac şi desena un om, cam grosolan, cu mâinile ridicate şi picioarele depărtate, având marcate cu roşu şi notate cu puncte

inima şi alte organe vitale. După care începea jocul. Ţinteam pe rând şi trăgeam cu nişte săgeţi cu pană, destul de înfiorătoare, care se înfigeau în lemn cu un zbârnâit sinistru. La început Blade şi Lyulf ne băteau fără probleme, dar în scurt timp am ajuns şi noi să ne descurcăm foarte bine, încât şi Jamie — care se pricepea cel mai puţin — striga că vrea să joace imediat ce strângeam după masa de seară.

Cât despre Blue-bum... la început, doar ne privea, părând singur şi uitat de toată lumea. Dar într-o seară Lyulf i-a înmânat propriul său tub de suflat săgeţi, mititel ca pentru el.

— Toţi facem parte din frăţia arenei, spuse el solemn, cu o strălucire în ochi. Adică şi tu, Blue-bum.

Dar cine şi-ar fi închipuit că astfel elibera o fiară aprigă? Căci Blue-bum, de cum prindea un moment liber, exersa tragerea la ţintă şi în scurt timp a devenit mai priceput decât oricare dintre noi. Se arăta îndârjit şi cam lipsit de fairplay, încât o dată, când Blade a reuşit să ţintească un pic mai bine decât el, şi-a rupt în două tubul şi s-a căţărat în vârful unui copac să-şi aline orgoliul rănit. Un semn că vechiul Weevil nu rămăsese pur şi simplu de domeniul trecutului, mi-am zis eu zâmbind.

Toată ziua mâncam antrenamente pe pâine. La început, Lyulf ne-a ţinut împreună, cât am învăţat elementele de bază: loviturile cu arma, lupta corp la corp, atacul, contraatacul, dezarmarea adversarului şi, „cel mai important dintre toate", după cum

spunea Jamie, fandările pentru evitarea loviturilor celuilalt.

— N-am nicio şansă! se tângui Jamie în cea de-a treia zi, după ce s-a împiedicat de propria-i sabie şi a căzut lat la picioarele lui Lyulf.

Noi întorseserăm toţi capul într-o parte, abţinându-ne cu greu să nu râdem, dar replica lui Lyulf a fost:

— Nu chiar. Într-o trupă de circ există multe roluri diferite. A venit vremea ca şi voi să vă specializaţi.

Iar de atunci încolo, antrenamentele se făceau numai individual. Pentru Kenta şi Gen au răsărit nişte tridente înalte — şi m-am înfiorat amintindu-mi de întâmplarea cu Mauler — şi nişte plase cu biluţe de fier pe margine.

— Voi, fetele, sunteţi rapide şi agile, le-a zis Lyulf. O să mai şlefuim calităţile astea şi lucrăm şi la capacitatea voastră de rezistenţă.

Spre oroarea lui Richard — cel puţin aşa părea la început —, în cazul lui, antrenamentele se făceau fără nicio armă.

— Tornado, tu n-ai stofă de mare spadasin, i-a zis-o Lyulf verde-n faţă. Îţi lipseşte subtilitatea. Atuul tău e forţa fizică. O să te învăţ câteva strategii simple pentru dezarmarea adversarului; odată ce rămâneţi amândoi fără armă, avantajul va fi de partea ta.

Fără să fie prea convins, Richard a început să guste tehnicile de luptă corp la corp pe care i le preda Lyulf: trânta, rostogolitul, loviturile cu piciorul şi cu pumnul, prize-cheie şi mânuirea cuţitului.

— Iar tu, Espingolă, i-a spus Lyulf pe un ton foarte serios, ai nevoie de altceva, iar Blade ar fi instructorul cel mai indicat.

Şi plecau împreună în fiecare zi să-l înveţe ce l-o fi învăţat, că numai ei ştiau ce. Se întorceau mereu după câteva ore, când Jamie arăta murdar şi ciufulit, dar tare mulţumit de sine. Blade avea un aer tare misterios, care nu-i stătea în fire, şi ochii îi străluceau şi mai viu decât de obicei. Se vedea bine că ei doi împărtăşeau un secret, iar Gen cel puţin nu părea deloc încântată, deşi nu zicea nimic.

Numai eu rămăsesem fără niciun rol precis. Îmi doream să ştiu care ar fi punctul meu forte şi ce specialitate voi urma... dar nu găseam curajul să întreb. Şi nu pentru că mi-ar fi fost teamă că se răsteşte Lyulf la mine, căci ajunseserăm să îl cunoaştem suficient de bine încât să avem încredere deplină în el, în ciuda — sau poate datorită — seriozităţii lui proverbiale. Mă temeam însă de gândul că va fi nevoit să admită că nu am niciun punct forte, că şi dacă la toţi ceilalţi a reuşit să vadă un talent sau altul, la mine încă nu dibuise nimic.

Aşa că zile întregi m-am luptat cu săbioiul de lemn pe care îl aveam de la început, dar aşa iscusit şi eficient, că părea un buştean în mâna mea. Lyulf mă urmărea încruntat şi clătina din cap.

Mi-a luat sabia, a pus-o deoparte şi mi-a dat un paloş cu lama mai lată şi un fel de capac, căptuşit pe o parte cu piele — o pavăză sau un scut mai mic —, prins pe antebraţul stâng. Dar nici aşa n-a părut prea

mulţumit. Un pumnal de lemn cu lama lungă i-a luat locul pavezei, iar în locul paloşului greu am primit o sabie mai uşoară, dar cu lama mai lată. M-am luptat aşa, cu ambele mâini, având-o pe Blade ca adversar, doar să văd cum mă simt cu noile arme; Lyulf stătea mai încolo şi ne privea cu braţele încrucişate, fioros ca tunetul.

— Of, ce-i cu mine? am mormăit necăjit, când am făcut o mică pauză. E vina mea, i-am şoptit lui Blade.

— Ba nu, îmi răspunse ea zâmbind. N-are rost să te necăjeşti. Aşa e Lyulf. Nu are linişte până nu găseşte arma cea mai potrivită pentru fiecare. Lasă-l într-ale lui şi ai răbdare.

Câteva nopţi după aceea nu l-am mai văzut pe Lyulf seara, la focul de tabără. Şi lipsa lui chiar se simţea: deşi nu vorbea mai deloc, simpla lui prezenţă însemna o forţă care emana căldură şi energie, ca focul însuşi... Spre deosebire de Omul-cu-mască, pe care te învăţai să-l ştii apărând şi dispărând fără veste, ba aici, ba nicăieri, într-o muţenie care mă făcea să mă întreb dacă rostise într-adevăr acele câteva vorbe, când îmi alesese numele.

Într-o zi, chiar după micul dejun, Lyulf a venit la antrenamentul meu cu un obiect lung, învelit în pelerina lui; avea o strălucire misterioasă în ochi.

— Ei, Fluieraş, ia să vedem cum te împaci cu asta, spuse el, lăsând pelerina să cadă.

Am rămas fără glas. Ţinea în mâini o copie perfectă, din lemn, după sabia tatălui meu. Şi lungimea şi grosimea lamei, şi proporţiile erau identice; ba mai

mult, mânerul fusese copiat fidel — avea până şi cureaua de piele. Dar cum? Când?

Am derulat în mintea mea ultima perioadă şi mi-am dat seama când trebuie să se fi întâmplat. Abia intraserăm noi în trupă şi Blade m-a rugat să-i dau puţin sabia; am scos-o din teacă şi i-am dat-o, iar ea a admirat-o — un minut sau aşa ceva — şi mi-a înapoiat-o. Nici măcar nu am conştientizat atunci că şi Lyulf era de faţă. Probabil că în acele câteva clipe a reţinut fiecare detaliu, până la conturul frunzelor de pe lama sabiei. A fost prima oară când am întrezărit ce maestru trebuie să fie acest Lyulf. Dintr-o singură privire, memorase de la distanţă şi cel mai mic detaliu al unei arme... ca acum să o reproducă. Pentru mine.

Am simţit cum îmi năvăleşte sângele în obraji. Nu ştiam ce să spun. M-am uitat în sus, sperând că n-o să observe că îmi joacă lacrimile în ochi. Dar privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, înlănţuite într-un val de energie ca un şoc electric. Zguduit şi tulburat, am clipit... dar momentul trecuse.

— Lasă, mi-a zis el aspru, ca un răspuns la un „mulţumesc" pe care nici nu-mi dădeam seama să-l fi rostit.

Şi din prima clipă am avut senzaţia că, în mâna mea, acea sabie din lemn prinde viaţă. Atunci am văzut în sfârşit şi ochii lui Lyulf luminaţi de un zâmbet,

când a coborât puţin sabia cu care lupta el la antrenamente şi a făcut un pas înapoi, ştergându-şi fruntea cu mâneca. Blade, care tocmai trecea „întâmplător" pe acolo, mi-a surâs ştrengăreşte şi mi-a făcut cu ochiul. Nu m-am putut abţine să-i răspund şi eu cu un zâmbet, ca omul căruia i s-a luat o piatră de pe inimă, năucit în acelaşi timp de o bucurie sălbatică. Înainte nici n-aş fi bănuit cât de important era, se pare, pentru mine să fiu bun la asta... şi să ştiu, privindu-l în ochi, că Lyulf e mulţumit de mine.

În după-amiaza aceea l-a adus pe Omul-cu-mască.

— E timpul să te antrenezi şi cu altcineva decât cu mine sau cu Blade, mi-a zis.

Am luat poziţia *en garde* cu noua mea sabie, simţind deodată că-mi fuge pământul de sub picioare de teamă. Avusesem destule ocazii să aflu cât de bine lupta necunoscutul... dar mai degrabă aş fi intrat în pământ decât să ghicească Lyulf ce-mi trece prin minte.

Cele două săbii s-au atins, uşoare ca doi fulgi... iar pe mine m-a încercat un sentiment ciudat. Ca şi cum lama de lemn a sabiei mele ar fi fost un tub viu, o antenă care-mi transmitea informaţia direct la creier. Am simţit şi cum în spatele măştii din piele celălalt se încruntă puţin, iar mintea mi-a spus cu un zâmbet victorios: *Aha — deci şi el a simţit-o. Şi nu-i place deloc.*

Am început să ne mişcăm încet în cerc. Lamele se atingeau, se depărtau şi iarăşi se încrucişau şi de fiecare dată simţeam acea conexiune stranie. Ca mustăcioara unei pisici prin întuneric, îmi semnala intenţia

celeilalte săbii de îndată ce ea se înfiripa. Acum însă sabia Omului-cu-mască nu mai vâjâia ca un profil neclar prin aer; îi urmăream toate mişcările, ca şi cum le vedeam cu încetinitorul, le vedeam de la primul semn, le ghiceam traiectoria şi reacţionam prompt fie fandând, fie parându-le.

Dar cel mai ciudat a fost că, pentru prima oară, sabia de lemn mi-a dat senzaţia că-mi *cunosc* adversarul — nu *cine*, ci mai degrabă *cum* era el —, eul lui tainic, cum ar fi zis Blade. În cazul lui Lyulf, era o energie care scăpăra, de-o sălbăticie ca de lup şi ca focul de strălucitoare. La Omul-fără-mască însă, atingerea săbiilor îmi transmitea o forţă mai întunecată, surdă şi irezistibilă... şi, odată cu ea, senzaţia că ne cunoaştem de mult, ca şi cum, dacă masca ar fi fost dată la o parte, chipul de sub ea mi-ar fi fost la fel de familiar ca propriul meu chip.

Orizontul cenușiu

În noaptea aceea, pentru prima dată, Lyulf a spus că ar trebui să stăm de strajă cu rândul cât dormeau ceilalţi.

— Am intrat adânc în ţinuturile sălbatice şi încă mai avem două zile de mers până la cel mai apropiat oraş, ne-a zis el. Ar fi o nerozie să ne încredem în simplul fapt că suntem mai mulţi, mai ales când avem atâţia răniţi.

Blade a încuviinţat.

— Dacă ieşiţi totuşi noaptea din trăsură, nu vă aventuraţi prea departe de foc. Iar dacă auziţi ceva neobişnuit, să ne treziţi imediat, pe mine sau pe el.

După care au scormonit mai departe în terciul gros din castroane, ca şi cum nu vorbiseră decât

despre vreme; numai că Jamie s-a făcut verde-albastru şi a dat la o parte mâncarea, neterminată.

— Cum adică ceva neobişnuit? întrebă el cu o voce gâtuită.

— Chiar, interveni şi Richard, rânjind vesel, ce înseamnă vestitele „pericole ale ţinuturilor sălbatice"? Că doar Borg ne-a zis că suntem în siguranţă cu circul!

Blade şi Lyulf s-au uitat puţin unul la celălalt.

— Spune-le, i-a zis Lyulf. E mai bine să ştie.

— Suntem la mijloc acum. Adică am ajuns aproape de hotarul cu Limbul.

Mi-a zvâcnit inima, dar Blade şi-a lăsat linguriţa jos şi ne-a privit pe fiecare cu un aer foarte serios.

— Iar dincolo de hotar..., continuă ea în şoaptă, este Tărâmul Morţilor Vii.

— Tărâmul Morţilor Vii..., am repetat eu, amintindu-mi de vorbele focului. Deci există cu adevărat. Şi, am continuat eu fără tragere de inimă, dar ştiind că trebuie să întreb, ce mai ştii despre el?

— Ştiu doar din auzite şi n-aş crede chiar tot ce se spune, că de întors, nimeni nu s-a întors de acolo. Limbul este chiar la marginea lumii, iar tărâmul umbrelor, despre care vorbim noi, se află dincolo de el. Se spune că, la hotar, ar fi un codru mare şi că prin codru ar trece două cărări. Una duce către Tărâmul Morţilor Vii, cealaltă către locul unde voiai să ajungi, oricare ar fi el. Legenda zice că la răscrucea acestor două cărări stau de strajă două păsări cu glas de om.

— Şi ele-ţi spun încotro o ia fiecare cărare, nu? sări Jamie.

— Da... şi nu. Una dintre păsări grăieşte numai adevărul, iar cealaltă numai minciuni.

— Aha, deci e cam ca la loterie, interveni Rich, vesel ca întotdeauna. Pare o aiureală toată chestia asta.

Eu am tăcut. Îmi aduceam aminte... *Păsările cerului te vor îndruma... şi minciuni, şi adevăruri te vor călăuzi...* Parcă mi se luase o piatră de pe inimă, dar inima mea devenise piatra însăşi, rostogolindu-se încet la vale. Ajunsesem aproape de Limb, adică foarte aproape. Aici urma să-l găsesc pe Zenit. Iar împreună vom face ce trebuie făcut... şi ce se va întâmpla mai departe rămânea de văzut.

— Aşa e, Tornado, poate că nu-i nimic adevărat, continuă Blade sobră. Dar n-am de unde să ştiu asta. Mulţi dintre cei care călătoresc prin ţinuturile astea sălbatice sunt luaţi — pentru ce, nu ştiu. Şi deşi a face parte din circ înseamnă şi o oarecare protecţie, înseamnă în acelaşi timp şi nişte riscuri mai mari. Dar nu-ţi face griji, am călătorit de multe ori pe drumul ăsta şi n-am păţit nimic.

— Şi morţii ăştia vii... murmură Gen, cine sunt?

— Făpturile întunericului, cei răi şi cei osândiţi, cei care nu-şi găsesc odihna prin morminte fără nume, zise Blade cu o voce joasă. Trupurile lor seamănă cu ale oamenilor vii, dar sufletele lor putrezesc. Li se spune în multe feluri prin diferite locuri, dar cei mai mulţi îi ştiu sub numele de Cei-fără-chip.

— Trageţi zăvoarele şi puneţi lacătele, zise Lyulf neguros. În noaptea asta vom dormi cu armele la căpătâi. Blade, eu şi cu tine vom sta de veghe în orele mai întunecate. Şi nu uitaţi, dacă auziţi ceva, treziţi-ne imediat.

Nu ştiu ce anume m-a trezit din somn.

După ce mi se terminase tura, fusesem schimbat de Blade şi căzusem imediat într-un somn greu care ar fi trebuit să dureze până dimineaţa; dar iată că deodată eram cât se poate de treaz, simţind cum mi se face pielea găinii pe ceafă şi cum ciulesc urechile să prind şi cel mai mic zgomot. În patul de dedesubt îl auzeam pe Jamie cum toarce ca o pisică. În partea cealaltă a rulotei, una dintre fete a suspinat, dar apoi iarăşi s-a făcut linişte.

Probabil că m-am sculat când Blade l-a trezit pe Lyulf pentru tura lui, mi-am zis eu. Cu cât reuşeam să adorm la loc mai repede, cu atât aveau să vină mai repede zorii. Încet, încet, bătăile inimii mi s-au mai domolit. M-am chircit în sacul de dormit, cu ochii închişi, inspirând adânc. Gândurile mi s-au topit printre vise... şi apoi iarăşi am auzit ceva şi m-am trezit brusc. Venea de afară.

Am ieşit din sacul de dormit şi m-am dat jos — atent să nu fac niciun zgomot —, m-am dus către ferestruică şi am tras draperia cea veche. Noaptea atârna la geam ca o catifea neagră... şi în liniştea ei parcă s-a auzit murmurul unei voci.

M-am hotărât să îl anunţ pe Lyulf; am bâjbâit după sabie, am scos-o din teacă şi am pus-o aproape, la îndemână, iar cu mâna cealaltă — rece ca gheaţa — am descuiat lacătul şi am tras zăvorul. M-am strecurat afară şi am închis uşa. Mergeam cu tălpile goale pe pământul tare şi am ajuns la colţul rulotei; am aruncat o privire dincolo, unde ardea focul, şi am încremenit.

În lumina caldă a flăcărilor se vedeau două siluete. Blade şi Lyulf. Deci pe ei îi auzisem. Deşi vorbeau în şoaptă, intensitatea rostirii le purta cuvintele mai departe decât voiau ei, până la mine, care înţepenisem locului în umbra rulotei.

— Cât ai să mai fugi şi de cine? Sau de ce? Hai, spune-mi, măcar atâta încredere poţi să ai în mine, pentru prietenia care ne leagă!

Lyulf mormăi scurt:

— Eu n-am încredere în nimeni şi nimic.

— Vrei să spui că nu ţii la mine deloc? Uită-te în ochii mei şi spune-mi.

— Vorbeşte un pic mai încet, că îi trezeşti pe ceilalţi.

Blade continuă să vorbească, dar mai încet, iar eu n-am mai prins decât frânturi din ce a zis:

— ... când am vorbit ultima oară despre chestia asta... şi am sperat totuşi... te-am urmat până aici, iar acum...

— Da, dar n-ar fi trebuit să mă urmezi! Răul cu care mă lupt este numai al meu — eu sunt cel care îl

înfrunt sau îl evit —, e blestemul meu şi doar eu trebuie să trăiesc cu el!

Blade a întins mâinile spre el, nişte braţe subţirele şi fragile în lumina focului. Ce a murmurat ea n-am mai putut auzi. Mă uitam neputincios, paralizat de conştiinţa faptului că dădusem din greşeală peste ceva mult prea personal şi totuşi prea îngrozit să mă clintesc, fiindcă asta m-ar fi putut trăda.

Lyulf a bombănit şi el ceva, un cuvânt sau două, dar de nedesluşit. Apoi am auzit din nou vocea lui Blade, rugându-l cu disperare:

— *... oricare ar fi vraja...*

— *Nu!*

Vorba aceea a despicat noaptea ca o sabie, atât de neliniştitoare, încât pentru o clipă am crezut că Lyulf chiar fusese rănit de cine ştie ce vrăjmaş ascuns în beznă. S-a răsucit în loc şi a plecat clătinându-se spre căruţele adunate în cerc, alergând poticnit, de parcă ar fi fost rănit până la os.

Rămăsesem pironit locului, cu un nod în gât. Puţin mi-a lipsit să nu ies din ascunzătoarea mea să-i sar în ajutor... dar l-am văzut în faţa mea şi m-am oprit. A trecut pe la nici jumătate de metru de mine şi totuşi nu m-a observat; a intrat în adăpostul lui şi a tras zăvorul. Am mai aşteptat puţin, poate se aude ceva, poate aprinde o lumină, ceva... Dar s-a făcut linişte şi atât.

Lângă foc, Blade stătea ca o statuie, cu mâinile atârnând stinghere pe lângă corp şi cu bărbia în piept.

M-am strecurat înapoi în rulota noastră, am urcat în pat şi am stat aşa, întins, cu mintea răvăşită de gânduri, aşteptând venirea zorilor.

Şi s-a făcut dimineaţă, una care vestea primele semne ale toamnei. Până acum zilele fuseseră lungi şi aurii şi puţinii nori se adunau repede şi-şi vărsau năduful în ploi repezi, după care lumea rămânea poleită într-o strălucire vie. În ziua aceea, însă, ne-am trezit tremurând şi ne-am dus fuguţa în jurul focului, cu pelerinele strânse pe corp; iar lemnele abia ardeau în aerul umed.

Blade se chinuia să fie cea pe care o ştiam toţi, sporovăind zâmbitoare — cu o voce destul de falsă —, dar niciodată cu Lyulf. Cât despre el, era şi mai tăcut decât de obicei şi stătea numai cu privirile în pământ. Omul-cu-mască părea mut, ca întotdeauna, iar Borg şi ceilalţi doar mormăiau ceva din când în când, aşa că atmosfera de la micul dejun a fost cam ciudată. M-am bucurat când am terminat terciul, că aveam o scuză să merg până la râu, să-mi spăl castronul.

În mintea mea răsunau cele auzite în noaptea trecută. Nu reuşeam să înţeleg ce să însemne — nu numai discuţia, ci şi sentimentele care clocoteau în adâncul acelor vorbe. Oare era cazul să le povestesc şi celorlalţi? Nu, instinctul îmi spunea că dădusem întâmplător peste ceva foarte personal şi nu aveam dreptul să spun mai departe. Şi totuşi, ar fi putut fi

cumva relevant pentru călătoria şi misiunea grupului nostru? Nu prea vedeam cum.

Am rămas lângă râu, uitându-mă spre malul opus în timp ce scuturam castronul de apă, trăgând în piept cu nesaţ aerul umed... şi atunci l-am văzut. În depărtare, aproape de nedesluşit pe cerul plumburiu, se înălţa un fuior firav şi părelnic ca un vis.

Fumul cenuşiu dinspre orizontul cenuşiu.

Şi toate celelalte gânduri s-au spulberat, rămânând doar unul. M-am răsucit în loc şi am luat-o la fugă spre ceilalţi, simţind cum îmi pulsează sângele prin vene.

Pe urmele vânătorilor

Sub pretextul că mergem la spălat, i-am tras deoparte pe Rich, pe Jamie şi pe fete; i-am dus la râu să vadă fumul. Au consimţit şi ei că fumul înseamnă ce crezusem şi eu, după care au început iar discuţiile în contradictoriu.

Fetele ar fi vrut să plecăm pe furiş către Limb, fără să mai anunţăm pe nimeni. Rich prefera o confruntare deschisă.

— Eu zic să îi spunem lui Borg unde mergem. Şi atât îi trebuie, să încerce să ne stea în cale!

— Întotdeauna e bine să lăsăm loc de bună ziua, obiectă Jamie. Hai să vorbim cu Blade şi Lyulf, să vedem ce zic ei.

— Şi ce anume să le spunem? Că din momentul în care deschidem gura, nu ştim ce ne scapă, veni replica lui Rich.

— Cred că ai şi tu dreptate, a admis Jamie. Că n-au cum să nu întrebe...

— N-o să întrebe nimic, le-am spus sigur pe mine. Lyulf n-o să întrebe. Ştie deja că am plecat în căutarea cuiva din Limb şi nu ne-a mai întrebat nimic altceva. Nu e genul lui. Hai să-i arătăm fumul, să îi spunem că trebuie să aflăm mai multe şi vedem ce mai zice după aceea.

Şi uite-aşa am ajuns de stăteam unul lângă altul, Rich, Lyulf şi cu mine, şi ne uitam în zare, după fum. Avusesem dreptate, Lyulf nu scosese nicio vorbă. A venit după noi la râu fără să comenteze, a ascultat ce am avut eu să-i spun, după care a scrutat orizontul cu ochii îngustaţi şi bărbia puţin ridicată, parcă adulmecând aerul.

Şi când, în sfârşit, a deschis gura, părea mai degrabă că şi-a spus ceva în barbă, nici vorbă de întrebări iscoditoare.

— Deci sunt adevărate poveştile despre Tribul Pierdut... până acum nu mi-a mai fost dat să văd niciun semn că ar exista cu adevărat. Ei se feresc să se apropie aşa mult de hotare, de Borderlands. Fum de la un foc cu lemne — lemn de aloe, după cum miroase. Vremea schimbătoare i-a luat prin surprindere: când aerul e umed, chiar şi lemnele care ard curat ajung să facă fum.

A tăcut puţin, cumpănind ceva.

— Cred că e un grup de vânători, nu-s statorniciţi acolo. Şi în cazul ăsta or să strângă tabăra într-o oră şi

or s-o apuce spre miazănoapte, să se îndepărteze de hotare; cât mai repede şi cât mai departe.

Când a zis asta, privirile noastre s-au întâlnit. În ochii lui verzi-aurii, cu scânteieri de soare, am zărit lumina unui zâmbet.

— Va trebui să te mişti repede, Fluieraş. Espingola o să-ţi încetinească ritmul şi fetele la fel... Ia-l pe Tornado şi cât mergeţi ţineţi soarele la dreapta. Ne vedem cale de o zi mai încolo, înspre răsărit, la căderea nopţii.

Rich nici măcar nu încerca să-şi ascundă rânjetul.

— Şi Borg ce-o..., începu el cu jumătate de gură.

— De Borg am eu grijă. Mergeţi... şi grăbiţi-vă.

Rich a alergat la ceilalţi să le spună care-i planul, eu am dat o fugă până la rulotă şi mi-am luat câteva lucruri pentru drum. Nişte tricouri, o pungă de fructe uscate, o bucată de carne afumată, sticlele în care urma să pun apă de la râu... şi fluierul meu. Când am sărit jos din căruţă, am dat peste Omul-cu-mască.

— Scuze, am bâiguit eu, aplecându-mă să-l ocolesc.

Dar el a întins mâna şi m-a apucat de braţ.

— Cine merge spre Limb nu-i bine să plece singur, rosti vocea groasă.

Am rămas cu gura căscată. Aproape că uitasem de cele câteva cuvinte pe care mi le-a spus la un moment dat. Mă obişnuisem şi eu, ca şi ceilalţi, cu prezenţa lui tăcută şi morocănoasă, încât şi uitam că mai e şi el pe-acolo. Am derulat în gând firul discuţiei de pe malul râului — adică trăsese cu urechea, ascuns pe undeva pe-aproape?

Mi-am smucit braţul şi i-am spus:

— Nu mă duc singur. Richard — adică Tornado — vine şi el. Mă mir că n-ai auzit şi asta, dacă tot ascultai ce vorbeam. Oricum — am adăugat eu, deşi ştiam că nu sună prea politicos, dar nici el n-ar fi trebuit să tragă cu urechea —, de ce-ţi pasă ţie?

— Poate datorită *frăţiei arenei*, îmi răspunse el, pe un ton cam ironic. Eu îţi ofer protecţia sabiei şi a braţului meu. Tu decizi dacă o accepţi sau nu.

Deci ar fi vrut să vină şi el! De ce? De când era el marele expert în privinţa misteriosului Limb... şi cum de numai cu mine se găsea să vorbească? Am deschis gura să-i pun măcar una dintre întrebările care mi-au răsărit în minte, însă mi-am dat seama că n-o să-mi răspundă clar la niciuna. Aşa că i-am spus zâmbind:

— Mulţumesc, dar cred că eu şi Tornado o să ne descurcăm.

Şi, cu o încercare de a-i face cu ochiul prietenește, am dat din cap şi apoi l-am ocolit scurt şi am zbughit-o spre Rich, care ţopăia de nerăbdare pe malul râului, aşteptând să plecăm odată.

Am alergat, apoi am domolit pasul şi am mers o vreme, după care iarăşi am alergat, cu soarele mereu în dreapta noastră, cum ne spusese Lyulf. Ceaţa s-a risipit şi pata de lumină ascunsă după nori s-a transformat într-un glob incandescent care se rostogolea alene spre orizont şi ne ardea obrajii. După vreo

jumătate de oră, am avut revelaţia că, dincolo de toată vorbăria despre săbii, eu uitasem să mi-o iau pe a mea; dar după încă jumătate de oră, leoarcă de transpiraţie şi gâfâind ca o locomotivă, m-am bucurat că n-o aveam totuşi la mine.

Pas cu pas, înaintam prin deşertul ale cărui linii dansau sub ochii noştri. „N-o să găsiţi decât praf şi pustiu", aşa ne spusese vânzătorul din Roza Vânturilor, şi avea dreptate. Nici nu-ţi venea a crede că ar putea trăi cineva acolo, căci era de neînchipuit ce fel de viaţă ar fi putut avea.

Şi nu oricine, ci chiar fratele meu geamăn! Pentru el, acasă însemna locul ăsta arid şi neprimitor. Am simţit pentru prima oară cum se zvârcoleşte ceva în adâncul fiinţei mele. Ce fel de om putea creşte din aşa plămadă aspră? Am alungat gândul acela, alergând mai departe.

Iar când n-am mai putut călca, frânţi de oboseală, ne-am oprit gemând. Am lăsat rucsacul din spinare şi am băut o gură de apă. Ne-am mai tras sufletul şi iarăşi ne-am urnit. Nici nu îndrăzneam să mă întreb dacă nu cumva nu mergeam încotro trebuie; pur şi simplu mă agăţam îndârjit de credinţa că Lyulf nu se înşela — mai ales în cazul lucrurilor de genul ăsta.

Fugeam fără să zicem nimic, doar ne mai aruncam câte o privire strâmbă de îmbărbătare sau mai bombăneam o vorbă, atât. Aşa istovit cum eram, ştiam totuşi că aş putea alerga toată ziua. Pentru că, peste foarte puţin timp, chiar în ziua aceea, urma să îl întâlnesc. Iar gândul acesta mă revigora ca un izvor

nesecat de energie care ştiam că o să mă ţină în putere până când îl voi găsi... Cu fiecare pas mă apropiam şi mai mult de el. De fratele meu, Zenit.

Îi eram recunoscător lui Richard că nu vorbeşte. Căci ceea ce simţeam era mai presus de cuvinte.

Când am ajuns în sfârşit unde fusese tabăra, puţin a lipsit să nu trecem de ea fără s-o observăm. Mă obişnuisem aşa de tare cu pustiul — nişte deluşoare gri-cenuşii în care mai vedeai ici şi colo un mărăcine sau un pietroi —, încât fărâmele de tăciuni pe jumătate îngropate în praf mi-au atras imediat atenţia.

Ne-am oprit şi ne-am năpustit amândoi să scobim în pământ după urmele focului: câţiva cărbuni şi cenuşa care încă era călduţă. Abia acum am simţit şi eu mirosul: o mireasmă dulceagă de lemn, un pic înţepătoare.

Dar nimic mai mult, niciun semn că ar fi fost înainte cineva pe acolo. Nădăjduisem cumva că o să găsim semne pe măsură ce ne apropiem, nişte urme de paşi şi fire de iarbă îndoite, astfel încât să dăm de ei. Şi iată că nici iarbă nu era, nici firele de praf nu trădau trecerea lor.

Spre miazănoapte, aşa zisese Lyulf. Cât mai repede şi cât mai departe.

Fugeam, tot fugeam.

Abia pe la prânz, vlăguiţi, ne-am prăvălit la umbra argintie a unui pietroi mai mare, striviţi de căldura necruţătoare a soarelui.

— Eu mi-am cam terminat apa, spuse Rich agitând puţin sticla, fără să se uite la mine. Adam, îmi pare rău, dar nu-s prea sigur că e o idee bună să mergem mai departe. Adică se poate să nu-i găsim niciodată şi am promis că...

Deodată au răsărit lângă noi.

N-am auzit niciun zgomot, n-am văzut nicio mişcare, dar le-am simţit prezenţa. Cinci bărbaţi ne încercuiseră şi-n mâini ţineau nişte suliţe cu vârfurile ascuţite la foc.

Şi eu, şi Rich am sărit imediat în picioare, umăr la umăr, cu sufletul la gură.

Aveau tenul aşa de brun că-mi aminteau de genţile de piele; erau raşi în cap şi tatuaţi. Două dungi albe li se întindeau pe obraji de la fălci până la pometi; iar ochii lor negri ne urmăreau fără nicio şovăire. Nu purtau decât nişte piei petrecute în jurul brâului şi câteva brăţări din mărgele colorate la încheieturile mâinilor şi la glezne; erau desculţi. Nu ştiu ce anume — poate muşchii neclintiţi, poate privirea fixă — îmi dădea senzaţia că am în faţă nişte sălbăticiuni, nu nişte oameni. Nişte animale sălbatice şi libere.

Richard a pălit binişor; am văzut cum îmi aruncă rapid o privire cu coada ochiului. Dar, pentru mine, şi şocul, şi teama aveau parfumul unei încântări fără margini. Mă uitam chiar la semenii *lui* — şi ei ne vor duce până la el. Poate păreau sălbatici, dar erau nevoiţi să fie aşa ca să poată supravieţui. Odată ce-or să îşi dea seama că avem gânduri paşnice... şi în

momentul acela m-am bucurat şi mai tare că s-a întâmplat să nu am sabia la mine. Mă uitam, rând pe rând, la fiecare, căutând ceva — o picătură de bunăvoinţă, un licăr al firii lor omeneşti...

Unul era mai tânăr, poate cu vreun an mai mare ca mine, şi în tatuajele lui albastrul avea o nuanţă mai strălucitoare, iar pe trupul lui încă se mai ghiceau formele unui puştan. Ochii lui însă mă urmăreau cu aceeaşi duritate şi răceală ca ai celorlalţi. Altul era mai bătrân, mititel şi uscăţiv, cu pudră albă în scobiturile obrajilor. Ceilalţi trei erau războinici, vânători adevăraţi, în floarea vârstei. Unul părea mai înalt şi stătea mai drept... Spre el m-am întors, întinzând puţin mâinile cu palmele în sus. Îmi simţeam limba ca de vată.

— Venim cu gânduri paşnice, i-am spus încet.

Fără să-şi ia ochii de la mine, a bălmăjit ceva — un şir de silabe bolovănoase şi fără sens. Nu ştiu de ce, dar am avut sentimentul că nu nouă ni se adresa. Bătrânul i-a răspuns în câteva cuvinte repezite şi aspre.

Atunci cel înalt s-a uitat adânc în ochii mei.

— *Cuicşiiotl*? făcu el întrebător. *Şannagalor*?

Mă uitam ca prostul şi simţeam că mintea mea cade în gol, ca o molie după ce s-a ars la bec. Cum de nu mă gândisem la asta dinainte? Şi acum ce mă fac? Dacă niciunul dintre ei nu ştia limba noastră? Dacă nici Zenit n-o ştia? Ce-o să ne facem? Oricum, nu trebuia să fii mare geniu să înţelegi ce voia să întrebe. *Cine sunteţi? Ce căutaţi aici?* Dar cum am fi putut să-i răspundem, dacă ei nu înţelegeau limba noastră?

— *Hasta!* mârâi cel de lângă el. *Nga!*

— Noi... eu...

Am simţit cum mi se scurge în ochi o broboană de sudoare. Am şters-o şi-n momentul acela cel tânăr a şi făcut un pas înainte, dezvelindu-şi dinţii ameninţător şi proptindu-şi suliţa în gâtul meu. Era şi mai ascuţită decât mi se păruse.

Am ridicat mâinile sus şi, cu mişcări foarte lente, m-am dat un pas înapoi, cât să pierd contactul cu suliţa.

— Stai calm, i-am zis cu o voce joasă şi netulburată.

În ochii lui a străfulgerat ceva ce-mi era cunoscut: plăcerea bravadei — pe care o văzusem de un milion de ori pe terenul de joacă, dar numai la băieţii care ştiau că gaşca lor face legea. L-am privit şi eu semeţ.

— Nu-i nevoie să te grozăveşti cu băţul ăla, da?

Privirea lui a şovăit puţin; cu aceeaşi expresie încruntată, a lăsat suliţa în jos şi, cu un pas înapoi, a revenit la locul lui.

— Nu-i insulta! şuieră Rich.

Lasă... Că oricum nu înţeleg... Dar nici nu mi s-a înfiripat bine gândul ăsta şi am ştiut că nu e adevărat. Chiar dacă nu înţelegeau cuvintele propriu-zise, înţelegeau sensul ascuns dincolo de ele... la fel cum şi eu înţelesesem ce ne întrebase cel înalt fără să ştiu nici măcar o silabă din limba lor.

M-am întors cu faţa spre cel bătrân şi am tras aer în piept.

— Noi..., am zis făcând semn spre Rich şi apoi spre mine, venim...

Şi zicând asta am închipuit cu degetul arătător şi cu mijlociul picioarele unui omuleţ care merge.

— ... dinspre râu, am continuat arătând spre miazăzi, cu o mişcare de unduire a mâinii. Eu... caut..., am făcut semn spre ochi, fratele...

Am ridicat un deget, apoi şi pe al doilea, în V, sperând că nu însemna vreo porcărie la ei.

— Prunc, am spus, îndoindu-mi braţele ca atunci când legeni un copil mic. Demuuult, am încheiat eu cu palma rotită spre spate, într-un gest larg, de la un orizont la celălalt, şi încă o dată.

După care am aşteptat.

Tribul pierdut

Nu ştiu cât au înţeles ei din ce am spus, dar, cumva, în timp ce mă căzneam să le explic, tensiunea parcă s-a spulberat. Ţineau în continuare suliţele îndreptate spre noi, şi le vedeam cum nu se poate mai bine vârfurile ascuţite, dar pericolul trecuse.

Deşi cel tânăr încă se arăta aprig, îl cam mâncau palmele şi-mi arunca din când în când o privire încruntată, ştiam că am câştigat bătălia. Căci privirea bătrânului se înmuiase, ochii lui căpătaseră adâncime şi strălucire.

Cu vocea ca un tunet a zis sau l-a întrebat ceva pe cel înalt, care i-a răspuns tot neinteligibil... după care nu ştiu cum ne-am trezit că ei discută aprins şi nu-şi mai îndreaptă spre noi suliţele, ba chiar ne îndrumă cu mâinile să înţelegem ce au ei să ne spună. Un

singur cuvânt se repeta atât de des, încât am reuşit să-l pescuiesc până şi eu: *Temba.*

M-am întrebat dacă ar putea fi numele fratelui meu.

Cel înalt a lătrat o poruncă şi cei doi tovarăşi ai săi s-au repezit după ceva în spatele unui pietroi şi s-au întors cu un trup de cerb străpuns de un băţ pe care-l ţineau fiecare de câte un capăt. Cu un ghiont în coastele lui Rich şi altul în coastele mele, mâna arămie ne-a făcut un semn practic universal.

Iar ceata de vânători a luat-o înainte cu pasul întins şi noi doi după ei.

S-a înserat înainte să ajungem la tabăra principală, pe care am recunoscut-o după cele câteva corturi primitive din piei de animal, după strălucirea focului şi sunetul inconfundabil al glasurilor, mai energice, cu lăsarea întunericului.

Tot drumul — şi n-a fost scurt deloc — escorta noastră ne-a ignorat complet; sentimentul meu a fost că deşi n-aveau nimic împotrivă să ne ţinem după ei, n-aveau de gând să încetinească, în cazul în care am fi rămas în urmă. Acum însă nişte mâini puternice ne-au înşfăcat de braţ, zorindu-ne prin tabără, iar în urma noastră se lăsa tăcerea şi simţeam privirile uimite ale copiilor care se uitau la noi ascunşi după bucăţile de piele de la intrarea în corturi.

Am ajuns în sfârşit la un cort mai mare, în faţa căruia o femeie cu o fustă din mărgeluţe amesteca într-un ceaun deasupra focului. Când ne-a văzut a

căscat ochii de parcă am fi fost extratereştri. După ce însoţitorii noştri i-au spus ceva mârâit, a intrat imediat în cort. Am auzit dinăuntru un schimb de replici repezite, o bălmăjeală de explicaţii, probabil... după care bucata de piele ce închipuia uşa s-a ridicat şi a ieşit un bărbat, care şi-a îndreptat spatele şi ne-a privit cam de sus, fără să pară deloc surprins.

Fără îndoială, el era şeful. Chipul lui părea sculptat în lemn, cu o privire ageră ca de vultur, a cărei intensitate proclama statutul său mai mult decât ar fi putut să o facă orice coroană. Prezenţa i se revărsa dincolo de trupul lui şi din pielea tuciurie şi strălucitoare iradia forţa ca o căldură.

Am plecat capul, simţind că alături de mine Rich face acelaşi lucru. Când am ridicat ochii, am văzut că bărbatul încă avea privirea aţintită asupra mea. După care a înclinat şi el capul, o singură dată, dar adânc, grav, ca şi cum gestul lui se adresa unui egal. Pentru o clipă, am rămas cam buimăcit... Cine sau ce o fi crezut el că sunt? Ce i-or fi spus vânătorii? Apoi, uitându-mă drept în ochii lui, am înţeles — el nu avea nevoie să i se spună. Aşa cum eu am ştiut imediat cine este el, şi el citise dincolo de hainele mele sfâşiate, dincolo de ciuful murdar şi încâlcit... că sunt ce?

Şi-a spus numele:

— Jabula.

De data asta nu m-am mai chinuit să fac semne cu mâinile. Încet, cântărind bine fiecare vorbă, i-am spus de ce am venit — deşi aveam senzaţia că ştie şi asta.

— Eu sunt Zefir.

Prima oară când o spuneam cu voce tare; şi faptul că o rosteam îi dădea sens şi adevăr.

— Vin din Karazan, am mai zis şi am văzut o sclipire în ochii lui. Meirion m-a trimis.

Când i-a auzit numele, a dat din cap.

— Am venit după Zenit, am adăugat, uitându-mă la expresia nedesluşită de pe chipul lui, prea adâncă şi prea complexă pentru puterea mea de a înţelege.

Vorbea poticnit, ca şi cum ar fi recitat ceva ce învăţase demult, şi fiecare vorbă neobişnuită a lui i se rostogolea ciudat din gură.

— Arată-mi semnul.

Asta nu putea însemna decât un singur lucru. Mi-am scos inelul de sub bluză şi l-am ridicat puţin să-l vadă; lumina focului de tabără îl făcea să strălucească.

A dat scurt din cap.

— Vino.

Şi m-a luat de la vatră, către întunericul de dincolo de ea, într-o tăcere deplină, în care doar ritmul paşilor mei le răspundea bătăilor inimii. Am ajuns la un drum străjuit de torţe şi am înaintat pe el, într-o linişte care-mi absorbise şi zgomotul paşilor. Şi cum mergeam, mi-am dat seama că bătăile pe care le auzeam nu erau ale inimii mele, ci ale unei tobe, una singură, ce răsuna în întuneric.

Deodată, din noapte a mai izvorât un sunet ascuţit şi unduios: vocile unor femei, împletite, despletite, îngemănate şi răsfirate într-un cântec de jale ce se

înălţa spre stele ca o rugă. O parte din fiinţa mea s-a amestecat în cântecul lor şi, în clipa aceea, în adâncul sufletului, am ştiut ce urma să aflu.

Ne-am oprit în faţa unei colibe modeste, ţesute parcă din ramuri. În jurul ei ardeau torţele, în cerc; dincolo de ele, ascunse ochiului de vălul nopţii, se urzea cercul cântării. Am văzut că nu avea nicio uşă, ci doar o intrare cu arcadă, dincolo de care domnea întunericul.

Jabula m-a atins uşor pe umăr şi m-a lăsat. Am rămas neclintit pentru o clipă, singur sub bolta înstelată pe care răsărea luna argintie, cea aurie fiind deja sus pe cerul nopţii. M-am aplecat şi am intrat.

Sub palme am simţit că podeaua e din pământ, dar bine măturată. Un wigwam din nuiele care răspândeau un miros delicat. În capătul colibei am zărit o formă mai întunecată pe patul scund. M-am târât mai aproape, în patru labe. Era întuneric, prea întuneric să mai văd şi altceva decât părul alb şi încâlcit şi, mai mult ghicit, conturul unui obraz. În aer se simţea vag şi un miros mai înţepător, mai acru, precum cenuşa într-un foc care stă să se stingă. Chipul s-a întors către mine. I-am văzut pielea cenuşie, cu riduri şi cute multe, adunate peste timp, părul nins ce-i înconjura faţa, ochii ageri şi strălucitori, adânciţi în orbite.

— Ai venit, în sfârşit. Încă puţin şi era prea târziu, rosti o voce de femeie, cu acea tânguială tărăgănată a vârstei foarte înaintate.

Ceva îmi spunea totuşi că mintea îi era limpede şi iute.

— Cine eşti?

— Temba. Mama şefului de trib.

— Şi ştii limba noastră...

— Ştiu limba Tribului Pierdut, ştiu şi limba celor din Borderlands şi de dincolo de hotare, deşi n-am mai vorbit-o în ăştia cincizeci de ani şi nici n-o voi mai vorbi vreodată.

— Ştiai că o să vin.

— M-am rugat să nu vii.

Totul încremenise. În şoaptă, am întrebat-o:

— De ce? El unde este?

— Mort.

Cuvântul s-a prăvălit ca un bolovan peste tăcerea apăsătoare. Nu mai puteam vorbi; la început nici nu am simţit mâna osoasă ieşită de sub învelitoarea de blană şi care îmi căuta mâna.

— Magul l-a adus: un boţ de carne, abia dacă avea o zi. Pe atunci îl alăptam pe fiul meu, Jabula, fiul-căpetenie, dar aveam destul lapte pentru doi prunci. *Ţi-l încredinţez ţie*, a spus Meirion. *Ai grijă de el şi păzeşte-l bine şi să te porţi cu el ca şi cum ar fi copilul tău*. Aşa am făcut.

— Şi ce..., m-am poticnit şi am înghiţit în sec. Ce...

Vocea mi s-a frânt şi n-am putut continua.

— Ce s-a întâmplat cu el? Am avut doi fii, unul născut, unul primit, doar câteva zile erau între ei. Jabula îşi croia drum înspre viaţă, striga, se zbătea, zvâcnea din picioruşe; apoi a mers şi a alergat înainte să fi trecut nouă luni-pline. Ager la minte şi zdravăn la trup, fiul lui taică-său. L-am iubit pentru cât de

puternic a fost... cum îl iubesc şi azi. Dar pruncul adus de Meirion... pe el şi mai mult l-am iubit. Nu-l rodise pântecul meu, dar îl iubeam pentru cât era de firav şi delicat, deşi ştiam că tocmai pentru astea îl paşte pierirea. Încet, aşa de încet le făcea pe toate... dar fără cusur. Au mai fost şi alţi copii ca el de când e tribul ăsta, să crească mai încet decât li-s zilele la număr.

— Adică... era bolnav?

— N-a trecut nici jumătate de an şi bătrânii noştri au început să se întrebe. Deşi eu îl ţineam cât mai ascuns şi mă prefăceam că toate-s cum ar trebui să fie... dar îl avea alături pe fratele alăptat de aceeaşi mamă, vioi ca flacăra care dansează lângă umbra domoală. La minte...

Deja îmi părea că vorbeşte cu ea însăşi, cuvintele-i răsunau străine şi îndurerate...

— La minte era întreg! Inima mea de mamă o ştia. Vedeam cum îi străluceşte sufletul în ochi, arzători ca para focului. Dar la un an, tot nu se putea târî în patru labe, stătea aşa şi-mi zâmbea. *Să te porţi cu el ca şi cum ar fi copilul tău*, aşa mi-a zis Meirion... şi aşa am făcut.

O priveam ca vrăjit, incapabil să-mi smulg privirea de la ochii aceia negri ce se uitau spre trecut.

— Aşa e obiceiul la noi. I-au ţesut o colibă mică şi au petrecut-o cu un cerc de foc. Iar cânturile pe care le păstrăm din bătrâni l-au ajutat să se înalţe la stele. La răsărit am plecat şi aşa l-am lăsat.

— Cum adică l-aţi lăsat? Aţi lăsat acolo, singur, un copil mic şi neajutorat?

— Aşa i-a fost dat! Viaţa noastră este grea, iar Limbul, aspru şi neiertător. Cei firavi, cei betegi, cei bolnavi şi cei bătrâni... Şi tuturor ne vine rândul. O, cât m-am rugat, să nu crezi că l-am lăsat uşor... dar cu rânduiala străveche a tribului şi cu legile pustiului nu te poţi lupta. *Să te porţi cu el ca şi cum ar fi copilul tău*, aşa a zis Meirion... şi aşa am făcut... aşa am făcut.

Un dar de la Blade

Mai târziu, dar n-aş putea spune cât a trecut până atunci, m-am trezit că ţineam fluierul în mână, singur în întuneric. Luna aurie apunea la orizont.

Am dus fluierul la buze şi am început să cânt: un rămas-bun pentru fratele pe care nu mi-a fost dat să-l cunosc şi pentru mama care l-a iubit; iar cântecul meu se împletea cu bocetele femeilor şi cu urletul lupilor ce se strângeau pe-aproape. Şi-am cântat până când n-a mai rămas decât luna argintie sus pe cer, tot mai ştearsă de îngânarea zorilor.

Iar când au venit zorile, ne-am văzut fiecare de drum, şi doar o colibă marca locul unde fusese înainte tabăra, în timp ce Tribul Pierdut se îndepărta ca un şir de năluci întunecate.

Niciunul nu s-a uitat înapoi.

— Dar unde ai fost? întrebă Jamie cu un glas piţigăiat de indignare. Că-mi venea să-l strâng de gât pe Borg, nu alta! A trecut prima seară şi cât pe ce să treacă şi a doua, iar tu îi promiseseşi lui Lyulf...

S-a oprit brusc şi m-a privit cu ochii mari.

— Dar ce... Unde-i...

— Jamie, nu acum. Adam trebuie să-şi tragă sufletul şi să bea ceva cald.

Am dat din cap că nu, dar Rich m-a luat de braţ şi m-a adus aproape de focul de tabără.

— Ba ai nevoie de aşa ceva şi o să bei, indiferent dacă-ţi place sau nu.

M-am aşezat pe jos. Am luat cana cu supă fierbinte pe care Kenta mi-a pus-o în palme. Sorbeam câte puţin şi mă uitam la jocul flăcărilor, vag conştient de faptul că Rich îi trăsese pe ceilalţi deoparte şi le spunea ceva în şoaptă.

Borg a venit cu un mers apăsat şi s-a oprit în faţa mea, privindu-mă furios, cu braţele încrucişate. Nu arăta prea mulţumit şi totuşi, dincolo de furia lui, simţeam cum arde mocnit şi un soi de satisfacţie; aşa că m-am gândit că mai are şi altceva să-mi spună.

— Te-ai întors, în sfârşit. Era şi cazul... mâine avem primul turnir. Hei, ia veniţi toţi încoace!

Ceilalţi s-au adunat în jurul nostru. Blue-bum mi s-a urcat în poală şi tot turuia pe limba lui, încruntându-şi îngrijorat mutriţa de maimuţă. Omul-cu-mască a apărut unde stătea el de obicei, diametral opus faţă

de noi, dincolo de foc, iar alături de el era Blade. Cu mişcări de felină, Lyulf s-a aşezat pe un buştean.

— Mâine, vom intra în primul oraş, zise Borg cu vocea lui răguşită. Niciunul dintre gladiatorii noştri cu experienţă nu s-a înzdrăvenit cât să ia parte la lupte, aşa că n-aţi rămas decât voi. Să vedem cum o să vă descurcaţi. Mâine, începe cu adevărat viaţa voastră de gladiatori. Dacă vă veţi lupta bine, vă aşteaptă şi bogăţia, şi faima. Iar dacă nu...

A urmat o mică pauză, apoi cu palma îndreptată în jos a făcut un gest scurt la beregată, însoţit de un început de gâlgâit.

— Fiind primul vostru spectacol, trebuie să ştiţi câteva lucruri. În primul rând, la intrarea în oraş...

Eu încercam să mă concentrez asupra lucrurilor pe care ni le spunea Borg, însă mintea-mi era amorţită şi toate cuvintele — deşi ştiam bine că sunt foarte importante — zburau pe lângă mine fără să le pătrund sensul.

Dar supa fierbinte mă încălzea, dezmorţind tainic ceva ce credeam că îngheţase în adâncul meu pentru totdeauna. Pierderea lui Zenit schimba totul... şi totuşi nimic nu se schimba. Eu aveam aceeaşi misiune. Gândurile mele adulmecau şovăitor vorbele ştiute pe de rost:

De-i unu-ndoit şi doi sunt ca unul
Străluci-va soarele şi bate-va vântul
C-un copil mare şi-un om mare copil
Karazanul se întoarce la domnia dintâi.

Jamie zisese că nu pot însemna decât un lucru şi, la vremea respectivă, noi am crezut că sensul lor este clar ca lumina zilei. *Trebuie ca voi doi să fiţi din nou împreună ca totul să revină la normal.* Şi totuşi interpretarea lui Jamie mi se părea copilărească, ba chiar naivă în simplitatea ei... pentru că acum vedeam şi o altă semnificaţie.

La început a fost vorba de un singur prunc, apoi doi... iar acum se ajunsese din nou la unul singur.

Fusesem un copil până ieri şi m-am maturizat peste noapte. Devenisem un om mare, în mâinile căruia stătea destinul întregului Karazan.

— Toţi aţi învăţat bine să luptaţi, l-am auzit pe Lyulf zicând, iar cuvintele lui m-au readus în prezent.

Borg terminase repede ce a avut de spus. Dispăruseră şi el, şi Omul-cu-mască, iar focul ardea mocnit, ajuns la ultimii tăciuni încinşi.

— Trebuie să vă încredeţi în talentul vostru şi în priceperea pe care aţi dobândit-o. Şi atunci nu mai aveţi de ce să vă temeţi.

Blade s-a ridicat în picioare şi şi-a desfăcut gentuţa de piele de la brâu. Arăta altfel, radioasă, iar ochii ei negri străluceau ca lumina unei lumânări. I-a dat ceva lui Kenta, apoi şi lui Gen.

— Poftim, îmi spuse ea şi mie.

Simţeam că ea cu bună ştiinţă arbora aerul acela nepăsător, dar, cunoscând-o, ştiam că trebuie să fie ceva important.

— V-am adus ceva, a mai spus ea.

Mi-a pus ceva mic şi moale în palmă şi mi-a strâns degetele în pumn, zăbovind un pic cu mâna ei fermă şi rece peste mâna mea. Privirile ni s-au întâlnit şi-mi zâmbea.

— Curaj şi forţă interioară, Fluieraş, zise ea cu blândeţe şi trecu mai departe.

Am desfăcut pumnul. Şi-am văzut că aveam în palmă un săculeţ mic din piele moale, strâns cu şiret.

— Pentru talismane, murmură Kenta.

Şi Borg, şi Blade, şi Lyulf aveau aşa ceva. Toată lumea ştia că într-al lui îşi ţinea Borg cheile de la lada cu arme, un simbol al autorităţii pe care îi făcea plăcere să o afişeze cu orice ocazie. Nici pe Blade n-o văzusem niciodată fără talisman, după cum şi Lyulf îl purta pe al lui — era din piele întoarsă şi foarte tocit; făcea parte din el la fel ca părul roşcat şi aspru. Ce anume ţineau ei doi ca talisman noi nu puteam şti.

— Aşa e, sunt pentru talismane, încuviinţă Blade zâmbind. Pentru voi le-am lucrat — doar pentru asta am fost de acord să-mi încerc măiestria la ac în loc de sabie, zise ea pe un ton cât se poate de serios. Să alegeţi cu luare-aminte ce veţi pune fiecare în ele.

— Dar ce se pune de obicei? se întrebă Jamie cu voce tare în timp ce-i desfăcea şireţelul şi se uita curios înăuntru, doar-doar o găsi ceva deja pus acolo.

— Ce vă aduce noroc, zise Lyulf aspru, poate fi orice.

M-am oferit să stau de pază primul, am mai înteţit focul şi am rămas uitându-mă pierdut la jocul

flăcărilor. Norocul meu — cât era — venea dinăuntrul meu, dar ştiam ce să-mi pun în săculeţul de piele. Inelul, apoi o mustăţică a unei pisici dintr-o altă lume şi un fulguşor gri cu dunguţe... adică un lucru care putea să însemne ceva după cum putea foarte bine să nu însemne chiar nimic.

Am auzit o şoaptă lângă mine. Era vocea lui Lyulf. Nici nu l-am auzit când s-a apropiat... Hm, de parcă îl auzea cineva vreodată.

— Ai aflat ce căutai?

— Nu. Sau... poate că da.

— Nu căutăm mereu ceea ce ne e dat să aflăm.

Priveam amândoi focul, tăcuţi. Apoi am deschis gura aproape în acelaşi timp, spunând cam acelaşi lucru:

— Va trebui să plec...

— Eu o să plec curând...

Şi ne-am oprit, fiecare făcându-i semn celuilalt să continue. Până la urmă eu am fost cel care a adăugat, găsindu-şi cuvintele cu mare greutate:

— Trebuie să plec. Am ceva de făcut.

— O să-i iei cu tine şi pe tovarăşii tăi?

— Nu ştiu. Mi-ar plăcea să vină... dacă pot. Dar am sentimentul...

— ... că sunt şi drumuri pe care omul trebuie să meargă singur.

M-am uitat lung la el. Nu-i erau străine drumurile acelea, o ştiam... şi mi-am dat seama că tare aş fi vrut să vorbesc cu el, să-i povestesc despre Zenit, despre misiunea mea, să-i spun totul.

Dincolo de foc s-a mişcat o umbră.

— Prietenul nostru se plimbă noaptea târziu, murmură Lyulf. Umbrele hotarelor nu-l sperie, se pare.

Apoi, schimbând tonul, mă întrebă:

— Şi mâine cum rămâne, Fluieraş? Chiar dacă n-o ştii, le insufli mult curaj prietenilor tăi, chiar şi lui Tornado.

Cu două zile în urmă aş fi fost nerăbdător şi euforic la gândul că-mi voi pune în practică priceperea în mânuirea armei, după cât muncisem pentru asta. Dar acum nu prea îmi mai păsa; viitorul de dincolo de mâine îmi umplea toate gândurile.

— Nu ştiu, am recunoscut. O zi în plus probabil nu contează. Cred că o să rămân să mă lupt cu ceilalţi. Tu? O să lupţi şi tu?

— Nu. Eu nu mai lupt de mult.

— Păi...

— Eu sunt numai cel care vă învaţă, ai uitat? mă întrebă el cu o voce în care îi simţeam zâmbetul. Fluieraş, şi dacă va fi singurul lucru pe care îl vei afla de la mine, atâta să ştii: orice putere are şi o slăbiciune. Chiar şi făpturile celor mai negre coşmaruri pot fi răpuse de lumină.

Espingola

Au venit zorile — dimineaţa turnirului cu gladiatori.

Blade şi Lyulf au înfulecat repede şi entuziast terciul din castroane, dar în rest nimănui nu părea să-i fie foame. Chiar şi Blue-bum, care nu trebuia decât să strângă banii din public, a adulmecat puţin mâncarea şi a dat-o la o parte.

— Măcar azi avem o scuză cât se poate de bună ca să nu terminăm de mâncat, mormăi Jamie, mai verde la faţă.

— Eu mă simt ca înainte de teză, când ştiu că n-am învăţat cât să mişc ceva, zise şi Rich cam ameţit.

După cum arătau fetele, îmi dădeam seama că sunt în asentimentul lui.

Am strâns după micul dejun şi, fără niciun alt comentariu, Lyulf a vărsat tot terciul din castroane în ieslea măgăruşilor, de unde urma să le adune Gloom, care nu mâncase nimic.

Cum strângeam noi lucrurile să ne pregătim de drum, Richard a venit pe furiş la mine şi mi-a arătat săculeţul talismanului.

— Adam, voiam să te întreb... ştii ce ne-a zis Lyulf aseară, despre chestia care să ne poarte noroc? Eu nu prea am nimic de genul ăsta... mă rog, care să poată fi pus într-un săculeţ. Azi-noapte n-am putut să adorm până târziu la gândul ăsta. Adică... au mai fost şi alte gânduri, zise el înroşindu-se puţin. Şi mi-am adus aminte de bucăţica de mozaic care transformă apa de mare în apă proaspătă. Mie asta mi-a purtat noroc. Şi mă întrebam dacă...

— Sigur că da! am zis, scotocindu-mă prin buzunar.

Am găsit-o şi i-am dat-o imediat.

— Ţi-am mai dat-o o dată, ştii... doar că nu voiai s-o primeşti nici în ruptul capului.

Mi-a zâmbit încântat şi a pus pietricica în săculeţul lui de piele. Apoi, cu mersul sigur pe care i-l ştiam, s-a dus să-şi strângă bagajele.

Borg tot striga în stânga şi în dreapta, agitat, înjurând şi scrâşnind din dinţi şi stând practic în drumul celor care aveau ceva de făcut.

— Bun, toată lumea adunarea! lătră el, când am fost în sfârşit gata.

Nu luam decât remorca, rulotele mari aveau să rămână pe loc, la adăpost, sub copaci, păzite de oamenii noştri.

— Nu uitaţi că nu putem şti cu cine veţi fi puşi să luptaţi fiecare. O să începem cu un meci demonstrativ, să trezească puţin publicul. După care, dacă suntem singura trupă din oraş, vom aştepta provocările la luptă din rândul spectatorilor. În cazul ăsta nu se va lupta pe viaţă şi pe moarte — asta dacă nu cumva câştigă luptătorul din public, zise el cu un rânjet de lup. Dar dacă mai e şi alt circ în oraş, eu şi celălalt maestru de arenă o să stabilim pentru înfruntări perechile de luptători, bazându-ne pe o evaluare a priceperii voastre în arta luptei.

— Mai exact, evaluarea lui Lyulf, şopti Blade. Nu vă faceţi griji, Lyulf nu o să vă lase pe niciunul să vă confruntaţi cu un adversar pentru care nu sunteţi pregătit.

— În cel mai rău caz, veţi lupta unul cu celălalt.

— Cum?! exclamă Rich, stupefiat. Cum să ne luptăm între noi? Dar nu suntem de acord!

Cicatricea i-a ridicat colţul gurii lui Borg, într-un zâmbet strâmb.

— În contract scrie că o să luptaţi, zise el printre dinţi. Şi nu uitaţi, o atmosferă mai de carnaval o să atragă mai multă lume şi o să desfacă baierele pungilor. Aştept de la voi zâmbete şi râs, nu feţe lungi.

Nu cum arătaţi acum, ca la înmormântare! Fluieraş are deja un instrument de cântat, iar voi...

A deschis zgomotos capacul unui cufăr de lemn din spatele remorcii. Înăuntru erau tot felul de instrumente de percuţie, aruncate la grămadă.

Blade s-a dus prima şi a luat o tobiţă mică, iar Lyulf un xilofon din lemn.

— Eu vreau toba! strigă Rich. Că pot să bat în ea la fel de bine ca oricine altcineva.

Kenta şi-a ales nişte geamparale, Gen un trianglu şi Jamie un ţambal de alamă. Chiar şi Blue-bum s-a căţărat să vadă ce e în cufăr, dar până a ajuns el, nu mai rămăseseră decât doi bostani uscaţi şi jupuiţi. A luat unul şi l-a zgâlţâit cu un aer mulţumit; zornăia surprinzător de tare.

Aşa încât, cel puţin la suprafaţă, era o paradă de zile mari care, într-o hărmălaie cumplită, îşi croia drum spre oraş. Borg păşea ţanţoş în frunte, cu zâmbetul lui strâmb, părând, mai mult ca oricând, un criminal dement, mare amator de învârtit toporişca. Şirul se încheia cu Omul-cu-mască, păşind leneş la urmă, ca să aibă grijă şi de remorca încărcată sinistru cu acele cufere ca nişte sicrie. Despre el nu se putea spune cam ce gândea, căci avea, ca de obicei, chipul acoperit.

Până să ajungem în inima târgului, toţi bărbaţii, toate femeile şi toţi copiii se lipiseră de noi ca pilitura de fier de un magnet: se înghesuiau în jurul nostru, nişte fete frumuşele ne aruncau priviri timide pe sub

gene, bărbaţii bolboroseau ceva arătând cu degetul spre noi, înghiontindu-ne apoi gentuţele, iar copiii mici se holbau la noi şi râdeau de Blue-bum, după care strigau şi alergau să se ascundă după mămicile lor, care stăteau mai la margine şi ţâţâiau de aşa privelişte, lungindu-şi gâturile să vadă mai bine ce şi cum.

Pajiştea satului a fost primul lucru care ne-a reamintit că ne aflam în adâncurile ţinuturilor Borderlands, unde sporturile cu gladiatori aveau mare căutare. Aici n-am găsit nici iarba verde, nici copacii pe care eram obişnuiţi să le vedem într-un asemenea loc, ci în mijloc se săpase o groapă ca un castron al cărui fund avea un strat gros de praf. Cele mai bune locuri din „tribună" fuseseră deja ocupate, în special de băieţi de vârsta noastră care se îmbrânceau, vociferau şi se loveau cu săbii de lemn şi, în general, se distrau pe cinste, ca unii cărora li s-a dat drumul de la şcoală să vadă circul.

Într-o parte a arenei, panta abruptă avea un şanţ mai adânc prin care să treacă gladiatorii spre un soi de zonă de culise. Era împărţită în două, pentru cele două echipe care se înfruntau, probabil. Nişte draperii improvizate din pânză de sac te mai fereau de privirile publicului, deşi mai tot timpul puteai să numeri vreo cinci sau şase feţe prăfuite care se iţeau la noi, şuierând câte o întrebare:

— Domnule, o clipă, domnule, dumneavoastră cine sunteţi? Şi cum vă cheamă? Îmi arătaţi şi mie sabia?

Dar cel mai des ne era dat să auzim:

— Ce aveţi ca talisman?

O întrebare care prima oară m-a luat prin surprindere, de mi-au trebuit câteva momente bune să mă dezmeticesc.

Borg şi Lyulf au ridicat, sus pe valul pe pământ, o placardă pictată în culori strălucitoare, care a fost imediat înconjurată de o mulţime de oameni ce se împingeau şi-şi dădeau coate.

— Ce scrie acolo? întrebă Gen cam speriată. De ce se îmbulzesc aşa să se uite la ea?

— Acolo sunt numele celor care urmează să participe la lupte, îi răspunse Blade peste umăr, în timp ce aranja armele pentru inspecţia oficială. Speră să-i vadă trecuţi şi pe cei pe care îi ştiu deja.

— Şi Lyulf — adică Flacăra-lup — e pe listă? întrebă Jamie, într-o şoaptă exaltată.

— Espingolă, ai grijă! Nu; nu este şi n-a mai fost pe listă de când a hotărât să nu mai lupte. Singura oară când un maestru de arenă a făcut greşeala să anunţe prezenţa Flăcării-lup, Lyulf a plecat înainte de apusul soarelui şi nici nu s-a mai întors. Iar acum sigur că nu mai luptă, mai ales după...

În momentul acela, Lyulf a răsărit ca din pământ, cum făcea de obicei, şi Blade şi-a înghiţit vorba.

Ei, dacă oamenii aşteaptă cine ştie ce nume mari, o să fie dezamăgiţi, m-am gândit eu. Dar m-am înşelat.

N-a trecut mult timp şi s-a strâns o mulţime în care toţi se îmbrânceau în faţa intrării improvizate şi cântau, şi băteau din palme, şi urlau, şi fluierau...

— Ce vor? întrebă Kenta cam agitată. Ce tot urlă acolo?

Dar când vocile s-au revărsat într-un ritm pulsatil în toată groapa, nu mai încăpea nicio îndoială asupra a ceea ce strigau:

— Blade! Blade! BLADE! BLADE!!

Blade s-a îmbujorat tare la faţă şi s-a aplecat mai mult asupra armelor de oţel pe care le înşirase. Dar Lyulf i-a pus o mână pe umăr şi i-a şoptit:

— E momentul tău de glorie. Şi îl meriţi cu prisosinţă. Ieşi să-i saluţi... mă ocup eu de săbii.

Borg tot încăleca încolo şi încoace corzile ringului de luptă, mugind cât să bage spaima în toată lumea:

— Lume! Târgoveţi şi prieteni, veniţi încoace! Acum aveţi ocazia să vedeţi măiestria celei mai renumite trupe de gladiatori din Borderlands, *TRUPA TALISMAN*! Hai, băgaţi adânc mâna în buzunar, pe cât sunteţi de darnici, pe atât luptătorii mei vor înfrunta adversarii mai aprig... şi mai mult sânge va curge! Care-s campionii voştri? Cine are curajul să dea piept cu puterea Omului-cu-mască, sau cu iscusinţa lui Fluieraş, sau cu minunata Cristal? Şi care dintre voi cutează să o înfrunte pe inegalabila BLADE?

— Hai că i-a îmbrobodit cu vrăjeala! şuieră Rich peste uralele mulţimii. Până acum suntem singura trupă, iar dacă târgoveţii ăştia nu vin la petrecere...

Zgomotul înfiorător al unei izbituri inexplicabile i-a frânt vorba. Borg ţinea deasupra capului un scut

mare şi rotund, pe care îl tot lovea cu mânerul sabiei, ca un gong ce răsuna peste vocile mulţimii, reducând-o la tăcere. Mă uitam după Blue-bum cum se strecoară ţopăind pe umerii oamenilor... şi cum se urcă pe scenă târând o şapcă de piele în care zornăiau mulţi arginţi, zâmbind şi maimuţărindu-se văzând cum continuă să plouă cu bani în jurul lui.

— Doamnelor şi domnilor, spectacolul poate să înceapă! Am onoarea să anunţ prima luptă, o demonstraţie a iscusinţei la care vor lua parte favorita publicului, Blade...

Tot văzduhul s-a umplut de uralele şi urletele de lup ale mulţimii când Blade a păşit cu mersul ei simplu şi graţios, ridicând modest mâna în semn de salut către toată suflarea adunată acolo.

— ... şi senzaţionalul, spectaculosul... Espingolă!

Jamie a urcat pe scenă fudul nevoie mare şi roşu la faţă, făcând câte o plecăciune în stânga şi în dreapta. Am clipit, nevenindu-mi a crede. Avea o semeţie încrezătoare la care nu prea mă aşteptam. Chiar şi pentru o confruntare demonstrativă, acel Jamie pe care îl ştiam noi s-ar fi pitit în căruţă, încremenit de spaimă, şi n-ar fi făcut atâta paradă de parcă ar fi fost el vedeta spectacolului.

Am rămas în picioare, holbându-ne la Jamie şi la Blade care, urcaţi pe scenă, îşi luau deja poziţia de luptă. S-au întors amândoi spre mulţime şi au făcut o plecăciune adâncă.

— Ea nu l-ar lovi cât să-l rănească, suflă Gen cu o voce tremurată... Nu-i aşa?

— Să vedem, veni răspunsul lui Lyulf, pe chipul căruia nu se putea citi nimic.

Şi totuşi, ceva din linia buzelor lui m-a intrigat. Ştia ceva ce noi habar n-aveam.

Cei doi s-au răsucit cu faţa unul către celălalt. Blade — subţirică şi zveltă, îmbrăcată într-un costum negru, ca de obicei. În mâna dreaptă ţinea o sabie lungă, iar în stânga un pumnal. De data aceasta, purta şi o pelerină, ceea ce nu se întâmplase niciodată la antrenamente.

Cât despre Jamie... mi-a venit în minte brusc una dintre puţinele jucării pe care le aveam la orfelinat. Plin de zgârieturi şi decolorat — mai mult îi ghiceai culorile de altădată —, un hopa-mitică ce avea o greutate în partea de jos datorită căreia ajungea iar în picioare, chiar dacă îi dădeai brânci. Într-o zi cineva l-a aruncat până în colţul celălalt al camerei şi i s-a mutat greutatea. De atunci hopa-mitică n-a mai stat în picioare. Am alungat gândul ăsta.

Jamie avea o sabie scurtă într-o mână şi un scut uşor în cealaltă. Iar în locul expresiei lui falnice şi încrezătoare, acum îi citeai pe chip o groază aproape comică. Ţinea scutul sus şi se uita chiorâş la Blade pe deasupra lui. Din mulţime s-au auzit nişte huiduieli. Ea înainta discret, cu dreptul înainte, cu ochii ca două lame. Iar Jamie dădea înapoi. Săbiile lor s-au încrucişat — stânga-dreapta-stânga —, după care Blade a reuşit să dea cu latul sabiei deasupra capului lui Jamie cu o forţă ce părea suficientă să-i spargă capul. În spatele meu le-am auzit pe fete exclamând. Jamie

s-a răsturnat ca o popică, după care s-a rostogolit pe spate ca un ghemotoc de paie, iar Blade — prinsă pe picior greşit — s-a dus după el. De necrezut, dar în clipa următoare el a ajuns din nou în picioare, sărind de parcă avea arcuri în tălpi. Blade s-a lăsat în jos, el a sărit pe deasupra ei şi s-a răsucit imediat cu faţa spre ea. Acum Blade începuse să se mişte mai prudent, să îi dea roată având grijă să păstreze o oarecare distanţă. Publicul amuţise.

Deodată Jamie a ţâşnit, părând să o ia şi pe Blade prin surprindere, după care a dispărut. Clipeam buimăcit. Blade se uita în jur nevenindu-i a crede; cu mişcări lente, cu armele pregătite a început să mătură cu privirea toată arena. Dinspre mulţime s-a auzit un murmur şi apoi nişte râsete încântate de cine ştie ce descoperire. Din spatele pelerinei lui Blade ieşeau încă două picioare, care se mişcau odată cu ea. Mi-a fluturat şi mie un zâmbet pe faţă — da, înţelegeam acum despre ce era vorba.

— E ca un număr pentru clovni, şopti Gen. Spectacolul unor clovni a cărui coregrafie a fost minuţios pregătită... la asta au lucrat ei în tot timpul ăsta!

Jamie s-a aplecat şi a ieşit din ascunzătoarea lui năstruşnică, iar Blade s-a întors şi l-a văzut. Şi iarăşi a început confruntarea. Dar se vedea clar de partea cui este mulţimea... şi nu de Blade era vorba.

După fiecare întorsătură neaşteptată mai urma încă una, dar Jamie scăpa de bucluc de fiecare dată. Iar Blade, încălzită şi hărţuită, tot căuta să-l prindă cumva. Incredibil, dar treptat avantajul trecea de

partea lui Jamie. Blade se încurca în propria-i pelerină şi bâjbâia după adversarul pe care nu-l mai putea vedea... Iar când pumnalul ei a despicat aerul, n-a crestat decât mărul pe care Jamie îl avea întâmplător în buzunar... Scutul lui Jamie, care avea o fantă specială pentru sabie, se rotea pe marginea arenei, urmărind-o pe Blade, iar în spatele lui îl vedeai pe Jamie gâfâind... După care totul s-a oprit ca din senin, iar Blade, surâzătoare, l-a prezentat mulţimii cucerite pe Jamie, îmbujorat şi victorios.

În arenă ploua cu bănuţi şi strigătele spectatorilor creşteau în valuri: „Es-pin-go-la! Es-pin-go-la!" până la un zgomot asurzitor.

Cred că de aceea nici nu am auzit uruitul roţilor când s-au apropiat celelalte căruţe pe strada pietruită din spate. Abia după ce s-au stins pe neaşteptate uralele am urmărit şi noi privirile mulţimii şi am văzut silueta aceea nemişcată.

În oraş mai sosise un circ.

Circul Fiarelor

— Aha, voi aplaudaţi o caricatură a nobilei arte a circului!

Dispreţul s-a revărsat peste toată arena, ca un val de apă rece. Lui Jamie i-a îngheţat zâmbetul pe faţă şi braţele ridicate i-au căzut fără vlagă pe lângă corp, de parcă-l plesnise cineva pe spate. M-am uitat puţin la Blade, iar liniştea ei absolută mi-a înfipt spaima în suflet. M-am întors, instinctiv, spre Lyulf. Chipul lui părea sculptat în piatră. *Oricine ar fi, ei îl ştiu pe omul ăsta.*

— Oameni mari sunteţi voi... sau copii? veni întrebarea lui, ca un bici.

Şi feţele luminoase şi deschise de mai devreme s-au tulburat şi au plecat privirile, ca şi cum ar fi fost ruşinate.

— Mai sunteţi oamenii dârji de la hotare, înseta de sânge, sau aţi devenit nişte papă-lapte care-şi vâr tură marfa pe la malul mării?

Dispoziţia mulţimii începuse să se schimbe... sa deja se schimbase. Iar Blade o ştia prea bine. Îl diri discret pe Jamie spre ieşire, sperând că nimeni nu l va observa plecarea.

— Bine, zise străinul, ridicând din umeri. Dacă v amuză caraghioslâcurile şi glumiţele, atunci eu n-ar ce căuta aici. O să-mi văd de drum... şi o să iau c mine şi Circul Fiarelor.

Mulţimea s-a înfiorat, ca străbătută de un curen A răsunat o voce, apoi încă una şi încă una:

— Rămâi! RĂMÂI! Vrem Circul Fiarelor! CIRCU FIARELOR!

Atunci bărbatul şi-a ridicat braţele, într-un gest c părea o imitaţie a posturii lui Jamie de cu câteva clip mai înainte; iar poporul s-a domolit.

— Cine vrea să rămân să spună DA.

— DA!

El însă a dus mâna la ureche.

— Aţi zis ceva? Mi s-a părut că aud vântul şoptin pe deasupra copacilor... Cine vrea să vadă Circu Fiarelor să spună DA!

— DA! bubui dinspre spectatori şi a urmat un vi o tăcere în care toată lumea stătea cu ochii aţintiţi l străin.

Am simţit o mână pe braţ... Lyulf.

— Plecăm. Acum. Ajută-ne să strângem. Dar re pede.

Ceva din vocea lui mi-a spus că nu mai este timp de întrebări. Rich şi Jamie deja aruncau la grămadă armele în cufăr, Kenta şi Gen îi puneau hamul lui Gloom, strângând curelele cu nişte mişcări repezite şi stângace. Numai Borg rămăsese cu ochii la arenă, cu Blade alături, într-o tensiune care parcă făcea aerul să zbârnâie. Şi Omul-cu-mască... unde era?

Lyulf a înşfăcat-o pe Blade de braţ şi a răsucit-o cu faţa la el.

— Hai. Mergem. Chiar acum.

— Păi, eu...

— *Acum*!

Am luat un braţ de instrumente de cântat şi m-am dus cu ele spre căruţă... dar vocea bărbatului răzbătea ca şi cum ar fi despicat în două arena goală.

— A, ia staţi puţin! Să nu uităm că mai avem o trupă de gladiatori în oraş. Şi este „cea mai renumită trupă de gladiatori din Borderlands", dacă nu mă înşel, Trupa Talisman. Câţi dintre voi ar vrea să vadă o luptă pe viaţă şi pe moarte dintre om şi fiară, între invincibilul Candalupus şi un muritor? Cine ar vrea să vadă nişte măruntaie smulse... măcel şi nimicire... o înfrângere scăldată în sânge... şi o victorie cu adevărat glorioasă? Care dintre voi..., continuă el, dar potopul strigătelor i-a înghiţit vocea.

— Adam, hai odată!

M-am întors şi am văzut-o pe Gen cu ochii mari şi albă la faţă, îngrozită.

— Dar cine e *ăsta*?

— Thrax.

Cuvântul rostit de Lyulf a căzut ca o lovitură de ghilotină.

— Trebuie să plecăm. Până nu e prea târziu.

Însă deja era prea târziu.

— O să se găsească oare vreun bărbat adevărat — sau vreo femeie — din faimoasa Trupă Talisman care să accepte provocarea?

Am văzut-o — cu încetinitorul — pe Blade cum face pasul înainte. Vocea ei a răsunat mai puternic decât murmurul mulţimii.

— Da, veni răspunsul ei ca o sabie care despică tot văzduhul.

— Nu!

Pur şi simplu nu mă puteam uita la Lyulf în clipa aceea, dar Blade a făcut-o, şi-n ochii ei ardea o bucurie grozavă şi aprigă.

— *Ba da!*

Mulţimea deja scanda:

— Blade! Blade!! BLADE! *BLADE!!*

A păşit spre arenă, mlădioasă ca o panteră, mândră ca o leoaică... şi chiar de unde eram eu am ştiut că în ochii străinului străluceşte bucuria victoriei.

Noi nu ştiam cu ce fel de creatură va lupta Blade.

Şi eu, şi Rich, ameţiţi de spaimă, am rărit puţin pânza de sac să ne uităm dincolo, dar n-am văzut decât nişte cuşti imense şi învelite, pe nişte roţi de fier, trase de nişte bestii mari, ca nişte bivoli. Şi ce sunete scoteau... simţeam cum mi se ridică firele de păr ca nişte ţepi. Mârâiau şi mormăiau şi mugeau, iar

lemnul cuştii pârâia şi gemea de atâta greutate. Roţile de fier scrâşneau nemilos pe lespezile care se sfărâmau sub ele... şi, Doamne, cum duhneau — a răni purulente şi a spurcăciuni.

Ne-am strâns toţi la intrare. Îmi simţeam gura uscată, parcă mi se pungise şi inima.

— Ce-i un Canda... Canda..., şopti Rich.

— Un Candalupus, completă Jamie ca un roboţel...

După care am auzit o voce din spate:

— Asemenea circuri, ne-a răspuns Lyulf, sunt pline de făpturi de la începutul lumii, din mituri şi legende, dar apar şi forme mutante, mai noi. Iar acum au apărut nişte fiare şi mai cumplite, nişte monştri ai imaginaţiei, clociţi cine ştie unde, iar Candalupus este doar unul dintre aceştia. Se spune că este ca un urs cu platoşă, pe jumătate câine-lup sălbatic...

— Este monstrul lui Karazeel! zise Jamie cu ochii cât cepele. Ştiţi că l-am văzut pe calculator.

Ştiam prea bine. Şi încă nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru a da piept cu realitatea. Creatura pe care o văzuserăm noi la Quested Court era mare cât să încapă pe ecranul monitorului, după care — tot micşorându-se şi clonându-se — ajunsese cât o mărgică. Nu puteam şti cât era în realitate... dar m-am gândit că o fi de înălţimea mea, cel mult.

Din spatele nostru s-a auzit, peste zgomotul sinistru al lanţurilor de fier, o voce groasă strigând:

— Faceţi loc! La o parte, dacă vă pasă de viaţa voastră!

Un horcăit sfâşietor şi pământul s-a cutremurat. Mi-au zvâcnit mâinile în lături, să-i fac pe ceilalţi să se lipească de valul de pământ ce închipuia un perete. Am încremenit toţi şi aşteptam cu sufletul la gură.

Pe lângă fiinţa care se apropia de noi cu mers greoi şi legănat, chiar şi un rinocer ar fi părut cam mic. Avea patru picioare şi când călca părea că se rostogoleşte. În clipa în care a trecut pe lângă noi s-a întors, m-a privit drept în ochi şi a mârâit. Capul ca de lup era acoperit cu un înveliş solzos din plăci cornoase şi o blană năpârlită, care atârna zdrenţuită. Buzele negre au dezvelit nişte colţi galbeni cât săbiile de mari. În ochii aţintiţi către mine, roşii ca sângele, i-am văzut dogorind ferocitatea, ura, foamea... dar am recunoscut în ei şi o inteligenţă ciudată, aproape umană. O creatură în care se contopise ce era mai rău din om şi din fiară.

Blana aspră şi plină de căpuşe se continua cu plăcile tari care-i acopereau restul corpului şi picioarele. Erau aurii şi pătate şi păreau rigide, îngustându-se treptat: la bază erau cam cât un braţ de om şi la capăt solzii ajungeau cât un deget. Nu-mi puteam imagina din ce erau făcute plăcile, dacă erau aidoma carapacelor broaştelor ţestoase sau ososase, aidoma coarnelor.

Bălăbănindu-se greoi, creatura a trecut pe lângă noi cu un zgomot infernal, un scrâşnet de frecare zgrunţuroasă, de mi s-au strepezit dinţii. Un zgomot

de ascuţit cuţite. Căci plăcile erau metalice. O armură groasă şi impenetrabilă.

Sub greutatea fiarei şi pământul tremura. Am îngheţat când m-am gândit ce puternică trebuie să fie dacă reuşeşte să-şi mişte corpul acela uriaş, o putere care avea să se înfrunte curând cu Blade cea subţirică.

— Lyulf, am reuşit eu să zic, cu o voce răguşită, după ce monstrul s-a dus spre arenă, Lyulf, n-ar trebui să o lăsăm. Nu poţi să...

Stăteam umăr la umăr. Fără să întoarcă măcar capul, mi-a răspuns:

— Ai încercat vreodată să o împiedici pe Blade să facă ce vrea? întrebă cu o voce inexpresivă.

— Nu, dar e imposibil să vrea într-adevăr...

— Nu numai că vrea. Asta-i e firea, pentru asta trăieşte. Eu nu sunt maestrul ei... nimeni nu poate fi. Blade o să facă ce vrea ea. Iar noi nu putem decât să privim... şi să ne rugăm.

Și a curs sânge

Ne-am urcat pe valul de pământ din dreptul culoarului pentru gladiatori şi ne uitam la ei.

Candalupus s-a oprit în mijlocul arenei. În spatele lui, păstrând o oarecare distanţă, venea un bărbat care ţinea în braţe ceva învelit într-o cârpă care, până şi de unde stăteam noi, mirosea a ulei rânced. Părea ceva greu...

Cu ochii la fiară, a ocolit-o şi a tras la o parte cârpa, scoţând la iveală ce cărase dedesubt. Era o armă lungă cât o sabie, dar lată şi grea, dintr-un metal negru şi mat. Cu marginile hidoase de zimţi tăioşi, părea un fierăstrău cu două tăişuri. Mă uitam năucit cum creatura s-a întins după arma de care sigur nu avea nevoie — însăşi laba cu care voia să o apuce era înarmată cu nişte gheare care puteau să-i smulgă

măruntaiele unui om dintr-o singură mişcare. Creatura s-a ridicat anevoie pe labele din spate şi o vedeam cât e de înaltă, când se chinuia să apuce mai bine sabia cu amândouă labele. Şi-atunci, în mintea mea, a licărit o rază de speranţă. Oricât i-ar fi fost de ucigătoare ghearele, nu erau făcute să ţină o sabie.

— E lent şi lipsit de îndemânare, o să fie uşor de obosit, murmură Lyulf alături de mine.

Orice putere are şi o slăbiciune.

Blade rămăsese în umbră, la capătul celălalt al arenei, de unde urmărea totul şi aştepta. Acum a făcut un pas înainte, aproape săltăreţ, cu fruntea sus. Şi-a scos sabia cu şuierat de oţel; argintul a strălucit în lumina soarelui. Cu mâna cealaltă şi-a desfăcut cingătoarea cu teaca, pe care a aruncat-o departe, şi-a scos şi pumnalul şi s-a apropiat de monstru, luând parcă în mod instinctiv poziţia de luptă, cu armele încrucişate în faţă.

Candalupus a mârâit şi s-a legănat dintr-o parte într-alta, râcâind ţărâna cu ghearele picioarelor. Apoi a înaintat încet. Şi, la fel de încet, Blade s-a dat cu un pas înapoi, fără să-şi ia ochii de la monstrul a cărui umbră o acoperea cu totul. Începu să-l ocolească încet, dorind să îl ademenească şi să evite să fie prinsă în colţul arenei.

Şi deodată, fulgerător, încât ochiul n-a putut s-o urmărească, sabia a ţâşnit. O strălucire şi am auzit cum răsună oţelul izbit de fier. Apoi Blade a sărit din nou într-o parte, ţinând pentru o clipă şi sabia, şi pumnalul în stânga, în timp ce desfăcea şi strângea

pumnul drept, ca şi cum ar fi vrut să îşi refacă flexibilitatea. Simţise şocul şi ricoşeul primei încercări de a străpunge acea armură...

Acum însă o urmărea monstrul, repezindu-se bălăbănit, cu paşi mari, după ea. Sabia lui vâjâia ca o secure, iar un pas de-al lui era cât patru de-ai ei. Cu faţa la el şi păşind agil înapoi, Blade a reuşit să îi scape şi să-l tragă după ea, dar mâna dreaptă îi atârna parcă inertă. Deodată s-a împiedicat şi a căzut pe spate, exact cum făcuse şi Jamie... Mugind, fiara grozavă s-a repezit asupra ei, cu sabia ridicată pentru lovitura fatală.

Iute ca gândul, mâna inertă a lui Blade a prins viaţă şi a luat sabia. A înfipt-o cu putere, printre plăcile armurii, în monstruoasa coapsă. Iar sabia ei subţire s-a afundat în măruntaiele fiarei ca un cuţit într-o bucată de unt.

Urletul de durere şi furie a zgâlţâit tot stadionul. A dat să facă un pas înapoi, dar s-a dezechilibrat şi fierăstrăul uriaş i s-a prăbuşit într-un nor de praf şi stropi de sânge. Aş fi vrut să pot închide ochii, dar nu reuşeam decât să mă uit uluit cum acel Candalupus se clătina, păşind ca beat într-un cerc nesigur, scrâşnind din dinţi şi mârâind, căutând să-şi apuce cu botul prada vicleană.

Abia atunci am văzut-o: era în colţul cel mai îndepărtat al arenei. Probabil imediat ce l-a străpuns cu sabia a şi făcut o tumbă şi a fugit de acolo. Sabia lui cu dinţi de fierăstrău căzuse pe jos, pur şi simplu. Iar sângele pe care l-am văzut era al monstrului. Acum,

gemând, plin de bale, el se târa şchiopătând în arenă. Deasupra unui picior i se vedea mânerul însângerat al sabiei lui Blade, înfipte adânc înăuntru, în jos.

El venea din ce în ce mai aproape, şi totuşi Blade nu se clintea. Nu mai avea decât pumnalul, iar ca să-l poată folosi trebuia să ajungă aproape de el... mult prea aproape.

Am văzut-o cum ridică brusc un braţ. Apoi o zvâcnitură din încheietura mâinii ca şi cum i-ar fi zvârlit monstrului praf în ochi. Capul imens a tresărit şi s-a dat pe spate; a clipit, ducându-şi laba la ochi şi a gemut sfâşietor. Blade stătea dreaptă, prea departe ca el să o poată ajunge; îl privea cu mâinile goale.

Infinit de greu s-au scurs clipele până când el s-a prăbuşit. Ca şi cum gândul că şi-a găsit sfârşitul — înfrânt de o creatură de zece ori mai mică decât el — i-a străpuns mintea mult mai greu decât îi străpunsese sabia trupul. În cele din urmă, s-a clătinat, a făcut un pas înapoi, şovăitor... şi a căzut. Când s-a izbit de pământ s-a zguduit tot stadionul. Şi gata, n-a mai mişcat, doar sângele purpuriu i se mai prelingea pe jos.

S-a făcut tăcere. După cine ştie cât timp, s-a auzit o voce subţire şi nesigură:

— Blade! Blade!

I s-au alăturat şi altele:

— BLADE! BLADE!

Arena vibra de strigătele spectatorilor, iar vorbele scandate urmau parcă pulsul unei inimi uriaşe:

— BLADE! BLADE! BLADE!

Târându-şi încet picioarele, încă precaută, ea a ieşit în sfârşit la vedere. Dacă îşi trăia bucuria victoriei, nu se vedea.

Adversarul înfrânt stătea cu faţa spre cer şi cu o mână încă agăţată de sabie. Ea a trecut pe alături fără să-i arunce nici măcar o privire.

Şi atunci s-a întâmplat grozăvia. Iute ca un şarpe, monstrul s-a rostogolit şi a lovit-o. Dinţii ascuţiţi ai sabiei lui au muşcat adânc din spatele lui Blade, dar zgomotul loviturii a fost înghiţit de uralele mulţimii.

Pentru mine, însă, a fost ca şi cum toată arena era cufundată în tăcere. N-am văzut-o decât pe Blade cum cade, graţioasă ca o lebădă, părând că pluteşte în jos, că vrea doar să se culce în praf ca pe un nor pufos.

Limba-de-foc

Am adus-o înapoi, în tabăra noastră, dar era fără vlagă şi livid㠂. Lyulf a luat-o în braţe ca pe un copil şi a dus-o la adăpost, în rulota în care îşi avea ea lucrurile. Deşi Omul-cu-mască a părut că vrea să-l ajute, Lyulf n-a lăsat pe nimeni să se atingă de ea. Noi cinci aşteptam afară; Kenta, agitată, îl strângea pe Blue-bum în braţe, ca să-şi găsească liniştea.

Nu ştiu cât să fi trecut până când uşa s-a deschis încet şi Lyulf a apărut în cadrul ei. Probabil că trăsese draperiile înăuntru, căci în spatele lui rulota era întunecată şi încremenită. Părea pierdut şi a fost întâia dată când am văzut un semn al faptului că, dincolo de aparenţa de om dur şi chiar matur, era totuşi un copil. A ridicat amândouă mâinile într-un vag gest de deznădejde.

Richard a fost cel care a reuşit să întrebe ceva:

— Ce s-a întâmplat? A...

Lyulf a clătinat din cap:

— Are hainele... şi nu pot să..., îngăimă el, după care vocea i s-a frânt.

Kenta însă a înţeles imediat ce vrea să spună. A făcut un pas înainte şi l-a luat uşor de mână.

— Normal că nu poţi. Ne ocupăm de asta eu şi Gen. Du-te cu Adam şi Richard să aprindeţi focul şi să puneţi nişte apă la fiert. O să vă chemăm noi imediat ce suntem gata.

În cele din urmă a venit Gen după noi, cu o figură destul de mohorâtă. Când m-am uitat la ea, a clătinat puţin din cap. Ne-am dus cu toţii, foarte emoţionaţi, în rulotă, şi ne-am uitat după Blade, încercând să ne obişnuim cu întunericul dinăuntru.

Stătea întinsă cu faţa în jos şi cu capul întors într-o parte, cu ochii închişi. Fetele reuşiseră să o dezbrace; era învelită până la nivelul pieptului cu o pătură moale din lână. Partea dreaptă a spatelui ei arăta suplă, cu o musculatură desăvârşită şi cu umbra coastelor care se ghiceau pe sub pielea de culoarea cafelei cu lapte. Partea stângă, însă...

În fundal o auzeam pe Kenta vorbind, sigură pe ea şi fără inflexiuni sentimentale:

— M-am asigurat, atât cât se poate, că rana e curăţată, dar în timpul impactului se pare că au ajuns înăuntru şi fibre de la îmbrăcămintea ei, zise ea, apoi înghiţi şi continuă. Sângerează în continuare. Trebuie să aplicăm o presiune locală, dar are coastele rupte şi

mă tem să nu perforeze alte organe... Şi de la sabie a rămas o chestie înăuntru, ca o unsoare, şi care miroase ciudat. După ce se mai răceşte puţin apa o să ştergem cu grijă locul acela, dar am avea nevoie de antiseptice, antibiotice... probabil că ar trebui să i se facă şi un antitetanos..., mai adăugă ea cu o voce din ce în ce mai stinsă.

Nici nu ne-am uitat unul la altul. Ştiam că lui Blade i-ar fi folosit de fapt Poţiunea Tămăduirii... Dar nu mai aveam.

După o pauză, Lyulf a şoptit, mai mult ca pentru sine:

— Limbă-de-foc... cum de nu am dat deja de ea? Că doar creşte pe aici, prin sud...

Apoi s-a întors spre noi şi ne-a întrebat:

— Voi o ştiţi? I se mai spune şi negul-rănilor, încheagă sângele şi alungă toate umorile rele care fac rănile să se umfle.

— Nu o ştim, dar o s-o găsim, zise Jamie hotărât. Numai să ne spui cum arată. Iar tu rămâi aici şi ai grijă de Blade.

Şi ochii goi ai lui Lyulf au părut că se umplu de speranţă. A ridicat palma şi a lăsat-o încet pe părul ciufulit al lui Blade.

— Să vă uitaţi după o plantă târâtoare, ar putea să pară o buruiană oarecare. Are nişte seminţe în nişte fructe lunguieţe, care din verzi se fac roşii pe măsură ce se coc...

— Păi pare să fie vorba de nişte ardei iuţi, piper de Cayenne! zise Rich. Bunica are aşa ceva, în grădina ei

de zarzavat şi pune în toate mâncărurile. Arde de nu ştii ce-i cu tine.

— Limbă-de-foc, că-ţi arde limba! Asta trebuie să fie! strigă Gen. Hai să nu ne mai pierdem timpul. Lyulf, ne întoarcem cât ai bate din palme!

Dar n-a fost aşa. Din după-amiază s-a făcut seară şi noi tot mai căutam. La un moment dat, Rich a găsit o plantă care părea să fie ce trebuie, dar nu avea decât nişte umflături verzi de care nu eram prea siguri că o să se facă roşii ca ardeii iuţi când se coc. Şi ne-am fi dat bătuţi de mult, dacă nu ne gândeam ce privire am întâlni în ochii lui Lyulf, în cazul în care ne-am întoarce cu mâna goală.

Se întunecase de acum şi l-am auzit pe Blue-bum făcând gălăgie, semn că găsise ceva. Ba chiar a ţipat într-un fel pe care nu i-l ştiam. Condus de semnalele lui, m-am dus după el şi i-am auzit şi pe ceilalţi tăbărând prin tufişuri. L-am găsit! Ţopăia vesel nevoie mare şi ţinea sus o plantă smulsă din rădăcini. Mi s-a căţărat pe braţ, m-a şi umplut de pământul care curgea dintre rădăcini, şi mi-a arătat victorios prada, legănând-o chiar pe sub nasul meu.

Aşa cum ne spusese Lyulf, chiar arăta ca o buruiană, doar că avea multe, multe păstăi încovoiate, în formă de limbă, verzi sau pestriţe sau roşu-aprins.

— Asta e sigur! am zis răguşit.

— Da, Blue-bum, bun băiat! spuse Jamie.

— Dar şi băiat rău, că a scos-o cu rădăcini cu tot! îi reproşă Rich zâmbind. Bunicuţa mea ţi-ar zice vreo două dacă te-ar vedea.

Blue-bum a bolborosit ceva pe limba lui, vizibil nemulţumit, făcând cu o lăbuţă semn că smulge ceva, iar cu cealaltă că bătătoreşte. Kenta i-a aruncat o privire exasperată lui Rich.

— Richard, tu chiar n-o să înveţi niciodată să ai încredere în bietul Blue-bum? O s-o luăm şi o plantăm într-un ghiveci, ca să avem la nevoie, nu-i aşa, Blue-bum?

Ne-am întors spre tabăra noastră, dar întunericul începuse să se închege primprejur. După ce ne-a trecut euforia victoriei, am devenit mai conştienţi de locurile pe unde ne aflam şi de cum ne-a prevenit Lyulf în legătură cu pericolele ţinuturilor ăstora sălbatice... Acum toate ne păreau mult mai reale.

Kenta era ciudat de tăcută şi o vedeam mergând îndârjită, alături de mine, înaintea grupului. Ea era singura dintre noi cu oarecare cunoştinţe medicale şi nu îndrăzneam să o întreb cât de grave erau rănile lui Blade.

Îmi dădeam seama că ne îndepărtaserăm mult mai mult decât aş fi crezut, dar într-un sfârşit am zărit un pâlc de copaci care mi-a părut cunoscut şi parcă mi-a ridicat un pic piatra de pe inimă. Mai aveam puţin de mers.

Deodată, Blue-bum a scos nişte sunete guturale, aproape ca un mârâit. Avea un ton care ne-a făcut şi pe mine, şi pe Kenta să încremenim locului.

— Ce e, Blue-bum? Ce ai văzut? şopti Kenta.

Cu toate simţurile încordate la maximum, sfredeleam cu privirea întunericul din jur, cu urechile ciulite să prind sunetul pe care îl auzise poate Blue-bum sau orice mişcare pe care ar fi putut să o zărească printre umbre. Atunci le-am simţit mirosul în aerul nemângâiat de vânt; nu era decât ceva foarte vag, duhoarea putregăită a descompunerii fiinţei.

— Ei sunt, Cei-fără-chip! şopti Gen. Să fugim repede în tabără!

Fugeam. Tabăra era chiar după următorul pâlc de copaci, cu focul strălucitor şi cu liniştea că măcar nu vom fi singuri. Rich era primul, eu mă chinuiam să rămân cumva la urmă, în apărare. Aveam senzaţia că deja le simt răsuflarea rece în ceafă... Am alergat, simţind rucsacul săltându-mi în spinare şi certându-mă că plecasem fără să-mi iau arma. Fugeam şi nu îndrăzneam să întorc capul.

Rich, Gen, Jamie, apoi şi Kenta şi Blue-bum au dispărut printre copaci. M-am aruncat şi eu după ei, fără să-mi mai pese dacă fac zgomot sau nu. Ceilalţi ajunseseră dincolo, în luminiş, alături de trupa circului, la adăpost de groaza care ne gonea din urmă...

Şi am ajuns în luminiş. M-am oprit fără grai. Prietenii mei erau acolo, dar albi la faţă.

În locul unde fuseseră mai devreme şi caravana, şi oamenii, şi măgăruşii, şi focul de tabără... nu mai rămăsese nimic. Degeaba fugiserăm. Nu ne urmărea nimeni.

Cei de care ne temeam fuseseră deja pe aici, înaintea noastră, şi dispăruseră.

Talismanul lui Lyulf

Nimic nu mai rămăsese. Doar nişte iarbă culcată la pământ, nişte cenuşă împrăştiată, un petic dintr-un material care semăna cu pelerina neagră a lui Blade... şi, exact unde fusese micuţa ei rulotă, o pată neagră de sânge.

Cei care umblă aiurea prin sălbăticie sunt luaţi... şi deşi eşti mai protejat când călătoreşti cu circul, tot asta te şi expune la mult mai multe riscuri. Cum noi cinci plecaserăm, Blade era rănită şi Lyulf stătea la căpătâiul ei... Borg, Omul-cu-mască şi gladiatorii răniţi n-ar fi putut să le ţină piept. Iar acum era pustiu, dispăruseră toţi, şi Gloom al nostru şi ceilalţi măgăruşi... dispăruseră pe Tărâmul Morţilor Vii, unde cine ştie ce soartă îi aştepta.

— Da, spuse Gen, bine că măcar am luat rucsacurile cu noi.

— Sigur, partea şi mai bună e că nici n-avem de strâns bagaje ca să plecăm de aici, zise Richard.

— Dar n-are niciun rost să pornim la drum, noaptea, interveni Kenta.

— Ai dreptate, a fost de părere şi Jamie. Eu zic să facem focul, să ne odihnim puţin şi plecăm în zori, înainte de răsăritul soarelui. Cine e pentru?

— Da, mai ales că avem câteva beţe de chibrit şi nişte mâncare. Jamie are dreptate, ar trebui să ne odihnim cât se poate, a zis şi Gen.

M-am uitat la ei, pe rând, inclusiv la Blue-bum, care avea o mutriţă foarte hotărâtă. *Unele drumuri sunt făcute să le străbaţi singur*, aşa-mi spusese Lyulf. Dar, pentru mine, deocamdată, nu era cazul.

Am început să căutăm lemne, având grijă să ne ţinem aproape unii de ceilalţi şi atunci l-am văzut: era de culoarea pământului, pe jumătate îngropat în praf şi frunze uscate. Am îngenuncheat lângă el şi am dat cu vârfurile degetelor praful la o parte; l-am ridicat în palmă şi m-am uitat la el. Talismanul lui Lyulf.

Îl purta tot timpul şi îl avea la gât şi când l-am văzut ultima oară. Săculeţul mic din piele întoarsă devenise lucios şi neted cu trecerea timpului. Era neaşteptat de greu şi, cum îl cântăream în palmă, dus pe gânduri, am simţit cum ceva alunecă şi cade înăuntru. Se rupsese bucăţica de şiret întărit şi căzuse înăuntru... Norocul lui Lyulf. Nu avem cum să ştiu în

ce îşi pusese el nădejdea acolo, dar firul nădejdilor lui se rupsese.

M-am întors la focul de tabără şi l-am arătat şi celorlalţi.

— O să i-l dăm înapoi când îl găsim, a zis Rich.

Dar Jamie se uita la talisman cu coada ochiului şi nu zicea nimic.

Tăcere. După care Blue-bum a turuit ceva, mărunţel şi oarecum stânjenit.

— Nu-i daţi atenţie, zise Rich încruntat. Nu e treaba noastră.

— Deşi, la o adică, nu facem rău nimănui... poate aşa aflăm cheia plecării lor... şi unde i-au dus, spuse Kenta.

— Nu cred că o să găseşti nicio cheie în talismanul lui Lyulf, mormăi Rich.

— Cine ştie? Poate că intenţionat şi l-a smuls de la gât.

Şi deodată am simţit toate privirile aţintite spre mine.

— Sunt lucrurile lui, nu e treaba noastră, am zis rar. Dacă ar fi talismanul meu la mijloc, n-aş vrea să se uite în el cine s-o întâmpla să-l găsească. Bine, noi nu suntem chiar oricine, suntem prietenii lui. Şi poate...

Îi vedeam cum îmi sorb cuvintele de pe buze, tăcuţi. Cu fiecare clipă ce se scurgea, îndoielile se risipeau una câte una, şi gândul mi se limpezea.

— Poate aşa a fost să fie, ca noi să-l găsim şi să-l desfacem.

Am desfăcut încet şireţelul cu care era strâns la gură săculeţul. Un şiret bine strâns, care se subţiase şi tăiase puţin din piele pe la găuri. Trecuse multă vreme de când Lyulf nu-l mai deschisese. Gata, s-a desfăcut. M-am uitat pe rând în ochii celorlalţi, să mă asigur că sunt convinşi că facem ce trebuie. Nu puteam decât să sper că aveam dreptate şi că făceam bine... Am scuturat uşor săculeţul deasupra palmei.

Şi acolo, sclipind în întuneric, am văzut jumătatea aurie a Însemnului Suveranităţii şi un vârf mic de săgeată de argint care strălucea fluorescent ca lumina lunii.

La marginea lumii

— El este.

— Păi, parcă Richard a spus că Tribul Pierdut...

— El este.

— Şi cu timpul care trece diferit aici cum rămâne? Că el ar trebui să aibă acum...

— El este.

— Adam, dar cum...

— Ia mai lăsaţi-l în pace, spuse Richard. Eu cred că Adam şi-ar recunoaşte fratele. Pur şi simplu.

Sufletul meu prinsese aripi... Şi deodată cuvintele pe care le înăbuşisem lăuntric au început să se rostogolească afară.

— Ştiu că nu are nicio logică, dar Rich are dreptate... Chiar îl cunosc. Şi de la început l-am recunoscut, în adâncul sufletului meu, aşa cum şi el cred că

m-a recunoscut... Doar că mintea noastră n-a înţeles-o. Da, l-au lăsat să moară, dar n-a murit. Cât despre timpul care se scurge diferit...

O bucurie copleşitoare mi-a inundat toate gândurile într-o lumină strălucitoare, aducându-mi odată cu ea şi cuvintele lui Meirion, al căror sens abia acum îl vedeam desluşit: *Lunile gemene ale Karazanului îşi urmează fiecare drumul ei pe cer, una mai aproape, cealaltă mai departe; dar în Ziua Cumpenei, răsar amândouă odată, ca una singură, de aur şi de argint, o pereche ce ţine dreaptă balanţa cerurilor.*

— Se leagă şi cu profeţia, spuse Jamie. *Un copil mare şi-un om mare copil...*

— Mereu m-am gândit că relaţia dintre gemeni e fermecată, zise Gen. Dacă Lyulf ar fi fost un om oarecare, un frate şi atât, îmbătrânirea lui ar fi ascultat de trecerea timpului în Karazan, ca la oricare altul. Dar legătura lui cu fratele său geamăn a fost atât de puternică, încât anii au trecut peste el la fel cum au trecut şi peste Adam.

— Vârsta întâiului născut..., murmură Kenta.

— Păi, atunci, cred că i-a fost groaznic! protestă Rich. Adică să creadă toţi că...

Iar eu îmi aduceam aminte cum mi-a spus Temba: *La minte era întreg! Inima mea de mamă o ştia. Vedeam cum îi străluceşte sufletul în ochi, arzători ca para focului. Dar la un an tot nu se putea târî în patru labe, stătea aşa şi-mi zâmbea.*

Nu mi-am dat seama dacă vorbisem cumva cu voce tare. Dar Kenta mă privea intens, cu un aer grav.

— Şi de aceea l-au lăsat să moară. Temba a crezut că este handicapat, pentru că ajunsese la vârsta de un an şi încă nu putea să se ridice în picioare. Dar de fapt el nu avea un an. Era un bebeluş de numai trei luni, după cum trecuse timpul în lumea noastră.

— Mai ştiţi ce ne-a zis Blade la început? sări şi Rich. Când am deschis eu gura ca prostul şi m-am făcut de băcănie... Iar ea a spus că Lyulf e mai priceput în mânuirea sabiei decât unul de cinci ori mai bătrân...

— Şi, în plus, are şi viteza, şi rezistenţa tinereţii, completă Gen. Când te gândeşti că în tot timpul ăsta am fost împreună! Dar pur şi simplu nu ştiam că pe el îl căutam.

Acum se mai lega şi altceva. Şoaptele care sfâşiaseră liniştea nopţii când i-am văzut lângă foc şi Blade l-a întrebat: *Cât ai să mai fugi şi de cine? Sau de ce?* Iar Lyulf i-a răspuns: *Răul cu care mă lupt este numai al meu — eu sunt cel care îl înfrunt sau îl evit — e blestemul meu şi doar eu trebuie să trăiesc cu el!*

Oare cât ştia ea? Sau cât bănuise?...

Şi cât de greu trebuie să-i fi fost fratelui meu să poarte povara acestei taine cincizeci de ani... un blestem al cărui temei nici nu l-ar fi putut bănui...

Două zile am mers prin Limb şi deşertul lui monoton. Toată dimineaţa am ţinut drumul cât să avem mereu soarele în dreapta şi, ori de câte ori puteam, ne

opream puţin la umbră, fie ea cât de mică, apoi porneam mai departe. Am mers până când soarele s-a stins pe linia orizontului, undeva la stânga noastră, şi apusul purpuriu s-a revărsat pe întinderea pustie.

Două nopţi de întuneric nedestrămat de lumina lunilor am petrecut strânşi în jurul focului, făcând de strajă câte doi odată. Şuierul vântului se îngemăna cu urletele îndepărtate ale lupilor, iar noaptea se rostogolea încet peste noi şi prin visele noastre.

Şi nu o dată am simţit că mai e cineva sau ceva dincolo de strălucirea focului. Dacă m-aş fi răsucit, n-aş fi zărit nimic, dar ochii minţii mele le vedeau: nişte siluete negre, mlădioase, aflate suficient de departe cât să rămână neştiute, dar suficient de aproape cât să vegheze asupra noastră. Oricare ar fi fost primejdiile sălbăticiei, străjile mute din Tribul Pierdut le ţineau la distanţă.

Dar în cea de-a treia zi vântul şi-a schimbat direcţia, aducând cu el un iz care l-a făcut pe Richard să se oprească şi să adulmece aerul:

— Şi vouă vă miroase a ce-mi miroase mie? întrebă el zâmbind. A iarbă!

— Iarba nu are miros, l-a contrazis Jamie şi apoi a inspirat adânc. Deşi, acum, că mi-ai zis...

Şi aşa era. După ce străbătuserăm un pustiu de praf, doar cu un pietroi ici şi colo, acum toţi îi simţeam mirosul: o mireasmă aurie şi lucioasă, suculentă şi puţin dulceagă, care m-a dus imediat cu gândul la

terenul de sport pe care alergam când iarba proaspăt cosită mă înţepa la picioare.

Până a trecut soarele de amiază, deja ne împresurase: o mare bogată, verde-cenuşie, cu stoluri de păsări care ciripeau piţigăiat, bucurându-se de boarea văzduhului. Ca prin apă înaintam şi noi, zâmbind nătâng, prinzând din mers câte un fir mai lung şi ciugulind capetele mai gălbui şi mai moi ale frunzelor.

— Unde e iarbă trebuie să fie şi apă, zise Gen cu speranţă în glas.

Toţi aveam sticlele goale şi nici măcar cristalul fermecat al lui Rich nu putea preface nisipul în apă.

Şi am tot mers, sperând că o să găsim draga de apă, dar, în loc să coboare, cum ne aşteptam, spre malul unui râu, drumul nostru urca mereu; n-a trecut mult până când am ajuns să ne târâm picioarele şi s-a făcut prea întuneric să mai vedem ceva.

— Eu zic să ne oprim. Cine e pentru? întrebă Jamie într-un sfârşit.

— Hai să mai urcăm şi pe culmea asta, sugeră Kenta. Cine ştie ce o să vedem dincolo de ea?

Vlăguiţi, abia mai reuşeam să înaintăm. Jamie o luase în faţă, ademenit, ca întotdeauna, de gândul la cina care ne aştepta, dar şi de faptul că se va sfârşi curând şi drumul lung al acelei zile. Şi deodată l-am văzut cum încremeneşte de parcă îl lovise un glonţ şi imediat se trage înapoi cu un urlet de groază, poticnindu-se şi dând repede-repede din mâini, să-şi ţină echilibrul. S-a prăbuşit în patru labe şi tot se dădea înapoi, scâncind încă.

— Staţi! Nimeni nu mai face niciun pas!

Ca şi cum mai aveam nevoie să ne-o spună Rich. Înţepeniserăm toţi, cu sufletul la gură. Mai puţin Gen. A şerpuit prin iarbă, pe genunchi şi pe coate ca un soldat cu experienţă, şi s-a dus lângă Jamie.

— Jamie, ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu o voce ascuţită de teamă şi de îngrijorare.

— E marginea! i-a răspuns el aproape tremurând. E marginea lumii!

— Fii serios! pufni Rich, care în clipa aceea a şi pornit spre Jamie cu paşi hotărâţi. Chiar orice pretext numai ca să ne oprim...

Dar şi-a înghiţit vorba, s-a dat imediat înapoi şi s-a oprit aşa, cu braţele încrucişate pe piept, holbându-se în gol.

— Eu zic să rămâneţi acolo, ne-a spus el peste umăr.

Încet, dar foarte încet, am păşit cu grijă spre el.

Avea dreptate Jamie, era marginea lumii. Şi în stânga şi în dreapta, pajiştea verde se întindea cât vedeai cu ochii, dar în faţa noastră... în faţa noastră nu mai era nimic. Nu era doar buza unei prăpăstii: la doi paşi mai în faţă pământul se termina brusc, ca tăiat cu un cuţit. Covorul ierbii îi îmbrăca puţin marginea şi gata. Dincolo nu mai era decât o mare de întuneric.

— Poate că mâine-dimineaţă..., spuse Kenta.

— Ştiţi ce, zise Jamie, păstrând o distanţă rezonabilă, eu zic să votăm. Cine e pentru aşezarea taberei

ceva mai departe de margine? Dacă vreunul dintre noi o fi somnambul?

Cu acest gând incomod înfipt în minte, ne-am întors şi am mers vreo cinci minute bune până ne-am oprit şi ne-am făcut un culcuş în iarbă. Apa care ne mai rămăsese era mult mai puţină decât am fi vrut, aşa că am mâncat nişte tăiţei crocanţi şi o friptură rece de văcuţă. Jamie a mai propus să votăm şi dacă mai facem cumva foc, ţinând cont că era atâta iarbă în jur şi a fost prima oară când Richard a fost întru totul de acord că nu era cazul.

Deşi nimeni n-a pomenit de el, toţi ştiam că ne gândim la hăul care se căsca la câţiva paşi de noi şi la ce putea fi dincolo. Dacă era adevărat ce ne spuseseră Lyulf şi Blade, chiar ajunseserăm la marginea lumii. Dar noi mai ştiam şi că dincolo de ea începea Tărâmul Morţilor Vii, că acolo se aflau şi prietenii noştri şi abia acolo se sfârşea călătoria noastră. Aşa încât, a doua zi, în zori, trebuia să găsim o cale să coborâm.

Curând şoaptele celorlalţi s-au stins în răsuflări domoale sau uşoare sforăieli. Eu mă foiam şi mă răsuceam, încercând să-mi găsesc locul pe pământul tare, când somnul îmi fugise la milioane de kilometri depărtare. Parcă îmi lipsea ceva, parcă uitasem ceva. Dar ce? Oare ceva ce trebuia să fac şi nu făcusem, ceva la care trebuia să mă fi gândit şi nu mă gândisem? Parcă îmi dădea roată, neliniştitor de aproape şi totuşi nebulos de departe.

Şi m-am întors cu faţa în sus, uitându-mă încruntat spre nori. Deodată am ştiut ce era: degetul mare!

Cât să fi trecut? Mă încerca un sentiment de vină. Am scos mâna deasupra sacului de dormit şi am băgat degetul în gură. Avea gustul pe care i-l ştiam, doar ceva mai murdar şi cu parfumul inconfundabil al Karazanului, dar altminteri era cel dintotdeauna. M-am ghemuit iar şi am aşteptat să se muleze pe cerul gurii. Dar, din cine ştie ce motiv, nu se potrivea. Era altfel... ca şi cum degetul nu-şi mai găsea locul dinainte. Am plescăit de două ori, şi ca să mă asigur că nu mi s-a năzărit mie toată chestia asta, dar şi de dragul vremurilor trecute. Apoi mi-am scos degetul din gură şi l-am şters; cu mâinile sub cap, mă uitam sus pe cer, la lumina palidă şi tulbure a lunii.

Aproape că-mi venea să-i cer iertare, deşi nu-mi era prea clar pentru ce anume. Însă în adâncul sufletului ştiam că va înţelege. Şi un lucru era sigur: va fi acolo, la nevoie, dacă va fi să-mi mai trebuiască vreodată.

Tunetul din zori

M-a trezit un bubuit ca de tunet. Tocmai mijeau zorii şi văzduhul părea gri-perlat. Dar n-a fost tunet, ci cutremur. Simţeam pământul tremurând sub obrazul meu, într-o zguduitură care l-a făcut pe Blue-bum să plonjeze cu capul înainte drept în sacul meu de dormit. Fetele au tresărit şi s-au ridicat puţin, ciufulite şi speriate; Jamie a ieşit din sacul lui de dormit, ca un popândău, cu obrajii încă rozalii de somn.

Rich a fost cel care a strigat:

— La pământ, *culcat*!

În fracţiunea de secundă în care m-am aruncat la pământ i-am văzut — imaginea fulgerătoare mi s-a întipărit instantaneu în minte, o minte încă nedesprinsă de mrejele viselor şi potopită de adrenalina

sfârâitoare, care nu voia să lege imaginea aceea de niciun alt gând.

Atunci au năvălit peste noi, ca un val de uriaşi duduitori care scuturau tot pământul, în suflarea unui vânt învârtejit, cu o putere sălbatică, dezlănţuită, care m-a străbătut ca un amestec năucitor de teamă, îndoială şi mirare.

Deşi stăteam cu faţa în jos, lipită pe braţe, le simţeam trupurile mari şi parcă şi panica ce îi mâna, simţeam cum copitele lor solide cad grele ca nişte baroase, chiar pe lângă urechile mele, dar, incredibil, fără să mă atingă. Le simţeam salturile largi pe deasupra trupului meu — nişte siluete mari şi întunecate, printre care lumina soarelui abia mai răzbătea până la noi. Şi mai auzeam ceva, ca o suflare avântată, un freamăt viu. Dar cum au apărut, aşa s-au şi topit.

Dinspre sacul de dormit al lui Jamie s-a auzit o voce înfundată:

— Gata? Acum suntem în siguranţă?

M-am sculat cu grijă, uitându-mă în jur. Înainte, cuibul nostru era „scobit" în iarba mare şi grasă, între tulpinile înalte care ne înconjurau ca un zid. Acum totul, până departe, era culcat la pământ. M-am ridicat, anevoie, şi am făcut vreo doi paşi mici, călcând încă în sacul de dormit, mototolit la picioare. M-am uitat după ei.

— Ce-a fost asta? întrebă Jamie cu o voce tremurată, scoţând doar vârful nasului de sub pătură. Mai vine înapoi?

— Nişte cai. Erau nişte cai.

Abia îi mai vedeam, în zare: coteau, tot în galop, răsfirându-se, minusculi, şi adunându-se iarăşi, ca într-o spirală, asemeni unui zbor de păsări jucăuşe.

— Uf! făcu Jamie, încă zgâlţâit de frică. Ce noroc am avut! Puteau să ne omoare!

Cu ochii mijiţi, mă uitam în gol şi vocile celorlalţi ajungeau la mine doar ca un murmur vag.

— Ba nu puteau. Caii nu fac niciodată aşa ceva.

— Păi tocmai era cât pe ce s-o facă, unul a sărit chiar pe deasupra mea!

— Vezi? Asta spuneam şi eu, dacă un cal vede că eşti pe jos, o să facă aproape orice ca să nu te lovească. Chestia asta o vezi mereu la cursele de cai, când se bulucesc în grămezi...

Prin urmare, Karazeel se înşelase. Nu reuşise să omoare toţi caii, mai rămăseseră. Cel puţin herghelia pe care o văzuserăm noi scăpase, neştiută, undeva la marginea lumii.

Tocmai când să mă întorc am prins o mişcare cu coada ochiului. Ceva s-a ridicat, a făcut un rotocol şi s-a lăsat din nou jos. Nişte păsări, dar mari de tot. Erau două şi zburau prin văzduh, pe deasupra cailor. Se urmăreau una pe alta, planau lin împreună şi iarăşi se despărţeau. Să fi fost joacă sau confruntare? De unde mă aflam, n-aş fi putut spune.

— Adam, stai liniştit, nu cred că se mai întorc, îl auzeam pe Jamie spunându-mi. Uite, răsare soarele. Hai să dăm o raită pe aici înainte de micul dejun, iar

la masă o să putem discuta cum să procedăm mai departe. Hai!

Ne-am aliniat solemn la o oarecare distanţă de marginea prăpastiei şi priveam înainte, în gol, tăcuţi. Nu prea era nimic de spus.

Buza prăpastiei se continua cu un perete perpendicular şi neted ca sticla. Jos, departe, se zărea ceva ce mi s-a părut a fi o apă; lumina încă nu ajunsese acolo, încât era prea întuneric să-mi dau seama ce să fie. Mai departe de gura hăului vedeam cum se împestriţează culorile şi apoi se curmă totul într-o nemărginire întunecată.

— Sunt nori, zise Rich, cu o voce cam sugrumată. Chestiile alea ca o mare decolorată sunt nori. Iar dincolo de ei, jos de tot... acolo trebuie să fie copacii, adică pădurea de care ne-a povestit Blade.

Am tăcut. După mine, singurul mod de a ajunge jos era să-ţi crească aripi ca să zbori, dar n-avea niciun rost să zic aşa ceva.

— Ei, spuse Gen după o vreme, trebuie să existe un drumeag, ceva. Dacă este Tărâmul Morţilor Vii şi au mai fost duşi şi alţii acolo, sigur trebuie să se poată coborî cumva.

— Are dreptate Gen. Mergem pe lângă marginea prăpastiei până găsim drumul, încuviinţă şi Kenta, deşi nu prea convinsă.

— Poate se presupune că vom folosi pânza fermecată a lui Meirion drept paraşută? se aventură Jamie.

— Nu ştiu, spuse Rich. Dar sigur nu ţin să fiu ăla care încearcă aşa ceva. Ce-i drept, nici dacă ne pierdem vremea stând pe aici nu rezolvăm nimic. Hai să mâncăm. O să vină şi răspunsul, asta e sigur. Că aşa se întâmplă mereu.

Totuşi n-a venit. Am băut noi puţina apă care ne mai rămăsese, am mâncat şi nişte caise uscate, fără să zică niciunul nimic; după aceea, Richard s-a ridicat greoi şi a zis:

— Dragilor, cred că a venit vremea plimbatului „pe marginea prăpastiei". Ia spune, Jamie, cum ai vota, s-o luăm la stânga sau la dreapta?

Dar, în timp ce vorbea, a înclinat capul, urmărind cine ştie ce sunete. Apoi s-a răsucit, a făcut mâna streaşină deasupra ochilor şi s-a uitat spre miazăzi. Am sărit imediat în picioare şi eu, simţind că-mi bate inima gata să-mi spargă pieptul. Ropot de copite; se apropiau.

Deja puteam să-i văd: erau trei, doi alergau unul lângă altul, iar celălalt se ţinea strâns în spatele lor. Veneau drept spre noi. Deşi cei doi, cei mai mari, se mişcau cumva ciudat...

— Adam, spuse Jamie, cu o voce tremurată.

M-am uitat la el şi am văzut cum toată faţa îi era scăldată în sudoare de spaimă.

— Stai liniştit, Jamie, n-o să păţim nimic. Mai bine uită-te ce minunaţi sunt!

Dar chiar când îi spuneam asta s-a întâmplat ceea ce era cu neputinţă să se întâmple. Calul din spate,

un armăsar zdravăn şi alb, şi-a desfăcut aripile imense şi... şi s-a înălţat în văzduh. Am rămas efectiv cu gura căscată. S-a ridicat rapid în aer, ca apoi să se năpustească precum vulturul asupra prăzii. Şi cum s-a repezit din înaltul cerului, a slobozit un nechezat de furie.

Ceilalţi doi cai au reacţionat imediat. Cel mai mic, care era înainte, s-a răsucit şi a gonit înapoi, cu urechile lipite de cap. Când a descris întoarcerea aceea fulgerătoare am putut să o văd bine: o mânzişoară sură, cu stea în frunte şi cu o coadă argintie ce flutura mătăsos. Am văzut-o cum, îngrozită, a dat ochii peste cap şi apoi cum toţi muşchii i s-au încordat şi a ţâşnit, dispărând în ropotul care rupea din carnea pământului şi o arunca în urmă.

Dar celălalt cal s-a pregătit să-şi înfrunte adversarul. Când armăsarul acela grozav s-a năpustit din cer, el s-a ridicat să-i iasă în întâmpinare, desfăcându-şi aripile şi secerând aerul cu picioarele. Ceva din mişcarea aceea suplă şi rapidă, felul în care îşi ţinea capul, curajul lui nebunesc şi mândria lui debordantă m-au făcut să cred că nu putea fi decât un mânz. Lumina începutului de zi îi înviora culoarea castanie, iar bătaia aripilor strălucea negru-albăstrui, ca-ntr-un zbor de dumbrăveancă. Şi coama, şi coada îi fluturau în vânt ca o cascadă mătăsoasă. Furase mânzişoara — sau cel puţin asta încercase —, provocându-l astfel pe armăsarul dominant.

Mă cam aşteptam ca armăsarul să cotească în ultimul moment, dar nu a făcut-o. A venit ţintă spre

mânz şi s-a izbit de el cu o bufnitură înfiorătoare, pe care am simţit-o chiar de unde priveam noi toată scena. Mânzul nici nu s-a clintit, să se ferească. L-a înfruntat, dar izbitura l-a aruncat la pământ. Şi cu toate că imediat a dat să se ridice, armăsarul deja se năpustise asupra lui, furibund; copitele-i erau ca două satâre, iar dinţi-i galbeni clămpăneau infernal.

Şi totuşi mânzul brun-arămiu a reuşit să scape, şi-a întins aripile şi dintr-o singură bătaie s-a şi ridicat în văzduh. Acum era rândul lui să necheze, un zbieret sălbatic, cu o furie care mi-a încins sângele. Şi s-a repezit asupra armăsarului, cu dinţii dezveliţi şi cu ochii ieşiţi din orbite.

Iute ca gândul, forfecând din copite, s-a năpustit asupra celuilalt — într-o învălmăşeală năucitoare, crâmpeie de piele lucioasă şi zvâcniri de copite. Atacatorul, apoi şi cel atacat s-au înălţat în văzduh, grumajii şerpuiau, dinţii tăiau în carne vie. Şi deodată s-a terminat. Pur şi simplu. Armăsarul s-a smuls din încleştarea mânzului cel aprig, s-a ridicat în zbor, năpustindu-se pentru ultima oară, ca un avion de luptă, asupra celui care îndrăznise să-l înfrunte. Avea aripile larg întinse şi, după un strigăt neînchipuit de sălbatic şi de ameninţător, a planat ameţitor pe urmele iepei sure, care abia se mai zărea în depărtare.

Iar mânzul s-a mai avântat într-un galop după el, cu nările în vânt. Un strigăt de luptă, apoi încă unul, în zadar, după care galopul s-a domolit într-un trap, apoi într-un mers poticnit. Privea în zare, proptind ciudat unul dintre picioarele din faţă, suflând agitat,

dar semeţ. Avea aripile încă pe jumătate desfăcute, ca şi cum nu se putea hotărî dacă să pornească în urmărirea armăsarului sau să se întoarcă; după o vreme, s-a întins şi a mai bătut o dată din aripi, după care şi le-a strâns pe lângă trup. Agale, cu un o tresărire a capului la fiecare pas, a luat-o încotro dispăruseră ceilalţi doi.

— E rănit, şopti Kenta. Ia uitaţi-vă cum şchiopătează.

— Lasă că-şi revine. Că doar asta fac în fiecare zi.

M-am dus încet către locul încăierării, unde iarba era toată călcată în picioare. Pe unde păşise calul cel tânăr rămăseseră nişte urme în V prin iarba aurie, iar pe o margine a acelui V era sânge.

Aripi

— Mă duc să-l ajut.

— Adam, ai înnebunit? Cum să te duci? E un cal sălbatic, te omoară dintr-o privire!

— Ba eu cred că-i mai speriat el de noi decât noi de el, zise Rich, fără să pară prea convingător de data asta.

— Amândoi aveţi dreptate, spuse Kenta. Dar, Adam, ştii că n-o să te lase să te apropii şi, chiar dacă te-ar lăsa, oricum nu ne-a mai rămas nimic din Poţiunea Tămăduirii.

— În schimb avem altceva, i-am răspuns întorcându-mă spre rucsacul meu, dar Blue-bum mi-a luat-o înainte.

Ţinea planta sus, cu frunzele ei destul de ofilite, cu fructele cam zbârcite şi uscate. Limba-de-foc pe care o culeseserăm pentru Blade.

Am găsit o cană curată, am rupt o păstaie şi am fărâmiţat-o între degete. S-a mărunţit imediat într-un praf granulat.

— Nu trebuie decât vreo câteva păstăi, turnăm puţină apă şi facem o pastă la fel de bună ca orice antiseptic. Care vrea să guste? i-am întrebat zâmbind, întinzând degetul murdărit de o pudră roşiatică.

— Adam, chiar nu poţi să fii serios? făcu Gen. Şi cu misiunea noastră cum rămâne? Cu viitorul Karazanului? Cu Lyulf şi Blade? Ea are nevoie de limba-de-foc mai mult decât oricine altcineva. Cum poţi să-ţi pierzi vremea, umblând după nu ştiu ce cal sălbatic, când noi ar trebui să găsim repede o soluţie să coborâm în prăpastie!

Fără să-mi dau seama ce fac, mi-am lins degetul şi imediat m-a fulgerat regretul c-am făcut-o.

— Bun, am spus, când am putut vorbi iar, planul e aşa: voi faceţi două echipe şi mergeţi în recunoaştere, una la stânga şi cealaltă la dreapta, să vedeţi dacă o fi vreun drum pe unde să coborâm. Iar eu rămân aici şi o să văd dacă pot să mă apropii de mânzul ăsta, să mă ocup puţin de piciorul lui. Oricum, mai e destul şi pentru Blade. Iar dacă până la prânz nu reuşesc, mă dau bătut, pe cuvânt. Dar nu pot să-l las aşa, pur şi simplu.

— Bine, dar să ai grijă, da? spuse Jamie, la plecare.

Şi-au plecat, inclusiv Blue-bum, pe care îl auzeam mişunând ca un popândău prin iarba înaltă.

— Şi voi la fel! am strigat în urma lor. Să nu cădeţi peste margine!

Ce sentiment grozav să fiu singur sub cupola albu-rie a cerului...

M-am aşezat în tihnă şi am mai rupt vreo cinci, şase păstăi, tot fluierând şi repetându-mi în gând să nu cumva să-mi scape iar vreun deget în gură. Peste pudra aceea am turnat câteva picături din infima noastră rezervă de apă şi am amestecat totul până a căpătat consistenţa unei paste de dinţi. Pasta era doar cât să încapă într-o lingură — nu puteam decât să sper că va fi suficientă.

Mi-am şters palmele pe pantaloni şi m-am ridicat în picioare; m-am întins de mi-au trosnit oasele. Şi uite că pentru prima oară mă încerca îndoiala. Bun, şi acum? M-am întors încet. Pajişte cât vezi cu ochii, îmbrăcând şi panta ceva mai înălţată dinspre buza prăpastiei şi ceva mai coborâtă în partea cealaltă, pe unde o luase mânzul. Cât despre mânz, nici urmă.

Simţeam lumina soarelui încălzindu-mi umerii. Un vânticel domol ofta printre firele verzi, îngânân-du-se cu ciripitul păsărilor care se hrăneau cu vârfu-rile ce ieşeau din dantelăria ierbii. Şi toate sunetele acelea se ţeseau în mintea mea ca un singur cântec, cel pe care îl cântasem şi eu cu câteva clipe mai înainte. Trebuia să scot repede fluieraşul, înainte să îi pierd firul... Şi m-am aşezat cu picioarele încrucişate, cu spatele la marginea abruptă. Că doar timp aveam şi puteam să mă uit după mânz şi când cântam.

Măcar un minut să cânt. Şi au început să curgă primele sunete limpezi, revărsându-se peste toată câmpia... iar timpul a încetat să mai existe.

M-am întors din lumea feerică a muzicii abia când am simţit pe ceafă o adiere delicată, o respiraţie ce mirosea a iarbă; m-a gâdilat ceva şi am avut senzaţia unei suflări calde... Iar sufletul mi s-a revărsat într-o neaşteptată regăsire. Dar mâinile nu mi s-au clintit şi, cu tot zbuciumul inimii, muzica a curs mai departe.

I-am simţit buzele catifelate jucându-se în părul meu. Şi m-am trezit zâmbind copilăreşte. Am lăsat fluierul şi am aşteptat. Am zărit cu coada ochiului o copită cât un castron de supă... a trecut prin iarbă, ezitând uşor, aproape şchiopătat. Apoi încă una, dar care s-a oprit deasupra pământului, fără să calce. Cum o urmăream cu privirea, pe muchia ei a apărut o mărgea purpurie care tot creştea... şi a căzut. Iar eu rămăsesem neclintit ca o statuie.

Mânzul a trecut pe lângă mine, şchiopătând şi fără grabă, cu capul în jos; păştea ca şi cum era în trecere pe acolo. Dar ochiul lui de catifea lichidă mă urmărea, strălucind de curiozitate. Şi tot păscând, mi-a dat roată până când a ajuns chiar în faţa mea. Abia atunci i-am observat pe mijlocul feţei dunguţa albă, şerpuită, care, coborând, ajungea sidefat-rozalie şi pufoasă în dreptul botului mai închis la culoare. El amuşina iarba, iar buzele-i erau la fel de sensibile ca lăbuţele lui Blue-bum. Moţul din frunte îi cădea în

ochi ca o cascadă mătăsoasă; iar printre şuviţe el mă privea drept în ochi, fără nicio urmă de teamă.

A venit aproape... şi mai aproape. Acum simţeam şi un fel de vibraţie atunci când rupea firele de iarbă. Auzeam şi când strivea iarba între dinţi, mestecând-o. Iar mireasma sevei proaspete se îmbina cu mirosul cald al mânzului.

Deja îl priveam în faţă, fără ocolişuri. Avea membrele puternice şi suple, pielea de mahon lucios; avea aripi de înger — ivite din trupul lui la fel de firesc ca şi coada pe care o mişca, foşnind, despărţită, la vârf, în două şuviţe groase, ca o coadă de rândunică. În faţă, la piciorul stâng, chiar deasupra genunchiului, avea o rană adâncă, de parcă ar fi fost lovit cu toporul, şi din ea curgea un şuvoi de sânge.

Şi, în sfârşit, a ajuns în dreptul meu; mi-a adulmecat faţa, iar eu i-am simţit de aproape respiraţia dulceagă. I-am suflat încetişor în nări, şoptindu-i ceva şi aşezându-mă în genunchi pe iarba răcoroasă. I-am mângâiat gâtul satinat. I-am dat la o parte ciuful din ochi şi mi-am plimbat mai departe mâna pe sub coamă, unde era fierbinte şi umed.

Tot şoptindu-i, am întins mâna după cană şi am pus nişte pastă pe deget. Încet, cu mare grijă, i-am uns rana, cât mai adânc. Mânzul a dat capul pe spate şi s-a smucit puţin, iar pielea i-a tresăltat de parcă alunga vreo muscă. A ciulit urechile pe spate, apoi în faţă. S-a uitat la mine şi a scuturat din cap de parcă ar fi vrut să-şi scoată nişte apă din urechi. Apoi a

fornăit, ca într-un oftat prelung, şi şi-a văzut de păscut. Gata.

M-am ridicat încet în picioare, simţindu-mă înţepenit, aşteptându-mă să tresară şi să se ferească de mine, dar n-a făcut-o. M-am dus până la rucsac, am şters cănuţa metalică şi am pus-o la loc, gândindu-mă că n-o să-l mai văd pe pajişte când mă întorc.

Dar m-am înşelat. Venea după mine, încet... şi abia dacă se mai observa că şchioapătă.

M-am dus la el şi mi-am pus braţele în jurul gâtului său. M-a împins uşurel şi a pufnit. Ca prin vis, m-am dus lângă el şi l-am mângâiat pe spatele neted şi pe aripa lucioasă, ca de corb. Şi atunci mi-a trecut prin minte...

— Şi eu, ca şi tine, fac asta pentru prima oară, i-am şoptit. Dacă nu vrei, spune-mi... înainte să ne luăm zborul.

Cu inima în gât, acum eram lângă el, iar în clipa următoare, călare pe mânzul aprig, ţinându-mă bine de coamă cu amândouă mâinile.

Eu sperasem să stea liniştit măcar o secundă, să mă obişnuiesc şi eu cu gândul că mă înalţ în văzduh. Dar imediat ce mi-am găsit echilibrul am şi simţit o energie fluidă trecând prin el, care-l făcea să zbârnâie tot, plin de viaţă. Şi-a luat avânt şi s-a ridicat în aer, şi numai pentru că-mi încleştasem pumnii în coama lui am reuşit să nu mă prăvălesc imediat la pământ. M-am aplecat şi m-am apucat şi mai bine de coamă, îngrozit şi deopotrivă copleşit de bucurie, cu sângele

dogorind prin vene. După un şir de salturi, apoi ca duşi de un mare val, am spintecat văzduhul, iar bătaia aripilor lui puternice prin şuierul vântului ne-a ridicat şi mai sus, atât de sus că pământul rămăsese tulburător de departe.

Şi am zburat pe deasupra prăpastiei, pe deasupra norilor adunaţi ca o turmă de oi; şi-a desfăcut aripile şi s-a rotit alene în cerc, iar pământul se învârtea şi el ca un glob. Vântul îmi bătea prin păr şi parcă-mi înţepa ochii. Ameţit, m-am ţinut bine şi am aruncat o privire în jos.

Cum o fi să atingi un nor? Dar nici nu s-a înfiripat bine gândul în mintea mea, că s-a şi înclinat cerul, iar noi am început să coborâm în spirală, în rotocoale largi, ca apoi să ne îndreptăm iar, la câteva sute de metri mai jos, şi să trecem printre nori. Care nu erau pufoşi şi moi, cum crezusem eu, ci un fel de mreje groase de ceaţă care îmi înghiţeau văzul, în timp ce faţa mi se umplea de picuri fini şi răcoroşi. M-am uitat în sus, mijind ochii, şi am reuşit să văd soarele prin ceaţă, ca o pată incandescentă şi alburie... şi iar mi s-a făcut dor de înaltul cerului, să simt cum mă învăluie căldura astrului zilei. Şi-n clipa aceea mânzul a şi început să bată din aripi, încet şi larg, ridicându-se mai sus de buza prăpastiei, tot mai sus, ca apoi să se întoarcă şi să coboare peste pajişte.

Am trecut pe deasupra celorlalţi, şi destul de aproape; îi vedeam rătăcind deznădăjduiţi pe marginea prăpastiei. Pentru o fracţiune de secundă, i-am

văzut albi la faţă de mirare, imagine ştearsă imediat de umbra aripilor noastre.

Şi mi-am dat seama că râdeam: valuri-valuri de bucurie, limpede şi curată ca aerul. Cumva, undeva în goana aceea nebună printre nori, uitasem de frică. Eram în elementul meu; cu mânzul, grijile nu-şi aveau rostul, eram în siguranţă ca un copil care se joacă pe calul de lemn. Sub noi aerul părea o pernă, elastic şi suplu întins peste dealuri şi văi; iar bătăii aripilor lui mintea mea îi răspundea cu aceeaşi trăire.

Călare pe mânz mă simţeam ca şi cum am fi fost dimpreună un singur suflet. Un centaur înaripat: pe jumătate copil, pe jumătate mânz — prinţul vântului.

Cu voci omenești

Pentru ultima oară, mânzul a coborât pe pământ, lin ca un fulg. Jamie s-a lăsat să alunece din spatele meu, ca să aterizeze grămadă, lângă ceilalţi. Eu, călare, m-am aplecat şi am cuprins grumazul vânjos cu amândouă mâinile; era transpirat şi pentru o clipă am rămas aşa, cu obrazul lipit de coama răvăşită. *Mulţumesc.* Nu i-am spus la revedere — ştiam că nu e cazul. Apoi am coborât cu picioarele pe pământ şi m-am uitat împrejur.

În spatele nostru, peretele stâncos se pierdea în văzduh, cu piscul în nori. În faţă se zărea pădurea, întunecată şi neprimitoare, cu trunchiurile cenuşii de atâta umezeală şi licheni. Frunzele se desprindeau plumbuit de greu şi vlăguit, împestriţate de semnele de putrezire; spectrul jilav al plantelor aflate în

descompunere plutea în aerul amorţit. Nu reuşeam să văd niciun drumeag, nici măcar un semn de viaţă, ceva.

M-am întors spre ceilalţi. M-am uitat lung la fiecare. Blue-bum mi s-a căţărat pe umăr şi a început să mă tragă de păr, încâlcindu-l. Şi-am intrat împreună în pădure.

Gen a fost cea care a observat-o prima. M-a atins pe braţ şi mi-a arătat-o — mi-a tresărit inima când, datorită lui Gen, am văzut şi eu, pentru prima oară, cât de cât, ca un zâmbet licărind în pădurea aceea întunecată.

O pasăre. O pasăre micuţă, care-şi ţinea ţanţoşă coada răsfirată ca un evantai. Şi cum ne croiam noi drum prin pădure, ea parcă ne tot dădea roată, ba alături, ba în urma noastră, dar de cele mai multe ori ne-o lua înainte, bătând aerul ca un fluture, poposind pe câte o crenguţă să ne aştepte, ca apoi să ţâşnească iar pe lângă noi şi să o ia înainte.

— *Păsările cerului...* ne arată drumul, aşa cum ţi-a spus Meirion, şopti Kenta.

În orice caz, tufele se mai răriseră, iar noi reuşeam să ne mişcăm mai uşor printre copaci. Dar soarele tot nu se zărea, nici măcar un petic de cer. Ba dimpotrivă, pe măsură ce înaintam se întuneca şi mai tare, până când am avut senzaţia că singurul punct

mai luminos era pasărea care dansa în aer, în faţa noastră.

Jamie, care era în frunte, a încremenit cu un ţipăt de uimire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gen. Ce-ai păţit?

— Pasărea a dispărut. Şi-a răsfirat coada şi s-a lăsat puţin în jos, din zbor, ca şi cum şi-ar fi luat la revedere... apoi a zburat printre copacii de colo şi dusă a fost.

— Păi, hai să mergem după ea, sugeră Rich. Poate că ne aşteaptă un pic mai încolo.

În şir indian, uitându-ne prin tufişuri doar-doar om vedea pasărea, am mers toţi după Jamie în direcţia în care dispăruse. Şi deodată ne-am oprit, uitându-ne miraţi împrejur.

Ajunseserăm într-un luminiş. Copacii înalţi ne înconjurau cu trunchiuri înalte şi coroane împletite în bolta de deasupra. Pământúl era acoperit cu un covor de frunze poroase şi umede. Simţeam aerul rece şi neclintit, îmbibat cu linişte. Dar pasărea noastră nu era de găsit... Şi-atunci am văzut în capătul celălalt al luminişului un trunchi imens, doborât la pământ. În dreapta avea rădăcinile ridicate deasupra, încâlcite şi înfiorătoare ca un cuib de şerpi, iar prin desişurile lor creşteau mănunchiuri de ferigi. Mai sus, cam la un stat de om, rădăcinile se pierdeau printre crengile tentaculare ale celorlalţi copaci şi formau o arcadă naturală, peste o potecă.

Cu un ciorchine de ciuperci otrăvitoare crescute din crăpăturile jilave ale lemnului, ceea ce fusese

odinioară un trunchi zăcea culcat la pământ, în stânga, iar ceva mai departe, formele lui piereau înghiţite de copacii de la marginea luminişului. În locul unde dispărea, se întrezărea o a doua potecă, pe jumătate ascunsă.

— Ia te uită, şopti Gen. Sunt cele două drumuri despre care ne-a spus Blade. Unul către Tărâmul Morţilor Vii... iar celălalt duce *către capătul călătoriei tale*, oricine ai fi. Iar cele două păsări de acolo trebuie să fie cele care vorbesc ca oamenii.

Se cuibăriseră în trunchiul căzut, străjuind fiecare intrarea pe unul dintre cele două drumuri. Erau cât nişte porumbei, unul alb şi unul negru. Aveau penajul cam rar şi li se vedea pielea ca de găină, dar jumulită numai pe jumătate. Solzoase, picioruşele proptite într-un unghi straniu păreau cam râioase; dar ochii negri şi strălucitori precum cerneala ne urmăreau fără să clipească.

Rich a făcut un pas înainte, privindu-le cu capul înclinat.

— Bună, le-a zis el pe un ton senin şi întrebător, care nu semăna deloc cu mormăitul pe care i-l ştiam. *Bunăăă?*

— Richard, termină cu prostiile! şuieră Gen. Că nu sunt papagali vorbitori!

Păsările însă nu s-au arătat prea jignite. Şi-au scuturat aripile, răpăind uscat, au deschis ciocurile galbene şi au scos un fel de cotcodăcit, un şir de zgomote aspre, ca şi cum ar fi imitat în batjocură râsul omului. Râsul acesta avea un ton ascendent şi strident, ce s-a

stins apoi într-o chicoteală bolovănoasă, după care s-a făcut liniște.

Șovăind, ne-am tras mai aproape, strânși unul într-altul.

— Și acum ce facem? șopti Kenta.

— Păi, le întrebăm încotro s-o luăm, zise Gen, dar *fără* să le enervăm prea tare.

— Jamie, vorbește tu, spuse Kenta. Tu ești cel mai politicos.

Jamie a făcut un pas mic înainte și și-a dres vocea. Și-a lipit palmele în fața bărbiei, ca și cum, din tot corul, el urma să cânte solo. S-a întors spre pasărea neagră din dreapta și a făcut o mică plecăciune.

— Ziua bună, prietenă zburătoare, începu el.

Iar păsările se holbau la el cu ochișorii lor strălucitori și goi ca niște mărgeluțe. Gândul că or să-și deschidă ciocul și or să înceapă să grăiască mi s-a părut deodată curată nebunie. Jamie însă a vorbit mai departe:

— Voi sunteți cumva păsările care vorbesc ca oamenii?

Dar cum și-a terminat întrebarea, cum am văzut ochii negri sclipind; m-a trecut un fior de bucurie. Era cât se poate de limpede că pasărea l-a înțeles. Ciocul s-a deschis mare și am zărit pentru o clipă o limbuță subțire, care părea totuși rigidă și imobilă, iar puful gâtului a tremurat puțin. După care a slobozit un șir de cârâieli stridente, și-a înfoiat puțin aripile și iarăși ne-a privit lung. Ne răspunsese deci. Problema era că noi nu înțeleseserăm.

Mi se părea mie sau chiar era o umbră de dispreţ în ochii ei? Un fel de zâmbet atotştiutor, ca şi cum avea toate răspunsurile şi nu ne zicea nimic.

— Ia staţi puţin, am zis eu mai domol. Ceva ne scapă. Ar fi trebuit să pricepem ce a zis.

— Păi şi de ce n-am priceput? îmi replică Rich, întărâtat.

— Poate mai trebuie să facem ceva anume, ceva ce ni s-a spus înainte, se aventură Kenta.

— Sau să folosim ceva anume, cum a fost cu lacrima de cristal, zise Gen.

Simţeam cum îmi tremură mâinile în timp ce îmi desfăceam săculeţul talismanului şi scotoceam înăuntru. Şi l-am găsit — fulguşorul gri peste care am dat din greşeală la Palatul de Vară. *Ceva sau nimic...* L-am ridicat să-l văd mai bine şi, în locul acela mohorât, el chiar părea că scânteiază, iradiind o lumină difuză... şi atunci mi-a răsărit în minte imaginea penajului desfăcut în evantai, cu aceeaşi strălucire difuză ca şi dunguţele argintii de pe fulg.

— E un fulg de la pasărea călăuză, care ne-a adus până aici! Poate, dacă îl ţinem aşa...

— Măcar să încercăm! Ia dă-mi-l puţin, zise Rich.

I l-am dat, deşi fără tragere de inimă. Iar el s-a întors cu faţa spre pasărea neagră, ţinând fulgul sus, ca pe o torţă la jocurile olimpice.

— Richard, eu mă gândeam, de fapt..., încercă Jamie să spună.

— Şşş, că mă concentrez, răspunse Rich inspirând adânc. *Care dintre cele două drumuri...*

— Rich, nu! Stai! se repezi Jamie să-l întrerupă înainte să termine, de ne-am întors toţi spre el să vedem ce s-a întâmplat. Nu vezi că n-are niciun rost s-o întrebi? Şi dacă ne răspunde omeneşte, tot noi tot n-o s-o putem crede.

— Are dreptate Jamie, interveni şi Gen. Blade a spus că o pasăre minte tot timpul, iar cealaltă spune numai adevărul.

— Păi, atunci e uşor! Nu trebuie decât să aflăm care-i una şi care-i cealaltă, răspunse Rich fluturând victorios fulgul către pasăre. Tu eşti pasărea care spune numai adevărul? o chestionă el, pe tonul cel mai serios cu putinţă.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Gen cum dă ochii peste cap... dar toată atenţia mea se canaliza către pasăre, care aş fi putut jura că a rânjit puţin. Apoi a înclinat capul într-o parte, a deschis ciocul şi a vorbit. Cu toate că vocea-i era răguşită şi aspră, toţi am înţeles clar cuvântul pe care l-a rostit:

— Da.

— Aţi văzut! strigă Rich cu o voce răguşită. Acum nu trebuie decât s-o întrebăm...

— Richard, spuse Gen ca un părinte răbdător, puteai s-o întrebi un milion de lucruri, dar chestia asta chiar c-a fost fără rost. De exemplu, pentru început ar fi fost destul şi *Tu eşti pasărea neagră?*... dar nu contează. O să o întrebăm acum altceva. Şi cred că, de data asta, ar fi bine să-l laşi pe Jamie să vorbească.

Şi totuşi eu am fost cel care a întins mâna după fulg şi l-am luat cu grijă dintre degetele lui Rich. Îl

ţineam în palmă şi îl priveam mut de uimire. Înainte avea trei liniuţe mai deschise la culoare, ca un curcubeu mititel... Iar acum...

— Nu mai e la fel, le-am spus celorlalţi, în timp ce căutam la rândul meu răspunsul la întrebarea nerostită. Au dispărut două liniuţe argintii. Şi nu a mai rămas decât una.

S-a făcut linişte. Abia într-un târziu Jamie a fost cel care a rupt tăcerea:

— Câte întrebări s-au pus? zise el pe un ton egal.

— Două, răspunse Rich. De ce? Ce-are a face?

— Probabil că asta înseamnă liniuţele, spuse Jamie. Trei liniuţe, trei întrebări. Primul răspuns nu l-am înţeles pentru că nu aveam fulgul la vedere. Pe al doilea l-am înţeles, dar nu prea ne-a fost de folos. Ceea ce înseamnă că...

Toţi ştiam ce înseamnă. Că nu mai puteam pune decât o întrebare: o singură întrebare pentru una dintre păsări şi cu acel răspuns să ştim sigur care dintre drumuri duce spre Tărâmul Morţilor Vii. Mă încerca o presimţire grozavă că o a doua şansă nu va mai exista.

Între adevăr și minciună

— Dar de data asta să nu mai întrebe nimeni până nu ne consultăm, spuse Jamie.

— Bine, bine, mormăi Rich.

Şi am tăcut toţi. Într-un târziu, Kenta a spus:

— Problema e că nu are rost să întrebăm ceva dacă nu putem fi siguri de răspuns, fiindcă nu ştim dacă putem să o credem sau nu pe pasărea respectivă.

— Iar ca să aflăm care-i una şi care-i cealaltă ar însemna să consumăm şi ultima întrebare, zise Jamie posomorât, evitând să se uite spre Rich.

Poate nu aveam cum să ieşim din situaţia asta. Oricum, nu cu o singură întrebare.

— Dacă nu cumva...

Şi-n clipa aceea mi-am dat seama că toţi se uitau la mine. Am simţit cum mă înroşesc la faţă.

— Dacă nu cumva există o soluţie încât să nu conteze care dintre păsări ne dă răspunsul.

Cocoşat şi cuminte, Blue-bum îşi făcea de lucru cu un beţişor ascuţit printre frunzele uscate. Am crezut că o fi căutând vreun furnicar, ca să observ acum că făcea nişte semne mititele şi se tot uita la ele, scărpinându-se în vârful capului. După care m-a privit cu o expresie ciudată şi cu ochii strălucitori.

— Poate pasărea albă e cea bună şi neagra e cea rea, îl auzeam pe Jamie zicând. Alb şi negru, bun şi rău, adevăr şi minciună.

— Interesant, doar că nu putem să riscăm totul mergând pe ideea asta, spuse Gen dezamăgită.

— Şi dacă întrebăm ceva de genul: *Dacă ai fi în locul nostru, ce drum ai alege...*, începu Rich, dar se opri brusc.

Se încruntă puţin şi apoi clătină din cap.

— Nu, nici asta nu merge.

Deodată, Blue-bum a sărit în sus cu un chirăit de bucurie.

— Da, Blue-bum, ce e? ţipă Kenta.

Blue-bum arătă cu mâna spre mine şi spre Rich, după care arătă la fiecare dintre cele două păsări.

— Am zis eu ceva? Sau Adam? întrebă Rich, cam nesigur.

Blue-bum a încuviinţat cu atâta elan că i s-a zgâlţâit tot corpul.

— Păi, care dintre noi? am vrut să ştiu. Rich? Sau eu?

Blue-bum de acum se bâţâia de oftică.

— Sau... au zis amândoi? încercă Jamie.

— *Tu* de exemplu ce ai spus? întrebă Gen.

— Că *poate nu contează pe care dintre păsări o întrebăm*, dar...

— Şi eu am zis că *dacă ar fi în locul nostru...*

Blue-bum ne-a întrerupt din nou, tocând mărunt din gură ca o maimuţă înnebunită şi dându-se de acum peste cap, numai să înţelegem şi noi.

Până la urmă, Kenta l-a luat de ceafă şi l-a pus scurt în poală.

— Ia stai tu cuminte, Blue-bum, şi să o luăm cu încetişorul.

Iar Blue-bum o privea liniştit şi-n ochii lui rotunzi şi lucioşi ca nişte năsturei se citea speranţa.

— Deci tu zici că putem să o întrebăm pe oricare dintre păsări, da? Şi nu contează pe care...

Blue-bum a dat din cap o singură dată, dar cu convingere. El mereu fusese superinteligent, oare se putea să aibă şi acum dreptate?

— Deci putem să o întrebăm pe oricare dintre ele aşa *Dacă ai fi în locul nostru...*

Dar Blue-bum a clătinat din cap: *nu.*

— Păi, atunci cum? Dacă ai fi...

Blue-bum a arătat atunci pasărea neagră, apoi şi pe cea albă. Şi uitându-mă la ele am simţit cum îmi tresaltă inima de speranţă. După cât de nemulţumite cârâiau, am avut convingerea că Blue-bum găsise răspunsul... iar ele o ştiau deja.

— Dacă tu ai fi *cealaltă* pasăre..., am spus eu rar.

Jamie urmărise tot dialogul nostru cu figura lui de peşte umplut, care însemna că absolut fiecare neuron

din creierul lui respectabil zbârnâia. Ca acum să răsufle uşurat, cu un fel de oftat admirativ.

— E bun, zise el pe un ton foarte apreciativ. Bravo, Blue-bum.

Jamie s-a ridicat greoi de jos şi a scuturat frunzele jilave care i se lipiseră de pantaloni.

— Se cheamă că avem răspunsul, datorită singurului creier cu dos albastru. Trebuie s-o întrebăm — pe oricare dintre păsări — aşa: *Dacă ai fi cealaltă pasăre, care dintre drumuri ne-ai spune că duce către Tărâmul Morţilor Vii?*

— Ce? făcu Rich zăpăcit.

Dar imediat după aceea a spus, zâmbind:

— Jamie, eu unul o să te cred pe cuvânt. Şi o să mergem pe drumul pe care ne-or zice ele. Scurt pe doi.

— Păi, nu, răspunse Jamie. Noi o să mergem pe drumul *celălalt*.

După vreo cinci minute de discuţii aprinse eram toţi convinşi 110% că Jamie înţelesese bine ce trebuia făcut. I-am dat fulgul, iar el s-a întors spre pasărea neagră.

— Măcar la asta ştim sigur că înţelegem ce spune, şopti el uitându-se la noi, să se asigure că suntem de acord. Dacă ai fi cealaltă pasăre, care dintre drumuri ne-ai spune că duce către Tărâmul Morţilor Vii? întrebă el rar, atent la fiecare vorbă în parte.

— *Drumul din dreapta, arcada de rădăcini smulse,* cârâi pasărea îmbufnată.

— Mulţumim, îi răspunse Jamie.

Îi tremura mâna când mi-a dat fulgul înapoi, iar eu l-am luat şi l-am pus bine.

— Trebuie să recunosc că eu tot nu înţeleg, mărturisi Rich. Asta înseamnă că ea e pasărea care spune mereu adevărul sau...

— Richard, asta n-o s-o ştim niciodată, îi spuse Gen împăciuitor. Şi nici nu mai contează. Ideea este că o luăm pe drumul celălalt. Gata, plecăm. Hai...

Dar pasărea neagră a mai slobozit câteva cuvinte aspre ca un hârşâit de fierăstrău.

— Nu poate trece decât un singur muritor.

— Poftim? răbufni Rich, întorcându-se spre ea cu pumnii strânşi. Cum adică? Ce-i aia *muritor*... şi tu cine oi fi să ne spui chestii de-astea? Ia încearcă să ne opreşti, să vezi tu cum...

— Richard, stai puţin.

M-am oprit, simţind cum o gheară rece îmi cuprinde inima şi o strânge tot mai tare, făcând-o tot mai mică, până când ajunge ca o pietricică colţuroasă şi ascuţită, înfiptă în adâncul pieptului meu.

— Gen s-a grăbit, mai devreme. Acum ştim care pasăre spune adevărul şi care nu. Pasărea adevărului este cea neagră.

Sunt drumuri pe care trebuie să le străbaţi singur...

Pentru mine, capătul călătoriei se simţea pe-aproape. Dar prietenii mei deja ajunseseră la capătul călătoriei lor. Ei făcuseră ce avuseseră de făcut; mai departe, nu le mai puteam cere să mă urmeze. Trebuia să intru singur în Tărâmul Morţilor Vii, să-mi caut fratele geamăn şi, cu el, să ţin piept lucrurilor de dincolo.

Tărâmul Morților Vii

— Şi noi ce-o să facem? întrebă Rich, pierdut cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Să te aşteptăm aici?

— Nu. Ar trebui să vă întoarceţi acasă, la Quested Court. Folosiţi-vă de minicomputerele pe care vi le-a dat Q. Probabil că deja a repus totul în funcţiune. Să-i spuneţi ce s-a întâmplat şi să mă aşteptaţi acolo. Nu stau mult. Şi fără vorbe de adio, da?

Kenta m-a strâns de braţ şi mi-a spus, cu privirea ei aprigă:

— Să ai grijă.

Gen mi-a tras o sărutare de m-a durut:

— Să ai putere.

Jamie mi-a întins mâna — murdară ca întotdeauna, dar prăfuită şi uscată, într-o strânsoare bărbătească.

— Să ai noroc.

Nu mai rămăsese decât Rich:

— Pe curând... Zefir.

Şi deşi iniţial a vrut să dăm mâna, m-a îmbrăţişat şi orice vorbă ar fi fost de prisos.

Mi-am potrivit rucsacul în cârcă şi m-am uitat în jur după ultimul prieten de care trebuia să mă despart acum. Despărţire care altădată mi-ar fi făcut mare plăcere, dar acum parcă îmi sfâşia pur şi simplu sufletul.

— Ia uitaţi-vă la Blue-bum! zise Kenta încercând să râdă. Se oftică fiindcă nu poate veni şi el cu tine.

Se cocoţase şi el pe o creangă, alături de pasărea albă, care, deloc încântată, s-a dat un pic mai încolo să-i facă loc. Iar el stătea cu spatele la noi, ghemuit şi cu coada desfăşurată jalnic până la pământ.

I-am ciufulit puţin părul din creştet.

— O să-ţi duc dorul, prichindelule.

Auzindu-mi doar zgomotul propriilor paşi, m-am dus spre tunelul de frunze — drumul pe care-l aveam de urmat. Nu m-am uitat înapoi.

Un hârşâit, un foşnet şi un curent de aer... şi am simţit cum, cu o mişcare suplă, îmi aterizează pe umăr ceva mititel şi mă apucă de un smoc de păr aşa de vârtos, că mi-au dat şi lacrimile. Indiferent ce însemna muritor, nu se referea şi la maimuţele trăncănici.

Drumul şerpuia prin pădurea întunecată. Iar eu descopeream cât de nesigură şi anevoioasă era

înaintarea. Fiecare pas însemna o luptă, căci rădăcinile mă apucau de glezne, lianele mi se încolăceau printre mâini şi picioare, crenguţele mai tinere se repezeau spre mine ca nişte degete gata să se încleştеze pe pradă, în timp ce ghimpii lor mă zgâriau pe faţă şi pe mâini, lăsând în urmă dâre însângerate şi usturătoare.

Blue-bum se strecurase în gluga pelerinei mele şi stătea pitit acolo; n-a trecut mult până l-am simţit mai greoi, semn că adormise, iar gluga trasă în jos mă strângea de gât, cât pe ce să mă sugrume. Dar mă bucuram să-l ştiu aproape.

Şi mă zbăteam să merg mai departe, ros tot mai mult de îndoială şi de tot felul de gânduri apăsătoare. M-am chinuit să nu mă întreb dacă o să îl găsesc pe Zenit sau nu. Dar dacă în timp ce eu orbecăiam prin pădure timpul se scurgea fatal pentru el? Dacă o să ajung prea târziu? Am încercat să-mi alung acele gânduri şi să mă concentrez numai asupra drumului pe care mergeam. Pas după pas, după pas, îngânând bătăile inimii, într-un ecou viu al numelui lui.

Amurgul se stingea în culori purpurii şi violacee când am ajuns, în sfârşit, la zidul acela: un mozaic de pietre uscate, scorojite şi fărâmiţate pe alocuri, înnegrite ici şi colo de mucegai.

Cărarea mea trecea pe alături, aproape înghiţită de tufe de mure şi buruieni. Dincolo de ele se zărea un cimitir cu pietrele funerare înclinate turmentat peste ierburile crescute de-a valma.

Am văzut şi o portiţă proptită strâmb în balamalele ruginite. Cum am atins-o, s-a deschis scârţâind. Am intrat cu paşi muţi printre morminte, încercând să nu calc peste locurile unde socoteam că fuseseră cândva ridicăturile de pământ de deasupra gropilor propriu-zise, deşi nu mai rămăsese nici urmă de tumuli; dispăruseră până şi inscripţiile de pe pietrele funerare, înghiţite de licheni sau şterse de vremea necruţătoare... Dacă vor fi existat vreodată asemenea inscripţii.

Ştiam cum e în cimitir, mai fusesem şi în altele. Toate aveau o tihnă, o tristeţe care plutea în aer ca ploaia de iarnă sau ca o muzică liniştită, în surdină. Dar aici era altfel. Nu se vedea nicio biserică, era numai imaginea dezolantă a câmpului plin de şiruri strâmbe de pietre funerare. Mergeam prin întunericul ce se închega în jurul meu, neştiind după ce să mă uit, ce să caut. Noaptea adusese cu ea un vânt capricios, care vuia şi gemea printre lespezi. Blue-bum se trezise şi mi se agăţa de gât ca un fular de blană, trăgându-mă de urechi cu degeţelele lui subţirele şi răsuflând cald în părul meu. Târziu, am zărit prin noapte linia unei umbre joase: era un mormânt mare, cu pământ bătătorit deasupra. Intrarea era marcată de o lespede ce zăcea căzută într-o parte, scoţând la iveală golul ca o rană ce se căsca dedesubt.

Găsisem ceea ce căutam.

M-am urcat pe colţul lespezii, a cărei răceală mi-a intrat pe sub piele. Mi-am bălăngănit de vreo două ori tălpile deasupra găurii întunecate. Am mai tras o

dată aer în piept şi m-am lăsat în jos, căutând cu picioarele după vreun punct de sprijin... şi mi-am dat drumul.

Am aterizat într-o poziţie chinuită, cu glezna sucită pe ceva solid şi masiv care mi se învârtea sub tălpi. Sus se vedea cerul gri-metalizat, dar aici, înăuntru, era beznă. Fundul cavoului se afla mai jos decât nivelul pământului pe care călcai prin cimitir, căci deja nu mai ajungeam până la marginea de unde îmi dădusem drumul. Deci cale de întoarcere nu exista. De fapt, nu existase niciodată.

Am scotocit prin rucsac după lanternă, am scos-o şi am aprins-o. Nimic.

Blue-bum se înlănţuise cu braţele în jurul gâtului meu, mai-mai să mă sugrume cu tremuratul lui.

— Hai, intră în geantă, i-am şoptit eu. O să-ţi fie mai cald acolo şi o să te simţi mai în siguranţă.

Şi o să pot şi eu respira. După ce s-a ascuns în geantă, eu am explorat mai departe întunericul negru ca cerneala. Deodată n-am mai simţit pământul sub picior. Am coborât o treaptă, încă una... era o scară ce se afunda în adâncurile cimitirului. Şi, poticnit, am mers mai departe. În aer plutea un miros greu şi dulceag. Nişte pânze de păianjen fâlfâiau pe lângă obrajii mei şi-mi mângâiau părul ca nişte degete lipicioase.

În sfârşit, treptele s-au terminat şi acum puteam păşi mai liniştit. Am bâjbâit pe lângă peretele săpat în pământ, bine presat şi umed. Din loc în loc, mai căzuseră gogoloaie şi în găurile rămase îşi făcuseră casă

păianjenii; simţeam cum trec cu buricele degetelor peste trupurile lor umflate sau cum mi se încâlcesc în pânzele lor. Prin perete mai erau şi alte lucruri pe care, deşi nu le puteam vedea, le simţeam: chestii moi care mi se încolăceau printre degete; miriapode care forfoteau; sau senzaţia de ceva pufos care se risipea printre degete, dacă încercam să-mi dau seama ce este... şi bucăţele din ceva fin şi răcoros ca fildeşul tăinuite de pământul sfărâmicios.

Întunericul parcă începuse să se destrame, diluat de o lumină portocalie şi ceţoasă. Miasma s-a făcut mai grea şi mai acră. Iar în ea pluteau frânturi de sunete: târşâitul unor tălpi grele, foşnetul unor haine; răpăitul mărunt al pământului ce cădea pe jos ca dintr-o sită. Am zărit cu coada ochiului o mişcare, un joc de umbre. Dar când m-am rotit şi m-am uitat mai bine nu era nimic, doar se stingea ecoul unor hohote de râs.

Şi am ajuns la sursa de lumină, prima torţă dintr-un şir chinuit, în care toate scoteau fuioare negre de fum înecăcios. Dar am mers mai departe, iar pe peretele de la răsărit am descoperit cum în loc de pământ încep să se simtă pietre îmbinate şi culoarul îngust se deschide într-o împletitură labirintică de coridoare şi ganguri. Nu era doar un palat, ci un oraş întreg căzut în ruină, cu zidăria învelită de giulgiul ţesut de păianjeni, înnegrită de umbre chircite, zâmbindu-mi ştirb prin cărămizile ciobite.

Ca din pământ mi-a răsărit în faţă cineva, deşi înainte ştiu că nu era nimeni acolo. Cineva sau ceva cenuşiu, abia zărit pe fundalul zidăriei, care părea

să-şi soarbă întunecimea glugii de la umbrele dimprejur. Vocea hârşâită a Celor-fără-chip a şuierat ca o lespede de mormânt ce se închide încet.

— Regele Întunericului îţi urează bun venit, Om Viu. Te aşteaptă, cu tot regatul lui. Urmează-mă.

Respiraţia lui rece m-a învăluit, adulmecându-mă, aducând cu ea duhoarea care-mi bântuia coşmarurile, miasma mormântului deschis. Am simţit cum mă năpădesc o sfârşeală şi o deznădejde care-mi prefac şi măduva oaselor în metal lichid.

Regele Întunericului... Adică Zeel. Sigur. Dar cum, sub ce formă? Ştiam că nu am destulă putere să dau piept cu el. Nu încă, nu acum. Nu de unul singur.

Dar nu aveam de ales. Cu picioarele grele ca de plumb, mergeam poticnit după silueta plutitoare prin labirintul de ganguri şi intrările căscate spre noi fără uşi, apoi pe un culoar îngust, întunecat şi cu podeaua denivelată. Aici însă puteam distinge şi un alt miros, inexplicabil de familiar şi în acelaşi timp liniştitor, oricât de straniu ar fi părut. Era uleios şi metalic, punctat de izul puţin înţepător al pielii. În nişele adânci am văzut uşile joase îmbrăcate în fier şi crăpate de vreme, iar cu coada ochiului am zărit pentru o clipă grilajul de la capătul culoarului şi, în spatele lui, o lumină roşiatică.

Cineva a descuiat o uşă şi aceasta s-a deschis imediat, ca trasă de un arc. M-am aplecat şi am intrat târşâindu-mi picioarele, îngrozit de ce aş putea descoperi înăuntru. În spatele meu, uşa s-a închis cu zgomot. Mă aflam într-o celulă luminată de un

singur felinar şi de câteva raze decolorate şi difuze, venite prin ferestruica micuţă, cu gratii, din partea de sus a zidului. Într-un colţ, pe o saltea de paie, am desluşit o siluetă întunecată... şi alături de ea, stătea gârbovit, uitându-se la mine ca la o stihie, Zenit.

Şi eu am rămas cu gura căscată. Iată-l în carne şi oase, la nici doi paşi de mine, murdar şi ciufulit, dar viu! Trăiam în sfârşit clipa la care nici nu îndrăznisem să visez. Abia mai reuşeam să-mi stăvilesc lacrimile fierbinţi, gata să-mi inunde ochii, iar cuvintele nerostite dădeau năvală şi ele, pârjolindu-mi gâtul. Rămăsesem ţintuit locului, sfios şi fără grai ca un copil mic. Când, în cele din urmă, am deschis gura, habar nu aveam ce o să reuşesc să spun.

— Am adus planta... limba-de-foc, am zis răguşit.

— Ai adus limba-de-foc, repetă rar Zenit. Ce simplu: ai dat o raită până la pajiştea satului să o iei de la dugheana din colţ. *Ai adus limba-de-foc*. Ba să ştii c-ai făcut mult mai mult de-atât, te-ai adus şi pe tine, Fluieraş.

Şi s-a ridicat brusc în picioare, mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a privit intens cu ochii lui de chihlimbar.

— Ce datorie aveai tu faţă de mine sau faţă de Blade, încât să vrei să ne urmezi până în străfundurile întunericului, la moarte sigură? Şi totuşi, în adâncul sufletului meu, ştiam că vei veni.

— Pentru că sufletul tău ştie ceva ce minţii tale îi scapă.

S-a uitat la mine cu ochii mari de uimire.

Iar eu am tras aer în piept şi am continuat:

— Lyulf... Flacără-lup...

Dar Blue-bum m-a întrerupt nerăbdător, scoţând tot felul de sunete în timp ce îmi tot arăta ceva — da, era limba-de-foc, pleoştită şi uscată. Avea dreptate, că trebuia să ne ocupăm întâi şi întâi de Blade. M-am întors spre silueta nemişcată care zăcea pe jos...

— Ea mai...

— I-am bandajat eu rănile cu fâşii de pânză, dar sângerarea tot nu se opreşte.

Abia atunci am observat că el nu mai avea cămaşă, purta pieptarul direct pe piele.

— Forţa trupului se scurge ca apa, dar spiritul ei arde ca focul.

Cu multă grijă, a dat încet la o parte pelerina care o acoperea. Ea a deschis ochii imediat şi m-a privit mirată.

— Fluieraş... ai venit! şopti ea abia auzit. Lyulf mi-a promis că o să vii...

Mi-era cu neputinţă să mă mai uit la spatele ei sfârtecat. Cât a curăţat Zenit rana, eu şi Blue-bum am fost bucuroşi să ne ocupăm de prepararea pastei. Apoi el a uns plaga, iar şoaptele lui de încurajare aproape acopereau suspinele ei de durere. Când s-a terminat, rana era frumos bandajată cu nişte fâşii curate — făcute din cămaşa mea, de data asta. N-a trecut mult şi Blade, istovită, a căzut într-un somn adânc.

— Bun, spuse Zenit. Iar acum să vedem ce-ţi apasă sufletul. Spune.

Am scos talismanul lui şi i l-am dat. M-a privit încruntat, iar eu am dat din cap drept răspuns.

— Da, l-am deschis noi. Îmi pare rău. Plecaserăţi şi ne-am gândit că, indiferent ce se află înăuntru, ne va fi de ajutor. Şi aşa a fost.

Am scos şi talismanul meu din jurul gâtului, i-am desfăcut uşor şiretul... şi mi-a căzut în palmă inelul meu de argint. Zenit l-a privit lung... parcă pentru o veşnicie. Apoi privirile ni s-au întâlnit şi-n ele mocneau mii de întrebări.

— Trebuie să-ţi spun o poveste..., am început eu rar şi nesigur, simţindu-mă aproape străin de vorbele pe care le rosteam, ca şi cum ar fi fost într-o limbă necunoscută.

Dar pe măsură ce vorbeam, îmi auzeam glasul tot mai hotărât şi mai energic, ca şi cum lucrătura bogată a trecutului se ţesea din nou, ca prin farmec, în mintea mea.

— ... este o poveste care a început acum mai bine de cincizeci de ani şi care încă nu s-a sfârşit.

Nici nu mi-am dat seama când m-am întins după mâna lui şi i-am strâns-o.

— Îţi voi spune ce rol ai avut tu, Zenit, prinţul Karazanului, în această poveste. Şi ce rol am avut eu.

— Nu înţeleg cum de eşti chiar tu şi ce s-o fi întâmplat de ai fost salvat de acolo. Nu ştiu decât că aşa stau lucrurile, am spus eu, în încheiere.

A rămas tăcut multă vreme. Mi-aş fi dorit mult să se uite la mine, să-i pot citi gândurile în ochi, dar

privirea lui era aţintită în podea. Iar când, în cele din urmă, a spus ceva, a făcut-o în şoaptă, atât de încet, încât abia l-am auzit:

— Eu crezusem... în toţi aceşti ani eu am crezut că sunt blestemat, că e o vrajă rea care mă ţine în loc, mai zise el clătinând din cap, căutând în van vorbele potrivite. Nici măcar în adâncul sufletului meu nu am îndrăznit să sper că ar putea fi ceva... ceva bun... sau, mai bine zis, cineva...

Căznite, poticnite, cuvintele şi-au luat zborul, frânturi zbuciumate dintr-un trecut despre care nici odată nu se mai vorbise: nu era decât scheletul unei poveşti pe care speram să o văd scoasă la lumină în anii ce vor urma, până când se va şti totul... o poveste pe care nu eu, ci el trebuia să o spună.

Dar nici măcar când am terminat nu m-a privit în ochi.

— Şi cu ceilalţi ce s-a întâmplat? l-am mai întrebat eu. Unde sunt?

— Păi, Omul-cu-mască a fost adus aici odată cu noi, dar de atunci nu l-am mai văzut. Cât despre Borg şi ceilalţi, le-au dat drumul pe pajiştea cea mare, unde pasc caii. Se pare că ei n-ar fi trebuit să împărtăşească soarta noastră — oricare va fi aceea. Iar eu cred că ştiu...

— Acum nu mai contează. Important acum e un singur lucru, Karazanul. Profeţia s-a împlinit. *De-i unu-ndoit şi doi sunt ca unul...* acum măcar suntem împreună. Şi împreună vom reuşi noi să răpunem forţele răului. Ştiu sigur.

În clipa aceea mi-am dat seama că încă ne ţineam de mână, cu degetele încleştate. Simţeam un val de putere venind dinspre palma lui, ca un curent care trecea între noi sau ca o flacără, înfocându-mi sângele cu o muzică sălbatică şi stranie. Am ridicat încet pumnul format din mâinile noastre, pe care lumina felinarului îl prefăcea, din carne şi oase, în aur strălucitor.

Şi într-un sfârşit fratele meu şi-a ridicat fruntea şi m-a privit în ochi.

— *Împreună.*

Regele Întunericului

Deodată am auzit zgomotul ruginit al cheii răsucite în broască... şi, scârţâind, uşa s-a deschis. Noi am sărit imediat în picioare, iar Zenit a dus instinctiv mâna la brâu, după sabie... însă am descoperit cu uimire că, pentru prima oară de când îl ştiam, nu purta sabie.

Miasma pâcloasă a Celor-fără-chip s-a prelins prin cadrul uşii, ca imediat să auzim şi o voce gâjâită.

— Regele Întunericului vrea să vă vadă. Lasă-ţi arma aici şi urmaţi-mă amândoi.

Neavând încotro, mi-am desfăcut cureaua de care era prinsă teaca şi am lăsat sabia lângă Blade, după care m-am dus spre uşă, după Zenit. Nici nu mi-am dat seama când m-am întors în partea de unde venisem, dar o tuse convulsivă, aducând vag a râs, m-a oprit.

— Nu, o luăm pe aici.

M-am răsucit în loc, nedumerit. În direcţia cealaltă culoarul se înfunda, era doar grilajul de fier şi... şi iată că grilajul dispăruse. Pe urmele siluetei cenuşii, dar alături de fratele meu, am mers către arcada din faţă şi am păşit în neantul de dincolo. Şi am încremenit, dar gândul îmi gonea nebuneşte.

Ne aflam într-un capăt al unui amfiteatru imens. În faţă şi în lateral se vedeau, una după alta, terasele ascunse în umbră, iar de sus, dinspre tavanul nevăzut, se simţea întunericul apăsător.

Din loc în loc, la intervale regulate, perimetrul care încercuia arena avea torţe aprinse, a căror lumină slabă lăsa totuşi să se vadă şirurile de siluete cenuşii şi cocârjate. Le simţeai cum urmăreau cu intensitate fiecare mişcare. Şi aşteptau...

Am aruncat o privire şi în spate, unde am zărit un şir de ferestre cu gratii. Erau carcerele de unde ne aduseseră şi pe noi. Pentru o fracţiune de secundă am văzut un căpşor îmblănit, care s-a ascuns imediat.

În mijlocul arenei se căsca o groapă rotundă cu nişte cărbuni încinşi. Deasupra ei mai mult se ghicea dansul flăcărilor albăstrui, iar dogoarea roşu-incandescentă sălta în sus şi arunca umbre pe pielea lui Zenit, iar mie-mi frigea obrajii.

La un semn al gărzii de lângă noi am făcut un pas înainte către arena pavată. *Şi chiar din pietre e făcută...* Acum începeam să înţeleg de la ce venea mirosul oarecum familiar pe care îl simţisem pe culoare, de la ascuţitul cuţitelor şi ungerea tecilor cu ulei, de la

pielea moale a mănuşilor şi a hamurilor: miresme cu care mă învăţasem în ultimele săptămâni, aşa cum mă învăţasem şi cu damful balegii de măgar şi cu aroma de pilaf ars.

Şi iată-ne în arena gladiatorilor. Acum înţelegeam de ce gladiatorii din ţinuturile sălbatice erau prinşi şi aduşi aici: să mai domolească setea de sânge şi de moarte a Celor-fără-chip. Zenit ştia asta. I-a prins tâlcul cumva, în orele lungi petrecute singur; a vrut să-mi spună şi mie, dar reacţia mea a fost că nu prea mă privea aşa ceva. Acum vedeam că mă privea, ba chiar pe viaţă şi pe moarte.

Mi-am strunit gândurile către locul şi timpul în care mă aflam... şi către punctul spre care ne îndreptam. Într-o zonă a tribunei erau adunate mai multe torţe ca într-un cerc de foc, iar în mijloc am reuşit să disting o siluetă întunecată şi neclintită.

I-am simţit privirea dinainte să-i văd ochii... şi în adâncul meu am ştiut că se schimbase. Căci înainte, în prezenţa lui, simţeam răutatea, dar şi slăbiciunea — dependenţa de poţiuni, lăcomia, teama... tot ce e în firea omului. Dar acum nu mai rămăsese decât răul în forma lui cea mai pură.

Ne-am oprit jos, în dreptul tronului său, chinuindu-ne să-l vedem dincolo de hotarul de foc care-l încercuia. Încet, din întuneric s-a desprins o siluetă neagră, cu un trup straniu de umflat şi fără contururi clare, cu un cap mare şi diform.

— Şi iarăşi ne-am întâlnit, spuse vocea distorsionată, cu un ecou găunos.

Atunci am înţeles ce era de fapt acea siluetă grotescă. Era o armură — şi de aceea vocea răzbea înfundat, din coiful care nu avea decât o fantă, la nivelul ochilor.

— Uitaţi-vă bine la mine, prinţişorilor. Da, şi tu, cel de-al doilea fiu al lui Zane. Ştiu cine eşti. Cine n-ar şti? Zefir şi Zenit, două muşte dintr-o lovitură. Şi iată, Zefire, cum s-a întors roata! Credeai tu că m-ai biruit, dar uită-te cum am mai multă putere ca oricând, căci rădăcinile ei pleacă din adâncul infernului şi întunecimea le e hrană. Asta se află şi dincolo de armura cea neagră, şi dincolo de coiful pe care îl port. Întuneric. Abia acum sunt cu adevărat nemuritor. Cine ar putea birui întunericul? Numai lumina lumii de afară, o lumină care a dispărut. Cât despre regatul pe care vreţi voi să-l salvaţi... întunericul deja se îndeseşte peste Karazan. Frunzele pălesc, grânele mor pe câmp. Şi-n inimile oamenilor se stinge lumina. Ceea ce credeai tu că-mi e înfrângere mi-a fost biruinţă, Zefir, o biruinţă mai grozavă decât mi-aş fi putut închipui. Iar acum nu mai rămâne decât să vă luaţi rămas-bun unul de la celălalt... şi să vă primiţi sfârşitul cu demnitate, ca nişte prinţi ce vă pretindeţi.

Un braţ mişcat stângaci a dat semnalul şi din umbră veni ceva spre mine, rotindu-se. Am ridicat mâna instinctiv după acel ceva şi l-am prins. Era o sabie. Sabia mea. Nu sabia de la tatăl meu, ci copia din lemn pe care mi-o făcuse Zenit.

Eu tot nu reuşeam să înţeleg ce se întâmplă. Spre deosebire de Zenit.

— Staţi! strigă el cu o voce care a răsunat peste toată arena. Vreţi vărsare de sânge, bine, dar hai să vărsăm sângele meu! Daţi-mi o sabie de oţel, de lemn sau lăsaţi-mă cu mâinile goale... Eu vă provoc acum pe oricare dintre voi are curajul să dea piept cu mine... chiar şi pe tine, care-ţi spui *rege*.

— Chiar şi pe mine? Ce ispititor... dar nu prea cred. Prea ţi-a mers numele, Flacără-lup. Eu nu mă dau în vânt după sport. Sângele îmi place, sângele, frica, durerea... plăcerile mai modeste, ale sacrificiului şi ale execuţiei. Duceţi-l înapoi în carceră!

În câteva clipe, Zenit a fost înconjurat de multe pelerine cenuşii. N-avea niciun rost să se opună. Dar când au ieşit, au trecut pe lângă mine, suficient de aproape încât să îl pot atinge. O privire, o atingere de mână... şi încă ceva. Ceva moale, dar greu şi care-şi schimba forma, scoţând un zgomot metalic. Mi-a şoptit doar atât:

— Ia-l... foloseşte-l.

Era talismanul lui. Norocul lui. Mi l-am pus la gât, simţindu-l cum atârnă alături de talismanul meu. Am ridicat sabia şi m-am întors să văd ce adversar îmi va răsări din întuneric.

Dar el mă aştepta deja, o siluetă neagră pe fundalul gropii unde ardeau cărbunii. Era înalt, purta pelerină şi stătea nemişcat. Corpul meu, instinctiv, a luat poziţia de luptă, cu sabia ridicată. Aşa cum era ea, din lemn, o simţeam ca pe o prelungire a braţului, perfect echilibrată şi firească.

Adversarul meu a făcut un pas în faţă, cu mişcări line... şi m-am cutremurat. După săptămâni întregi de urmărit lupte, de instrucţii şi observaţii personale, îi ştiam şi mişcările şi felul în care-şi ţinea sabia... le ştiam ca pe liniile din palmă. Era Omul-cu-mască.

Fără să mai stau pe gânduri, m-am alăturat dansului aceluia complicat pe care îl formau paşii de înaintare şi retragere, pararea loviturilor şi iniţierea unor atacuri, iar mintea mea se învârtea năucită. Aşa se amuza Zeel, punând prietenii să se încaiere? Să lupte frate cu frate, spre ruinarea totală a ideii de frăţie a arenei? Păi în cazul ăsta o să am grijă să nu se distreze prea tare. Noi doi ne antrenaserăm împreună de atâtea ori, încât n-ar fi fost o problemă să mimăm o luptă, de dragul spectacolului, chiar şi cu ochii închişi. Dacă voia să vadă ce înseamnă lupta ca artă, acum avea ocazia. Iar dacă voia vărsare de sânge, atunci îl aştepta o mare dezamăgire. Nimeni şi nimic nu m-ar fi făcut să-mi rănesc un tovarăş de arme.

Cu o mişcare fulgerătoare a sabiei, Omul-cu-mască mi-a sfâşiat într-o clipă pieptarul de la gât până la tiv. Durerea mi-a străbătut tot corpul. M-am dat repede înapoi, simţind cum îmi arde pieptul. Am măturat cu privirea podeaua... şi am văzut o linie sângerie şi destul de clară.

— Ce faci? am şuierat printre dinţi. Ai înnebunit? Prefă-te că lupţi, doar am mai făcut-o de o mie de ori! Trage de timp...

Fără să-l pierd din ochi, m-am mişcat pe buza unui cerc imaginar, păstrând distanţa, încercând să

desluşesc sentimentele care se ascundeau dincolo de masca de piele. Să fi fost de vină întunericul de pe scenă... şi să fi evaluat greşit distanţa dintre noi? Dar Omul-cu-mască nu greşea niciodată.

Sabia lui s-a mai năpustit o dată şi doar câţiva milimetri au fost între pieptul meu şi lama ei. M-am rotit într-o parte şi i-am deviat traiectoria cu o contralovitură care mi-a ciobit sabia de lemn. Inima mi se zbătea aşa de violent, că am crezut că o să-mi vină să vomit. Îmi simţeam palmele inundate de o sudoare rece, din cauza căreia mânerul sabiei aluneca ciudat.

— Ce tot faci?! l-am întrebat cu vocea sugrumată...

Deşi aveam deja răspunsul. El se lupta cu adevărat, nu se prefăcea. Şi era un spadasin mai bun decât ne-a lăsat pe noi să bănuim la antrenamente. Mult mai bun decât puteam spera eu să devin vreodată. Şi totuşi, uitându-mă la masca pe care o ştiam, mi-am dat seama că mă luptam cu gândul că el încă îmi era prieten, tovarăş de drum şi de arme... deşi logica-mi spunea că nu e adevărat.

Şi, ca o dovadă, s-a năpustit iar cu o lovitură de sus în jos care mi-a spintecat catarama de la centură şi doar printr-o minune nu mi-a sfâşiat şi coapsa. Dintr-un salt m-am dat în spate şi am strigat disperat:

— Nu suntem obligaţi să facem asta!

În loc de răspuns, s-a lansat într-un atac care m-a forţat să mă retrag rapid din faţa sabiei care sclipea halucinant. O combinaţie mortală de mişcări ce m-ar fi făcut bucăţi, dacă nu m-aş fi învrednicit să le parez

cu sabia mea de lemn. Am smucit cu toată puterea când lama de oţel, bine ascuţită, s-a înfipt şi s-a smuls din lama mea de lemn. L-am mai stăvilit un pic, dar cu ocazia asta mi-am sacrificat şi sabia.

Şi-n clipa aceea mi-am dat seama că dacă vreau să scap cu viaţă trebuie să joc după regulile mele. Cum spusese Zenit, *orice putere are şi o slăbiciune*... Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci puteam ghici în ce consta slăbiciunea Omului-cu-mască.

Am ţâşnit drept înainte, luându-l prin surprindere cu atacul meu neprevăzut. Am mimat o lovitură simplă la stânga să-i distrag atenţia şi să-i angajez sabia în altă direcţie, apoi m-am aplecat pe sub ea şi l-am izbit cu bocancul drept sub centură. Asta l-a îndoit ca pe-o potcoavă, de abia mai putea respira. Dacă m-aş fi luptat de-adevăratelea l-aş fi terminat pe loc, dar mi-a fost peste poate. I-am tras una cu sete în cap, cu măciulia de la sabie şi a început să se clatine, bătând în retragere. L-am apucat de cusătura glugii de piele şi am smuls-o. Până să-şi dea seama ce se întâmplă, masca deja căzuse. M-am tras un pas înapoi, rugându-mă să fi fost într-adevăr lupta aşa crâncenă cum mi s-a părut şi să nu fi făcut o greşeală cumplită. Încet, şi-a îndreptat spatele. Nici nu ştiu ce mă aşteptam eu să văd în lumina diabolică a cărbunilor încinşi... dar la asta nu mă aşteptam.

În faţa mea, schimonosit de o furie bestială, era chipul de ceară topită al lui Tallow.

Tallow

Am rămas cu gura căscată şi braţul înarmat mi-a căzut fără vlagă. Mă uitam ca prostul.

— Ce... cum?...

Ar fi putut să mă treacă prin sabie ca la proţap în momentul ăla. Dar el a căscat gura ca de ceară, imitându-mi reacţia. Ba chiar am auzit şi ecoul vocii mele — sau o voce perfect asemănătoare cu a mea:

— *Ce... cum?...*

Apoi gura i s-a schimonosit într-un zâmbet şi a început să se rotească încet în jurul meu, cu sabia pregătită, cu ochii negri aţintiţi asupra mea ca un şarpe la pândă. Iar răspunsul a venit cu vocea lui Shaw, dureros de familiară:

— Cum? Păi, floare la ureche, Adam băiete. Iar ţie nici nu-ţ' trecea prin cap.

— Dar...

De data asta, în timp ce vorbeam, eram iarăşi în gardă, rotindu-mă încet să nu-l pierd din ochi, iar mintea îmi rula repede, repede, ca un mosor.

— Dar cum ai ajuns în Karazan? Toate calculatoarele erau distruse...

— Şi crezi tu că marele Quentin Quested nu avea ceva de rezervă? A fost de ajuns să spun: *Adam are probleme, Q, tre' să m-ajuţ' să-i vin în ajutor.* Şi imediat mi-a dat drumul, cu toate urările de succes.

— Păi, el nici nu era acolo! Era la spital, cu Hannah...

— Şi p-asta de la cine o ştii? *Hannah cea firavă* era în camera de alături, iar Q îi citea o poveste să adoarmă. Prinţe Zefir, ai greşit uşa şi dup-aia ai mai făcut şi greşeala pe care o fac toţi copiii: să ai încredere în oricine, să crezi tot ce ţi se spune. Aşa că mie nu mi-a rămas decât să urmăresc pe cineva, să fiu cu băgare de seamă şi să ascult tot ce se spune în stânga şi în dreapta.

Deci Hannah era bine. M-am simţit mai uşurat, dar în acelaşi timp m-a năpădit un val de furie rece şi de îndârjire renăscută. Tallow se scălda în mocirla sclipitoare a minciunii şi înşelăciunii. Dar se minţea pe sine însuşi. Iar mie nu-mi rămânea decât să-l las să vorbească mai departe, să trag de timp... şi cumva, cu mintea mea buimacă, să scornesc un plan. Pentru că mă aşteptam la ce era mai rău după ce termina cu gargara lui lăudăroasă.

Clătinam din cap, făceam pe prostul, mi-am lăsat încet şi sabia să-mi alunece în jos, ca şi cum uitasem complet de ea.

— Dar tu eşti un cameleon. Tu poţi să iei orice formă vrei şi atunci de ce mai porţi masca aia idioată din piele?

A râs, era chicotitul înfundat al lui Shaw, care se suprapunea peste tusea chinuită a lui Hannah, de când era bolnavă. Am simţit cum mi se zbârleşte părul pe ceafă şi, instinctiv, mâna mi s-a încleştat pe mânerul sabiei.

— Nu mai era timp decât pentru deghizarea cea mai simplă... şi cel mai bun mod de a-ţi ascunde identitatea e tăcerea. Multe poveşti interesante am auzit cât am stat în umbră.

Mi-am amintit cum vorbeam cu ceilalţi, când eram în Karazan, şi le-am spus că am un frate geamăn. Am avut atunci senzaţia că trage cineva cu urechea, dincolo de ceaţa care ne înconjura ca un fuior... şi în noaptea când i-am găsit pe Lyulf şi Blade vorbind în şoaptă lângă foc... Sigur Tallow stătea la pândă, la adăpostul întunericului...

— Tu ştiai! Ţi-ai dat seama cine e de fapt Lyulf! Din cauza asta ai dispărut. Te-ai dus să le spui că ne-ai găsit, pe mine şi pe Zenit.

— Bravo, prinţişorule. Da, prin locurile sălbatice, dacă ştii unde să-i cauţi, Cei-fără-chip sunt mereu pe-aproape. Iar când s-a închis capcana, tu plecaseşi, dar ştiam că o să vii. Iar acum...

Deşi mă chinuiam să păstrez distanţa, ritmul vocii lui, ca o incantaţie, parcă îmi fura minţile. Sabia lui s-a mişcat de două ori, fulgerător. Impactul l-am simţit în tot corpul. Am făcut un salt înapoi... şi am încremenit cu ochii la sabia mea.

O priveam îngrozit — era fără vârf, pe jumătate retezată. Iar jumătatea cealaltă am văzut-o, cu încetinitorul, cum a zburat şi s-a rotit pe deasupra capului, dispărând în întuneric. Am auzit-o lovindu-se zgomotos de marginea gropii încinse. Tallow a şuierat printre dinţi, satisfăcut, şi s-a apropiat să-mi pună capăt zilelor. Iar dacă sabia mea păruse jalnică mai înainte, acum chiar că nu mai era bună de nimic. Puteam să arunc ciotul în foc şi să lupt cu mâinile goale.

Nu! N-o să mă dau bătut, nici dac-o fi să-mi taie mărunt toată sabia! Încă nu mă biruise. *Orice putere are o slăbiciune.* Zenit şi Blade ne spuseseră de prea multe ori cât de important este să ne cunoaştem adversarul şi să reuşim să folosim tot ce ştim despre el ca să-l învingem. Dar ce ştiam eu despre Tallow? Că şi forma, şi spiritul lui au fost topite şi remodelate în slujba răului. Că pe chipul lui rămăseseră cicatricele, asemeni cerii topite de la lumânare...

Şi atunci în mintea mea s-a înfiripat sâmburele unui plan. Şi, odată cu el, a răsărit şi o rază de speranţă. Dacă lucrurile stăteau cum bănuiam eu, atunci slăbiciunea lui Tallow fusese tot timpul ascunsă sub mască. Iar eu o puteam folosi împotriva lui, dacă izbuteam să mă mişc suficient de repede, şi dacă

planul meu mergea, şi dacă aveam mult noroc. Poate că Tallow nu se temea de mine, dar de un lucru tot se temea. Trebuia să fie aşa.

Eram cu spatele la groapa de cărbuni şi tot băteam în retragere. Iar el îmi dădea târcoale, venea după mine, ca într-o cursă de-a şoarecele şi pisica, rânjind sardonic, degustându-şi victoria pe care o simţea aproape. Am tras aer în piept. *Acum!* O mişcare rapidă, una singură, şi mi-am dat jos pelerina, am fluturat-o şi am rotit-o, încât s-a înfăşurat imediat pe braţul liber. Nu aşa de bine pe cât mi-aş fi dorit, dar tot era mai bine decât nimic. Că doar aveam nevoie de toate atuurile posibile.

Pe măsură ce mă apropiam de groapă, simţeam cum mă arde pe spate dogoarea cărbunilor, simţeam cum mi se încing picioarele în pantaloni. Dar nu-mi dezlipeam privirea de pe faţa lui şi aşteptam să-i văd în ochi semnul că trece la atac — acea scânteie, acea încordare abia perceptibilă pe care ne învăţase Zenit s-o aşteptăm şi s-o recunoaştem. Iar ochii lui mă urmăreau cu intensitate, roşii de atâta sete de sânge, strălucitori în lumina focului. Planul lui i se citea în ochi: să mă încolţească la marginea gropii şi apoi să mă măcelărească în tihnă. Dar mai zăream ceva în ochii lui, ca o îndoială vagă, o reţinere care îl încerca, o nehotărâre...

Am tresărit. Deci avusesem dreptate. Cu o mişcare fluidă, m-am rotit şi am înfipt ciotul meu de sabie în adâncul gropii de cărbuni, sprijinindu-mă pe mâna învelită în pelerina groasă de lână — chiar şi numai

pentru o secundă, cât a durat totul, pielea mi s-ar fi umplut de băşici la o asemenea temperatură. Am sărit într-o parte şi am ajuns iarăşi pe marginea gropii, înregistrând doar mirosul de păr pârlit şi lână arsă... şi că în mâna întinsă ţineam acum sabia devenită torţă.

Tallow stătea între mine şi groapa cu foc. A încercat să se rotească odată cu mine, dar s-a poticnit cu un picior în jumătatea de sabie retezată. S-a împiedicat, cât pe ce să cadă. Cu ochii scoşi din orbite, îngrozit şi stupefiat, chipu-i cuprins de furie se contorsiona neverosimil, pe măsură ce înţelegea că a căzut în propria-i capcană. În spate, avea focul de unde, în valuri, se revărsa văpaia. Iar în faţă mă avea pe mine, chiar dacă îmi tremurau genunchii şi-mi bătea inima să-mi spargă pieptul, în timp ce mă rugam să-l pot ţine la distanţă cu torţa aprinsă.

— Gata, i-am zis, cu respiraţia tăiată. Recunoaşte-ţi înfrângerea şi totul o să se termine. Spune-i lui Zeel... spune-i să ne lase să plecăm...

Dar chiar în timp ce vorbeam, îmi dădeam seama că nu e loc de împăcare, armistiţiu sau capitulare. Doar moartea avea să pună capăt poveştii. Moartea unuia dintre noi.

Am făcut o jumătate de pas înapoi, fără să-mi iau ochii de la el, copleşit de fierea pe care o simţeam urcându-mi până-n gât. Iar chipul pe care crezusem că citesc furia şi teama începuse să se lichefieze, cu ceara brăzdată de canale tot mai adânci... şi-ntre ele se mai umflau bule hidoase, ca nişte picături de

transpiraţie ce-i curgeau pe barbă într-o ţăcălie grotescă de piele topită.

M-am dat înapoi, năucit, cu un strigăt de groază, aruncând la întâmplare ce mai rămăsese din sabia mea cuprinsă de flăcări. Iar el, cu un gâlgâit triumfător, a dat să vină după mine; arma stătea înfiptă nefiresc în fostul trup, acum o masă diformă, ca apoi să cadă pe jos când braţul înarmat şi-a pierdut şi ultima picătură de vlagă. Cu picioarele înmuiate, ca de caramea, s-a prăbuşit în genunchi. Pelerina i s-a umflat în spate şi a fâlfâit chiar deasupra parei focului — apoi s-a aprins, a pufnit în flăcări şi a ars.

Am ridicat mâna, apărându-mă de vâlvătaie, apoi m-am întors şi am intrat, poticnindu-mă în întunericul din jur, strângând pleoapele să alung imaginile ca un negativ fotografic, în alb şi negru, care-mi jucau în faţa ochilor. Îl vedeam mereu şi mereu cum cădea în genunchi, înconjurat de flăcări, cu mâinile întinse, cu gura deschisă într-un urlet mut... ca apoi să se prăbuşească pe spate şi să dispară încet, topindu-se fără urmă în adâncurile neostoite ale vâltorii de foc.

Ia-l... folosește-l

M-am târât cât mai departe, pe brânci, icnind fără să reuşesc să vomit, chinuindu-mă să inspir adânc. Nu mai voiam decât să fiu cât mai departe de locul acela, cât mai departe de toată grozăvia a ceea ce mi-a fost dat să văd şi să fac. Asta era biruinţă?

Mai tare decât suspinele care-mi zgâlţâiau tot trupul, mai auzeam ceva. Un sunet pe care îl ştiam şi pe care aş fi vrut să nu-l mai aud niciodată. Râsul lui Zeel. Abia când s-au stins şi ultimele ecouri ale hohotelor lui nebuneşti, am ridicat fruntea şi m-am sculat în picioare. Indiferent ce urma să mi se întâmple, eram hotărât să-mi privesc soarta în faţă, semeţ.

Într-un sfârşit a vorbit, o voce găunoasă, veselă:

— De, de... bietul Tallow. Cine-ar fi putut bănui ce talent ai să fii distractiv? Avea dreptate frate-tu, aşa o plăcere e prea rară să o risipeşti pe supuşi devotaţi.

Hai, întoarce-te la tine în celulă, mai adună-ţi puterile. A trecut mult prea mult de când sabia mea n-a mai simţit gustul sângelui viu. Când o să mai fii chemat, o să te aştepte în arenă însuşi Regele Întunericului şi să n-ai grijă, că sfârşitul nu poate fi decât unul.

M-am întors cu spatele şi am luat-o spre ieşirea care ducea la carceră, păşind cât mai sigur pe mine. Şi aproape că ajunsesem la uşă, când a mai spus:

— Să nu-ţi uiţi sabia, nepoate! Că fără ea, cum o să mai lupţi?

M-am dus până la sabie, am ridicat-o şi am ieşit de pe stadion fără să mă mai uit în urmă. Dintr-o singură privire spre sabie, am aflat tot ce aveam nevoie să ştiu. Teaca era intactă, dar din toată lama nu rămăsese decât un ciot negru şi carbonizat care încă mai fumega şi puţea a tăciune.

Oricum nu mai conta. Zeel zisese că nimic nu-l poate atinge şi de data asta chiar îl credeam. La următoarea noastră întâlnire, el o să aibă de partea lui nemurirea, o armură care să-l îmbrace complet şi o sabie proaspăt ascuţită... iar eu voi fi cu mâinile goale.

Partea cea mai proastă era că nici nu-mi mai păsa.

Când s-a deschis uşa de la celulă, am constatat îngrozit că Zenit, Blade şi Blue-bum dispăruseră de acolo. Mai bine zis, celula era goală, cu excepţia unei pături mucegăite, o strachină metalică, un coltuc de pâine veche, un castron cu apă... şi rucsacul murdar, lăsat într-un colţ şi uitat acolo. Dar sabia, sabia mea adevărată, nu era nicăieri.

Cu pumnii strânşi, m-am întors spre gardian.

— Şi ceilalţi unde sunt?

Dar uşa mi-a răspuns cu un „clang" şi închisă a rămas, lăsându-mi întrebarea să plutească prin aer. M-am prăbuşit pe podeaua de piatră şi, cu ultimele puteri, m-am căznit să-mi regăsesc curajul să mă gândesc la ce mă aştepta... poate chiar să găsesc şi o ieşire. Nu, îmi era peste poate. Cel puţin nu aşa, de unul singur. Aş fi dat orice să-i am alături pe Rich şi pe Jamie, pe Kenta şi pe Gen, care scrâşneau din dinţi, curajoşi şi îndârjiţi să găsească un răspuns... chiar atunci când nu mai exista niciun răspuns, ca acum.

Cum era vorba aia de duh a lui Jamie: *Când nu ştii încotro s-o apuci, ia de mănâncă...* Zâmbind stângaci, am băut puţină apă, apoi încă o gură... şi deodată m-am trezit gâlgâind ca o cămilă. Uitasem cât de sete îmi era, iar apa — călâie şi cu un gust metalic — îmi mai clătea gâtlejul de atâta miros înţepător de fum. Dar n-aveam de gând să mă mai gândesc la asta. Am gustat şi o fărâmă de pâine... şi apoi nici nu mi-am seama când am terminat-o.

Nu ştiu de când şi de ce, dar tremuram tot şi mă simţeam tare obosit. De cât timp nu mai dormisem? De când mă trezisem din cauza tropotelor de cai pe pajiştea de sus. Parcă trecuse o veşnicie de atunci. M-am învelit bine cu pătura, încercând să uit de mirosul de mucegai. M-am întins pe lespezile de pe jos şi am închis ochii.

Fără să ştiu, am dus mâna după talisman şi am pipăit forma inelului prin săculeţul de piele întoarsă.

Iar somnul a început să lipăie în valuri timide pe la marginea gândurilor mele... apoi am simţit şi altceva în palmă, ceva straniu şi nou. Cu buricele degetelor, i-am explorat contururile şi mi-am adus aminte. Sigur că da, era talismanul lui Zenit. *Ia-l... foloseşte-l.*

Le-am adunat pe amândouă în căuşul palmei, cu pleoapele strânse. Degeaba, eram mai treaz ca oricând. *Ia-l... foloseşte-l.* Două îndemnuri fără nimic neobişnuit... Care însă mi se învârteau iar şi iar în minte şi nu se lăsau alungate. În fond, deja *îl folosisem.* Îl purtasem cu mine şi asta mi-a ajutat. Şi urma să-l port din nou... şi-o să-l tot port. N-o să-l scot de la gât niciodată. Dacă eu şi Zenit nu puteam fi împreună, măcar talismanele noastre puteau sta alături. Poate că şi asta contează...

Am sărit ca ars. Cu mâinile tremurânde, am scos talismanul lui Zenit de la gât, apoi am scos şi talismanul meu. Le-am desfăcut şi le-am deşertat pe pătură. Aveam în faţă cele două jumătăţi ale Însemnului Suveranităţii, una din aur şi una din argint. Cu mare grijă, le-am pus împreună. Le-am rotit un pic, au răspuns cu un clinchet când s-au îmbinat; gata, aveam un singur inel, greu, zdravăn, întreg.

De-i unu-ndoit şi doi sunt ca unul...

L-am pus pe deget. Cele două jumătăţi ale inelului nu mai stătuseră împreună de când se aflaseră pe degetul tatălui meu — tatăl meu, Zane, regele Karazanului. Inelul îmi venea perfect. Acum nu mai aveam nicio îndoială că nu voi putea adormi: aveam mintea limpede şi ascuţită. M-am dus de-a buşilea

până la rucsac şi am scos fluierul. M-am rezemat de perete şi mi-am tras pătura pe picioare, să-mi ţină de cald. Când îi aranjam marginile, mi-a atras atenţia ceva care lucea palid în colţul întunecat. Probabil că o fi căzut din săculeţul lui Zenit, unde-l ţinea el, alături de inelul de aur. L-am luat de jos. Nu era prima oară când îl vedeam, dar înainte fusesem atât de absorbit de gândul că Zenit era cine era, încât nu-i dădusem mare atenţie. Iar acum îl ţineam în palmă şi nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Avea forma unui vârf de săgeată, ca un V foarte ascuţit, din argint, cam cât unghia mea de mare. Deşi nu eram prea sigur că e din argint. În mod ciudat, metalul părea mai cald la atingere, cam ca arama... M-am uitat la el mai atent şi mi-a venit în minte cum scrisese Zaronel: *Când am plecat, tata mi-a dăruit această Carte a Zilelor şi pana cu care scria mama. La prima vedere, crezi că are vârful de argint, dar e dintr-o pană meşteşugită, ale cărei filamente atrag razele de lună şi cu ele scrie pe paginile cărţii.*

Mie-mi dăduseră fluierul tatei, iar lui Zenit i-au dat peniţa fermecată a mamei.

În vârful înclinat puţin în jos se vedea o ridicătură mică. Ţinând bine vârful ascuţit între degetul mare şi arătător, am tras uşurel de ea. A opus rezistenţă doar o clipă, după care a ieşit la iveală un fir metalic lung. Îmi imaginasem o pană de pasăre, dar ce vedeam nu aducea cu o pană de pasăre. În contact cu aerul, s-au desfăcut două sfârleze de vânt, de ambele părţi. Abia acum arăta ca o pană. Filamentele paralele se uneau

la capăt, creând o suprafaţă netedă şi continuă. Dar cel mai ciudat era că pana strălucea de parcă lumina dinăuntru. Razele lunii... cerneală selenară! Pana era un stilou adevărat, cu cerneală! În noaptea Cumpenei, când ne-am născut, străluciseră pe cer şi luna argintie, şi luna aurie, două luni pline — luni gemene. Le mai văzusem tot într-o noapte de Cumpănă, mulţi ani mai târziu, când ne luminaseră calea, în goana noastră disperată către portal. Lumina penei era aurie ca luna care strălucise ultima oară când fusese folosită pana. De aceea, ultimele rânduri din jurnal aveau o nuanţă mai caldă.

Ia-l... foloseşte-l.

Eu crezusem că Zenit se referea la talisman. Dar poate se referise la inel. Glasul lui îmi răsuna iar în minte, ca şi cum el mi-ar fi stat alături: *Orice putere are şi o slăbiciune. Chiar şi făpturile din cele mai negre coşmaruri pot fi răpuse de lumină.*

Nu ştiu cât am stat acolo, uitându-mă lung la cele două daruri, ce avea Zenit de la mama şi ce aveam eu de la tata: cu pana în mâna stângă, cu strălucirea ei tainică, auriu-argintie, şi cu fluierul în mâna dreaptă.

Deodată, în sfârşit, am ştiut ce trebuia să fac.

Mai târziu, mult mai târziu, am auzit o forfotă şi un râcâit pe podea, şi am văzut că din spatele ferestrei mă urmăreau doi ochişori strălucitori. Dar până

să înceapă inima să-mi bată din nou s-a auzit o rafală de chiräieli, cum fac maimuţele, l-am auzit strecurându-se printre gratii şi mi-a sărit în braţe. Trăncăniciul firav m-a cuprins cu lăbuţele lui îmblănite.

Pe limba lui de maimuţă, bălmăjind sunete şi dând vârtos din mâini, Blue-bum mi-a povestit cum el, Blade şi Zenit sunt bine şi stau într-o celulă alăturată. Zeel ne-a separat intenţionat. Poate nu ştia de puterea *îndoită* din profeţie, dar a simţit el cumva că datorită fratelui meu eu prind putere şi de aceea s-a hotărât să ne despartă. Dar cu Blue-bum nu prea îşi dăduse seama cum stă treaba. Ne-am întins amândoi pe pătura pusă pe jos. Însă tot nu reuşeam să adorm.

Nu mă gândeam decât la planul meu. Voiam să-i pot spune cuiva despre el, chiar şi lui Blue-bum. Să îl analizez din nou, punct cu punct, şi să mă asigur că într-adevăr va merge. Ştiam că ar putea merge. Dar nu puteam fi absolut sigur. Erau doi factori esenţiali care trebuiau să pice exact la momentul potrivit. Altfel... altfel urma să aflu curând ce se întâmpla. Dar nu asta îmi alunga somnul. Ci altceva, ceva care-mi bântuia gândurile ca un balaur uriaş şi îngrozitor, ceva ce mă urmărea ca propria-mi umbră din clipa în care am înţeles cine sunt eu cu adevărat. Mă confruntasem cu acel ceva pe culmile de lângă Fortăreaţa Arraz şi atunci trebuise să caut cuvintele care să-l exprime. Iar acum se întorcea şi trebuia să înfrunt din nou acel gând.

Va trebui să îl ucid pe Zeel.

După ce trecusem prin atâtea — şi antrenamentele ca gladiator, şi lucrurile pe care îmi fusese dat să le văd, după episodul cu Blade, după ce s-a întâmplat cu Tallow — ar fi trebuit să-mi fie mai uşor. Acum mă simţeam mai în vârstă. De-o vârstă cu toată vremea care s-a scurs vreodată. Iar asta nu putea decât să însemne şi că devenisem mai puternic, mai călit, nu? Şi totuşi nu era aşa. Dimpotrivă, în adâncul sufletului meu răsărise o înduioşare ciudată, un dor de a-i întoarce spatele vărsării de sânge şi de a găsi, cumva, o altă cale. Iar ceea ce înainte păruse greu acum îmi părea imposibil. Şi ceea ce cândva fusese simplu acum devenise complicat ca un şiret făcut ghem şi înnodat cu totul.

Aş fi putut găsi un milion de motive pentru care merita să moară. El îmi omorâse tatăl şi furase tronul Karazanului. Pentru mii de oameni el a însemnat suferinţa, durerea schingiuirii şi moartea. Iar acum plănuia să mă omoare şi pe mine... şi urmau Zenit, Blade şi Blue-bum.

Dacă nu-l ucideam eu pe el, tot regatul Karazanului — şi restul lumii ăsteia, şi cealaltă de dincolo — va fi osândit pe vecie. Ce lesne ar fi părut dacă ar fi fost datoria altcuiva să facă aşa ceva! Dacă ar fi fost un alt băiat acolo, întins pe podeaua rece, înfrigurat şi bântuit de nesomn, i-aş fi spus, fără nicio şovăială: *Fă-o. Omoară-l.* Doar că nu era vorba de un alt băiat. Ci de mine.

Apăsătoare şi ireconciliabilă, întrebarea plutea în mintea mea: e vreodată drept să ucizi, să curmi o

viaţă de om? Poate că dacă îi spuneam lui Blue-bum ar fi putut el să mă ajute... Nu. Dacă a ucide însemna ceva rău, să pun pe altcineva s-o facă în locul meu era şi mai rău.

Amintirea lui Tallow îmi tot dădea târcoale. Acolo fusese un accident... să zicem. Adică îmi convenea că a murit, normal. Însă îmi reveneau în minte imagini cu el ca Shaw sau ca Omul-cu-mască... şi mă întrebam: E oare posibil să fie cineva malefic întru totul? De data asta aveam un răspuns, deşi inima mea nu voia să-i dea crezare. *Da.* Şi iarăşi mă întorceam la întrebarea cealaltă: Chiar dacă era drept să o fac, chiar dacă se putea face... *voi izbuti eu să o duc la bun sfârşit*?

Noaptea cea lungă se scurgea strop cu strop. Se trezise şi Blue-bum, se tot sucea şi se tot învârtea fără astâmpăr. Până la urmă s-a sculat şi m-a privit drept în ochi, chiţcăind îngrijorat. După care mi s-a căţărat pe umăr şi a început să se joace prin părul meu, cu degeţelele lui iuţi.

— Nu mă mai purica atâta, trăncănici nesuferit ce eşti, am mormăit eu îndărătnic.

Deşi realitatea era că mă liniştea şi-mi făcea tare bine. Aşa că m-am lăsat în voia lui, o joacă blajină şi iscoditoare, şi n-a trecut mult până am început să simt că zbuciumul se stinge şi gândurile negre pier în uitare. Un singur gând mă mai bântuia: *Sper că n-o să şi găsească purici în capul meu...*

Şi am adormit, în sfârşit, cu Tallow dansând prin visele mele ca un om de paie cuprins de flăcări.

Îndoit

Am tresărit şi m-am trezit din cauza unui bubuit metalic care a zguduit toată celula. După care a mai urmat unul, şi încă unul: cineva bătea gongul în amfiteatrul spre care dădea fereastra mea. M-am sculat în capul oaselor şi-mi simţeam inima săltând în piept nebuneşte de la fluxul de adrenalină. Şi în sfârşit s-a stins şi ultimul ecou, lăsând aerul să vibreze înfiorat.

Îmi tremurau genunchii, dar m-am ridicat în picioare. Blue-bum probabil că se strecurase afară din celulă, că nu îl mai vedeam. Însă mai trecuse cineva prin celulă, în timp ce eu dormeam. Acum aveam alt castron cu apă, un alt coltuc de pâine şi o găleată de lemn goală.

Anii lungi petrecuţi la orfelinat m-au învăţat multe lucruri bune. Am scuturat pătura, cu gândul că

trebuie să o las împăturită frumos într-un colţ, dar dintre cutele ei a căzut ceva mititel, gri şi pătrăţos, cu vreo două firişoare subţiri de păr de maimuţă. Şi am ştiut că Blue-bum mi-l lăsase intenţionat. Ba chiar îmi părea cunoscut... l-am luat să-l curăţ de păr şi l-am atins cu vârful limbii să văd ce gust are. *Mentă*. Era jumătatea lui din guma pe care o împărţiserăm noi doi în barcă. Mi-am adus aminte cum şi-a îndesat-o după ureche. Probabil că a ţinut-o acolo în tot timpul ăsta, special ca acum să mi-o dea înapoi.

Am folosit găleata, am băut apa şi am mâncat păinea. Apoi am aşezat deasupra găleţii pătura strânsă cuminte şi mi-am îngăduit un mic rânjet. Aşa i-ar fi plăcut Directoarei noastre de la orfelinat. Acum eram gata. Aveam inelul pe deget. Unul lângă altul, cele două talismane îmi atârnau de gât, potrivite chiar în dreptul inimii. Fluierul stătea bine în buzunar.

Am mai aruncat o privire prin celula care părea foarte curată. Rucsacul era pus într-un colţ. L-am luat de acolo, l-am desfăcut să mă mai uit o dată în el. Nu aveam decât vreo câteva lucruri acolo. Jurnalul lui Zaronel şi cele două pergamente, strânse frumos. Pânza fermecată de la Meirion, minicomputerul şi şalul. O sticlă goală. Nimic care să-mi fi putut fi de ajutor aici şi acum.

Şi totuşi... orice avea să se întâmple mai departe, parcă nu-mi venea a crede că o să mă mai întorc înapoi în celulă. Am stat puţin pe gânduri, după care am scos şalul şi am pus înăuntru mânerul sabiei carbonizate. Mi-am suit rucsacul în spinare şi mi-a

plăcut să-l simt iarăşi la locul lui, între omoplaţi. Am împăturit şalul într-un triunghi mare, apoi o dată şi încă o dată, într-o fâşie lungă, ca un fular, şi mi l-am prins la brâu. Chiar venea bine fixat aşa, îmi ţinea de cald, ca o îmbrăţişare, şi mă bucuram că mă ajută să nu mai tremur.

Nu prea mai rămăsese nimic de făcut. Stăteam pe jos, rezemat de perete şi mestecam gumă. Aşteptam.

Într-un târziu, cheia a scrâşnit strident în broască şi uşa s-a deschis. Dincolo de gratii stăteau doi dintre Cei-fără-chip. Am ieşit aplecându-mă pentru ultima oară pe sub pragul prea jos al uşii. Când am luat-o pe culoar, am aruncat o privire în lungul lui, spre şirul de celule încuiate. Imposibil de spus unde anume erau Zenit, Blade şi Blue-bum. Mergeam încet către ieşirea spre amfiteatru. Nu-mi auzeam decât propriii paşi călcând pe lespezile reci, un mers măsurat, cumpănit, ca şi bătăile inimii.

M-am oprit chiar la intrare. Le-am regăsit pe toate aşa cum le ştiam: cu umbrele cenuşii înţesând tribunele, focul din mijloc, podeaua de piatră. Dar în aer plutea ceva nou, o tensiune care străbătea ca un curent electric galeriile şi scânteia nevăzut ca un fulger chiar deasupra noastră.

M-am uitat în stânga, în dreapta şi în sus, ştiind că trebuie să fie şi el pe undeva. Exact deasupra mea, în crăpătura unor pietre de la fereastra celulei sale, stătea ghemuit Blue-bum.

M-am răsucit, concentrat cu toată ființa asupra monstrului care se afla înaintea mea. El aştepta undeva între mine şi groapa cu foc. Dar chiar şi de la distanţa asta înălţimea lui mă domina, părea un uriaş, un munte de metal de care nici lumina nu trecea. Stăteam în umbra lui rece şi simţeam cum forţa răului radiază în unde invizibile... şi în acelaşi timp întunericul din spatele coifului cel negru mă sorbea ca un vid, vlăguindu-mi puterea şi umplându-mă în loc cu tulburare şi nesiguranţă. În aer plutea un miros acru şi înţepător, de ars. Era parfumul victoriei... sau al vinovăţiei? Tânjeam după credinţa că lucrurile sunt într-un anume fel, iar altfel nici nu se poate. Tânjeam să pot primi dinainte iertarea pentru ceea ce plănuiam să fac. M-a trecut un val de ameţeală; chiar am făcut un pas într-o parte să nu cad... şi atunci am ieşit din umbra lui şi mintea mi s-a limpezit.

Am zăvorât-o, mi-am îndreptat spatele şi mi-am înţepenit genunchii să nu mai tremure. Am tras adânc aer în piept şi am rămas aşa, privindu-l, aşteptând.

— Ce faci, Zefir? Te pregăteşti de plecare? Păi, foarte bine, căci te aşteaptă un drum fără bilet de întoarcere.

Coiful s-a înclinat, ca şi cum şi-ar fi dat capul pe spate, şi a slobozit din nou râsul acela găunos; hohotele lui curgeau în valuri peste toată arena şi am simţit cum se cutremură carnea pe mine de groază. Ca o bilă imensă de fier se rotea peste tribune, iar şi iar, la nesfârşit, de neoprit, până când s-a prăvălit în arenă, într-un gâlgâit aspru. Apoi, tăcere.

A făcut încet un pas înainte. Din cauza armurii, mişcările lui păreau nefireşti, sacadate, frânte. Parcă era un robot sau o jucărie mecanică. Dar simţeam, aproape că auzeam lespezile cum gem sub greutatea lui. Abia acum puteam să văd cât de gros era oţelul, cum se îmbinau plăcile şi niturile. Nu avea decât o despicătură îngustă în dreptul ochilor, neagră şi goală. Într-o mână închipuită de mănuşa de oţel ţinea o sabie neagră, scoasă din teacă, pe a cărei lamă juca fantomatic lumina flăcărilor.

Am tras adânc aer în piept, fără grabă, şi am vorbit, impunându-mi să am vocea clară şi puternică:

— Înainte să începem, vreau să te rog un lucru.

— Ai o ultimă dorinţă, ce drăguţ!

— Numele meu de gladiator este Fluieraş..., am zis eu, vârând mâna în buzunar şi scoţând cu grijă fluierul.

L-am ridicat, să-i vadă sclipirea argintie.

A şuierat încet, un sunet grav, ameninţător, de mi s-a zbârlit părul.

— Fluierul lui Zane! Blestemat să fie, şi el, şi cine l-a moştenit, ca şi blestemăţia pe care o porţi pe deget!

Dar mă înşelasem. Nu era greoi şi neîndemânatic. S-a repezit cu un pas urieşesc. Sabia lui a şuierat trecând la doar câţiva milimetri pe lângă mine — abia de-am putut să mă feresc. În timp ce făceam pasul înapoi am simţit un iz greu, de metal rece şi găunos, care mi s-a strecurat, înecăcios, pe gât. Şi bătăile inimii mi s-au oprit pentru o clipă, dar vocea mi-a rămas la fel de hotărâtă:

— Şi aş vrea să mai cânt un ultim cântec, să-mi dea curaj.

— Un ultim cântec? Să fie de jale, un bocet pentru cel care va muri... sigur, de ce nu? Îmi place ideea. Dar setea de sânge a sabiei mele e neostoită. Să nu fie nici prea dulceag, nici prea lung cântecul tău.

— Dulceag nu e... şi-o să-ţi pară rău că n-a fost mai lung.

Când am dus fluierul la buze parcă timpul şi-a domolit pasul. Am văzut că-mi tremură mâinile; am văzut cum degetele mele transpirate se înconjoară de coroane aburite pe argintul strălucitor. Mi-am potrivit degetele pe fluier... şi deodată tot ce am simţit, tot ce am văzut, toată savoarea pe care gustul şi mirosul mi-au adus-o aproape, toate dimpreună şi-au luat zborul în mintea mea ca un stol de păsări de lumină. Şi ecoul gol al vocii... şi râsul pustiu... şi nemirosul acela metalic. Şi toată nefiinţa ascunsă în coif.

Nici nu e vorba de a omorî pe cineva... el e mort deja. Nici nu mai este om. A fost, cândva. Acum nu mai e decât întuneric, întuneric şi atât. Aşa şi-a spus. E întunericul cu glas, e forţa răului.

Şi atunci am ştiut fără urmă de îndoială că ceea ce aveam să fac este bine. Mi-am aţintit privirea în despicătura coifului negru, am mai tras o dată aer în piept, adânc, am pus buzele pe argintul nespus de fin şi... am suflat.

Un singur sunet năucitor a despicat văzduhul ca ţipătul sălbatic al unui pescăruş... un strigăt de luptă primitiv, care-ţi îngheţa sângele în vine.

Am suflat o singură dată, cu o putere feroce, care să facă pana lui Zenit să ţâşnească precum o săgeată din locul unde era ascunsă, înăuntrul fluierului, o săgeată ale cărei aripi se desfăceau în zbor. A irupt ca o stea căzătoare şi, tot asemeni unei stele căzătoare, avea lumina ei. Lumina argintiu-aurie a lunilor gemene. Cele două aripioare scânteietoare ghidau pana curat şi drept spre ţinta ei. Când sunetul sfâşietor s-a stins, aproape că i-am auzit şoapta zborului prin aer, cu toate că era mut ca de bufniţă. *De-i unu-ndoit şi doi sunt ca unul...*

Curat şi drept zbura săgeata, străbătând mereu aerul întunecat.

Iar mie mi se părea că zborul ei durează o veşnicie, ca şi cum aş fi putut să fac un pas înainte şi să i-o smulg văzduhului cu mâinile goale, oricând voiam. În realitate însă era iute ca gândul. Capul din coiful cel mare nici nu a avut răgazul să se ferească. Săgeata a intrat prin despicătura oţelului direct în întunericul cel mai negru şi cu străfunduri neînchipuite. Şi în clipa aceea, când strălucirea tainică a săgeţii s-a înteţit şi a plesnit ca un boboc de floare în interiorul coifului, uriaşul parcă s-a prefăcut în stană de piatră.

Şi atunci m-a cuprins o mare sfârşeală. S-a înfăptuit! Mi s-au înmuiat picioarele şi m-am prăbuşit pe podea, în genunchi. Priveam fără să mişc. Când lumina orbitoare s-a revărsat din fanta coifului peste negura deasă din arenă, creatura a scos un urlet de mânie. Mâna care ţinea sabia s-a ridicat, şi-a luat avânt şi a aruncat-o.

Mi-ar fi fost peste puteri să mă mişc, şi dacă aş fi vrut. Dar nu mă mai încerca decât o curiozitate senină în clipele în care sabia cea neagră se năpustea spre mine, rotindu-se, fulgerător, zburând şi iute-zbuciumat şi deopotrivă leneş-lin, ca şi cum ar fi fost suspendată într-un timp de vis, căruia nici nu-i aparţineam şi pe care nici nu-l pricepeam.

Nu ştiam decât că totul s-a terminat, că puterea întunecată a lui Zeel fusese biruită, odată pentru totdeauna. Eu îmi îndeplinisem menirea. Iar ceea ce urma să se mai întâmple parcă nici nu mai conta... parcă nu conta deloc.

La capăt de drum

Deasupra mea, Blue-bum turui tare ca o mitralieră, şi ceva a căzut, nici n-am văzut ce, ca-ntr-o ploaie, dar nu cu grindină, ci cu blană, rapid, mult mai rapid decât lama neagră care străbătea încet cheagul de aer dintre noi. Mi s-a părut că văd ceva albastru, apoi o feţişoară încruntată, cu ochii strânşi.

Şi abia atunci, în ultima fracţiune de secundă, timpul a ţâşnit cu viteză... şi a fost prea târziu. Prea târziu pentru orice altceva decât ţipătul meu mut, când m-am aruncat disperat după el să-l prind.

Dar n-am ajuns nici măcar pe-aproape de el.

Un pocnet sec, ca şi cum un spectator invizibil ar fi bătut din palme o singură dată. Şi Blue-bum a fost proiectat în mine şi a căzut. Ceva lung şi negru îi ieşea chiar din mijlocul spatelui.

Şi-n aceeaşi fracţiune de secundă lumina selenară a spart armura cea neagră. S-a făcut bucăţi, trosnind de a pârâit tot văzduhul, într-o explozie adevărată, cu bucăţi de metal ce zburau în toate părţile, ca apoi să ningă cu fărâme de oţel pe lespezile arenei, cu un clinchet ireal.

Şi s-a eliberat lumina lunii. Dintr-un salt s-a avântat ca un flux de scânteiere ce inunda orbitor fiecare colţişor al arenei, în talazuri ce înghiţeau tribunele unde Cei-fără-chip se strânseseră unii într-alţii, desfiinţându-i întru totul. Pentru o clipă, o ceaţă ca o năframă întinsă peste apele mărilor a mai zăbovit în aer... şi apoi s-a risipit.

Dar eu nu mă puteam gândi decât la Blue-bum. Îmi vuiau urechile şi mă căzneam să văd ceva prin strălucirea orbitoare, în genunchi, cu trupuşorul lui molatic în braţe. Îndârjirea şi încruntarea dispăruseră de pe feţişoara lui şi nu rămăsese decât o vagă mirare. Nişte plăsele mari, legate cu o bucată de piele unsuroasă ieşeau din pieptul lui slăbuţ ca un ornament grotesc. Voiam să îl strâng la piept, dar mă oprea oţelul rece care îi străpunsese corpul firav. Aşa că îl ţineam cu mare grijă, ca şi cum ar fi putut să se frângă, îngrozit de gândul că aş putea să îi fac un rău oricât de mic, deşi în adâncul sufletului meu ştiam că nimic nu-i mai poate face rău acum.

Ochişorii lui ca doi năsturei mă priveau şi gura de maimuţică s-a deschis, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva sau chiar să zâmbească. Dar în timp ce-i urmăream, năstureii cei lucioşi au devenit opaci, ca şi

cum nu s-ar mai fi uitat la mine, ci departe, mult mai departe, la ceva ce numai ei puteau vedea. Îl ţineam în braţe şi nu spuneam nimic, doar lacrimile îmi curgeau prin aerul nespus de luminos şi cădeau pe blăniţa lui moale, ca ploaia într-o zi cu soare, până când şi ultima lumină s-a stins în ochii lui.

În jur totul strălucea din ce în ce mai tare. Sclipitor şi implacabil ca o lună plină ce împinge umbrele până le îndeasă printre crăpăturile pietrelor şi în cele din urmă alungă întunericul cu totul. Se simţea acel tremur crescând, ca şi cum imensitatea luminii era prea mare chiar şi pentru chingile lumii de sub pământ.

Iar eu nu-mi luam ochii de la Blue-bum. Şi cum mă uitam aşa, mânerul sabiei care-i ieşea din piept a început să se transforme, încât desenele incrustate se nivelau ca la o bomboană ţinută în gură. Dedesubt simţeam că sub trupuşorul inert chiar şi sabia se schimba, se făcea tot mai mică, încât şi greutatea i se topea neverosimil, până când nu s-a mai simţit deloc. Pentru o fracţiune de secundă, o rază de speranţă mi-a făcut inima să tresară... dar chipul lui se închisese în sine şi din ochii lui goi am înţeles că era prea târziu.

În jurul nostru toate formele întunericului pârâiau, trosneau, se sfărâmau şi se prăbuşeau într-un mozaic de cioburi cu margini lucitoare care pierea, înghiţit de strălucirea luminii.

Întins pe jos, ferindu-mi ochii de nebunia orbitoare, ţineam aproape trupul lui Blue-bum şi l-am

luat în braţe când, în jurul meu, Tărâmul Morţilor Vii s-a năruit cu totul.

Nu ştiu dacă trecuseră doar câteva clipe sau câteva ore când cineva mi-a pus o mână pe umăr. Am deschis ochii. Imaginea s-a limpezit şi l-am văzut pe fratele meu, murdar şi cu o figură tare îngrijorată. Iar în braţe încă mai ţineam trupul rece şi lipsit de viaţă al lui Blue-bum.

Mă aflam într-un luminiş, într-o pădure, iar razele soarelui se jucau printre frunze. Pământul era învelit cu un covor de iarbă moale; păsările piuiau şi ciripeau prin crengile de deasupra. Mai distingeam şi altceva, un zgomot ritmic, ca de rumegat... Încet, abia dezmorţindu-mi nemişcarea, încă nedezmeticit cu totul, am întors capul să văd ce e.

Mânzul înaripat a ridicat şi el capul şi privirile ni s-au întâlnit; s-a uitat la mine lung, îngândurat, apoi a venit agale şi m-a împuns uşurel cu botul, răvăşindu-mi puţin părul cu răsuflarea lui mirosind a iarbă grasă.

În partea cealaltă, la marginea luminişului, am văzut un trunchi de copac prăvălit la pământ şi împestriţat de lumina soarelui. Nici urmă de cele două păsări care străjuiau cândva locul acela. De o parte a trunchiului căzut, rădăcinile şi buruienile împletiseră un tunel îmbietor, în care te ademeneau luminile răsfirate jucăuş; de cealaltă parte nu mai era decât o grămadă de arbuşti, încâlciţi nedesluşit, nici n-ai fi putut bănui că existase vreodată un drum şi pe acolo.

Am aşezat cu grijă trupul lui Blue-bum pe pământul moale şi l-am acoperit cu pelerina.

Zenit a desfăcut braţele şi ne-am îmbrăţişat, cu capetele plecate. Îi simţeam ritmul inimii, domol şi monoton, bătând la unison cu inima mea; iar energia lui venea spre mine şi-mi dădea putere. Blade stătea jos şi ne privea cu ochii mari, încercănaţi, dar plini de bucuria vieţii. Am reuşit să-i zâmbesc.

— Blade, bine-ai revenit printre noi.

Lângă ea am văzut şi rucsacul meu; iar lângă el, sabia mea. Cu gesturi tremurate, i-am desfăcut cureaua şi am pus-o la brâu, unde îi era locul.

— Fluieraş, ce s-a întâmplat acolo? m-a întrebat Blade. Am auzit un schimb de replici şi după aceea au început să se dărâme toate în jurul nostru... apoi s-a făcut lumină şi, când s-a liniştit totul...

— ...ne-am trezit direct aici, completă zâmbitor Zenit, ridicând din umeri. Nu ştiu ce-a fost între tine şi Zeel, dar se pare că ţi-ai împlinit menirea, frăţioare.

— Mi s-a împlinit, i-am răspuns scoţând de la gât talismanul lui şi aşezându-i-l în palmă. Datorită lui... şi datorită ţie. Cu darurile de la părinţii noştri... am găsit răspunsul, cel puţin în parte.

— Cum adică? făcu el încruntat.

— *De-i unu-ndoit şi doi sunt ca unul...* La început, am crezut că trebuie doar să combin cumva fluierul meu şi pana ta ca să îi vin de hac lui Zeel. Ceva care să ne simbolizeze pe noi doi, bănuiesc că aşa s-ar exprima Jamie. După aceea mi-am dat seama că e mai mult decât atât, că e vorba de lumina celor două luni

gemene, una aurie şi una argintie, reunite. Dar tu ştiai deja toate astea, ai şi încercat să mi-o spui, în clipa când ai trecut pe lângă mine. *Ia-l, foloseşte-l*, aşa mi-ai zis. Nu am înţeles eu de la bun început...

El însă mă privea ciudat, cu o jumătate de zâmbet.

— Habar n-aveam de toate astea. Da, aşa am zis, dar nu m-am gândit la nimic altceva decât la ce spuneau vorbele alea simple. Nu aveam decât talismanul, altceva nu ţi-aş fi putut da. N-aveam idee cum ţi-ar putea fi de ajutor. Ce ai desluşit tu e doar meritul tău. Cât despre noroc, în viaţă norocul ni-l facem singuri, întocmai cum ai făcut şi tu.

Am mai zăbovit o vreme, bucurându-ne de tihna bolţii de frunze. Am mai vorbit în taină, am inspirat cu nesaţ aerul proaspăt şi dulce, ascultând ciripitul păsărilor şi şoaptele stinse ale vântului ce mângâia frunzele. Iar mânzul păştea liniştit pe aproape.

Şi-am simţit cum esenţa răcoroasă a pădurii din jur îmi umple încet sufletul, ca un balsam. Era acelaşi luminiş, dar se schimbase radical. Mirosul sălbatic şi oarecum iute, dar şi jocul de umbre şi lumini printre frunze îmi aminteau de Pădurea Întunecată. Am avut atunci senzaţia că, de fapt, capătul drumului nostru este mai aproape decât am fi crezut noi. Că odată ce treceam de arcadă, după câteva cotituri am fi putut descoperi în zare zidurile galben-brune, turnurile şi foişoarele care deja mi se păreau „acasă".

Blade era încă prea slăbită să poată merge pe jos. Am încercat să o urcăm pe cal, dar mânzul a scuturat

din cap şi şi-a ferit spatele, într-o mişcare ce arăta clar că nu-i surâde ideea.

— Poate dacă mergi tu călare şi o ţii şi pe Blade în faţă..., sugeră Zenit.

Şi, pentru ultima oară, mi-am pus rucsacul în cârcă şi m-am întors cu inima strânsă spre locul unde zăcea învelit trupul lui Blue-bum. O să vină şi el cu noi în această ultimă călătorie şi o să fie înmormântat cu toate onorurile lângă fântânile minunate ale Palatului de Vară, mi-am spus eu.

M-am aplecat să iau în braţe trupuşorul acela mic... şi m-am oprit buimăcit. Înainte, pelerina mea înghiţea complet formele trăncăniciului. Pe când acum, abia mai reuşea să acopere ce se afla dedesubt. Cu respiraţia tăiată, am întins mâna şi i-am tras pelerina de pe faţă.

Şi am văzut o claie de păr murdar şi o faţă mânjită de noroi; un nas acvilin pe care ori avea pistrui, ori avea praf; o pereche de sprâncene drepte, de culoarea nisipului, sub care ochii păreau închişi într-un somn liniştit. Linia obrazului se mai accentuase, căci fălcile aveau un contur mai pătrăţos şi mai ferm decât le ştiam eu; iar în colţul gurii lui mari se vedea un început de zâmbet ştrengăresc.

Cum mă holbam eu aşa, pleoapele i-au tremurat şi i s-au deschis. Într-o clipă de tulburare, ochii căprui s-au uitat la mine, apoi în lungul trupului mai mare, de băiat, ascuns sub pelerină. Şi privirea i s-a limpezit imediat, semn că a priceput ce şi cum. El fusese mereu un tip deştept.

Spre deosebire de mine. Care mă tot zgâiam la el şi, fără să-mi dau seama, pe chip îmi creştea un zâmbet cât toate zilele, în timp ce mintea încă se lupta să se dumerească. Cum spusese oare Evor? *Există o singură cale ca el să redevină aşa cum era, dar din câte mi-a fost dat să-l cunosc pe William Weaver, e ca şi cum calea aceea n-ar exista.*

Dar se înşelase. Nu mai era acel William Weaver, nu mai era vechiul Weevil, aşa cum îl cunoscusem eu. Ci era altcineva, un om care făcuse fără nicio ezitare ceea ce Evor credea că n-ar fi putut face niciodată: îşi dăduse viaţa pentru un prieten.

Cu tot noroiul de pe faţa lui, se vedea că s-a îmbujorat. Iar când a deschis gura, vocea-i era puţin răguşită, ca după ce n-ai vorbit multă vreme:

— Adam... Zefir... de multă vreme ţin să-ţi spun ceva.

Am deschis gura să-i spun că deja ştiu la ce se referă... nu mai era cazul, chiar nu mai era nevoie s-o rostească. Dar m-am oprit. Ştiam că asta se chinuise să-mi spună şi în amfiteatru — ceea ce desluşisem în ochii lui de multe ori în timpul călătoriei noastre. Şi mi-am dat seama că avea nevoie să o spună cu voce tare, să rămână în sfârşit ceva peste care am trecut, iar noi să ne putem vedea de drum.

— Mie... mie-mi pare tare rău. Pentru tot ce am făcut... şi mai ales pentru...

S-a înroşit şi mai tare şi a continuat, mai mult în şoaptă:

— Pentru proiectul tău despre gladiatori. Mi-e aşa de ruşine că ţi-am făcut una ca asta... sau pur şi simplu că am făcut una ca asta, indiferent cui.

— Scuzele se acceptă, i-am răspuns. Fiecare dintre noi regretă ceva ce a făcut la un moment dat... inclusiv eu. Dar am stat şi m-am gândit multă vreme: chiar n-aş schimba ceea ce a fost făcut. Mi-am zis că putem să ne slujim şi de lucrurile rele, ca de nişte pietre pe care le foloseşti să calci când treci un râu: dacă reuşeşti să le depăşeşti şi dacă te ajută să mergi mai departe, atunci ele se schimbă din rele în bune... ca prin farmec! Acum am şi eu să-ţi spun ceva. Două lucruri, mai exact. Unu: îţi mulţumesc... pentru tot. Şi doi: am fi onoraţi dacă ai vrea să rămâi aici şi să ne ajuţi să îndreptăm lucrurile în Karazan — nu-i aşa, Zenit?

— Ba da, sigur că da, spuse Zenit, cam luat prin surprindere. Şi dacă tot rămâne, rogu-te, explică-mi şi mie cine e prietenul nostru? Sau cine era înainte... adăugă el, cu delicateţe, fără să-şi termine propoziţia.

— Asta nu mai contează, am zis eu zâmbind. Pentru noi el va fi mereu Blue-bum.

Epilog

Mânzul se înclină şi coteşte, părul îmi flutură în vânt şi ochii îmi lăcrimează când mă uit în jos. Tot Karazanul se roteşte sub noi într-un cerc leneş: marginile vineţii ale pădurii, al cărei contur îmi e deja familiar; râurile argintii ca nişte fire care se despletesc până în visele mele. Planăm tot mai jos şi simt cum picioarele mânzului se pregătesc de începutul unui galop purtat pe curenţii de aer, dar care întâmpină rezistenţă şi care se transformă într-un duduit când aterizăm, apoi devine un trap monoton şi apoi se stinge într-un mers la pas.

Zorii sunt cenuşii şi umezi, doar un vânticel mai tulbură ceaţa care pluteşte pe deasupra Lacului Neclintit. Într-o lume cufundată în linişte, doar câteva păsări de baltă mai strigă şi întrebările lor, într-o

notă de jale, rămân suspendate, fără răspuns, în văzduh. Citadela Întunecată pluteşte pe vălul de ceaţă, ca o fantomă. Deasupra ei zorii încep să brăzdeze cerul cu trandafiriu. Mânzul întinde gâtul şi bea puţină apă, apoi mă împunge uşurel cu botul şi mă udă pe faţă.

Îmi dau jos rucsacul ros de vreme şi pătat, ale cărui cusături au început să cedeze şi să atârne. Iar în rucsac nu mai e decât un singur lucru. Mâinile mele îl găsesc imediat, deşi acum pare mai mic decât mi-l aminteam. Minicomputerul. Nu a trecut mult de când existau cinci asemenea computere şi pe fiecare era instalată interfaţa GRV, paşaportul nostru între cele două lumi. Acum nu mai rămăsese decât unul singur, cel pe care îl ţineam în mână. Şi m-am uitat lung la el, amintindu-mi...

Q a dezinstalat programul respectiv de pe computerele celorlalţi şi a şters tot codul la care muncise atât de mult.

— Tu şi fratele tău sunteţi singurii care aveţi dreptul să circulaţi între lumea noastră şi Karazan, mi-a zis el, ultima oară când am vorbit la Quested Court. A fost o vreme când poarta dintre ele a însemnat salvarea ambelor lumi. Dar s-ar putea să nu fie mereu aşa. Cheia — şi decizia dacă şi cum s-o foloseşti vreodată — trebuie să rămână în mâinile tale.

Şi-n ochii lui am văzut şi înţelepciunea, şi prevenirea, şi dragostea, şi regretul... şi lacrimile nevărsate, strânse din cauza a ceva ce eu nu înţelegeam.

Ca acum să cântăresc computerul în mână. Pare ciudat de greu pentru ceva atât de mic, ca şi cum toată lumea ar fi concentrată în carcasa lui de plastic. Şi, într-un fel, chiar aşa e. Dacă apăs pe tastele ştiute, o să ajung iar dincolo.

CONTROL ALT Q.

Mă gândesc la cealaltă lume şi la tot ce se află în ea. Mă gândesc la Richard, la Jamie, la Kenta şi la Gen. La maşinile sport argintii şi la şirurile de zgârie-nori. La televizor şi la hamburgeri. La poluare, suprapopulare şi corupţie. La foamete şi lăcomie. La prietenul meu, Cameron... şi la Directoarea orfelinatului.

Mă gândesc la Q, la Hannah, la Tiger Lily şi la Bluebell. Mă gândesc la Karazan, la cum este acum şi cum nădăjduiesc să devină. Mă gândesc la poarta dintre lumi. Oare ar fi mai bine să rămână deschisă, închisă... sau încuiată pentru totdeauna?

Aşa m-am învăţat cu coroana mea împletită, că nici nu o mai simt. Şi eu, şi Zenit avem câte o coroană. În coroana lui stă împletită coroniţa de aur din cea originară, iar în coroana mea stă coroniţa de argint; fiecare dintre ele a fost împletită cu o altă jumătate, să le întregească, la fel cum am făcut şi cu Însemnul Suveranităţii, pe care îl purtăm amândoi. Dar acum coroana mă apasă, grea şi rece.

Mă gândesc la cuvintele aspre ale lui Usherwood, imediat după încoronarea noastră, când ea şi-a luat singură rolul de guvernatoare şi de mare sfetnic:

— Şi să nu uitaţi, niciunul dintre voi, că nimeni nu v-a spus că o să fie uşor să fiţi regii Karazanului. Vor fi hotărâri bune şi hotărâri greşite, iar cele bune vor fi în general cele greu de luat.

Şi trag înapoi mâna, ezitând pentru ultima oară... şi îl arunc. Minicomputerul zboară într-un arc lung, departe, tot mai departe, pe deasupra apei. Şi dispare mut în ceaţa care înveleşte lacul.

Închid ochii şi mi-l închipui scufundându-se, legănându-se uşor în timp ce trece prin smaraldul lichid, spre adâncurile întunecate de ierburi mlădioase, ca, într-un sfârşit, să se ascundă în mâlul de pe fundul apei. Poate se şi ridică vreo câteva bule de aer, ultima răsuflare a unei lumi pierdute pentru totdeauna... sau poate nu.

Şi mult timp trece până când apar primele unde în apă, alergându-se cu chicote clipocite până la mal. Încet, apoi tot mai repede, şi iarăşi încet, încet până s-au stins... şi-ntr-un târziu, ca pe un râs îndepărtat, le înghite tăcerea.

Mânzul mă urmăreşte spre grajdurile întunecate, cu miros inconfundabil. Ne întâmpină un nechezat slab şi o siluetă gălbioară apare de după uşa boxei vecine cu a mânzului. Cei doi îşi ating nasurile umede, apoi el se duce agale la culcuşul lui să caute micul dejun. O mângâi pe Licăr-de-stea pe gât şi-i zâmbesc şi feţişoarei care mă priveşte curioasă, dar retrasă într-un colţişor. Steluţa ei mânjită şi culoarea strălucitoare a mânzului se îmbinaseră la puiul lor într-un

desen ca de stea căzătoare, încât nici n-am mai stat pe gânduri când am botezat-o: Dorinţă.

La palat e forfotă mare. Miroase a mâncare şi deodată simt că mi-e o foame de lup. Urc treptele câte două odată şi mă duc spre sala unde luăm masa de obicei. Dar până să ajung eu la uşă, aud un strigăt:

— Adam! Tu eşti? Ia vino să-ţi arăt ceva!

— Domnişoară, ţi-am mai spus că numele regelui nu este Adam, ci Zefir. Măria Sa, Zefir, aşa trebuie să-i spună supuşii, inclusiv tu.

— Usherwood, dar tu ce eşti, nu tot un supus? Oricum, Adam e regele în Karazan şi *el* spune că pot să-i zic Adam.

Nu mă pot abţine să zâmbesc şi-mi fac loc să intru. Şi înăuntru toate par cum le ştiam. Lumina soarelui se revarsă în cameră printr-o fereastră imensă, care dă spre mare. Mama se leagănă în fotoliul ei balansoar şi îngână ceva încetişor, în timp ce numără ochiurile de la o lucrătură de lână; proaspătul ei soţ, Zagros, înteţeşte focul în vatră. Tolănit pe un scaun, Zenit îmi aruncă un zâmbet, cu gura plină de pâine prăjită cu miere.

La masă stau doi bărbaţi, adânciţi în lupta tăcută a tablei de şah dintre ei. Unul are părul lung şi cărunt, zâmbetul adâncit în cutele feţei şi o mină serioasă, studiată. Celălalt, o sperietoare de ciori în nişte haine ponosite, cu ochelarii murdari, clatină din cap cu un aer absent.

— Ei, cred că s-ar putea să ai dreptate, Meirion, zice el. Chiar e şah mat, cum de s-o fi ajuns aici?

Numai trei mai lipseau de aici: Blue-bum, devenit oficial Sir William Bluebottom*, pe scurt, Blue; plus Blade şi Kai. Ei urmau să vină după micul dejun, când începea prima întâlnire a ordinului Cavalerii Noilor Zori. Când eu şi Zen am pomenit într-o doară de numele ăsta, Usherwood a fost foarte impresionată.

Iar acum văd că se chinuie să o mustre din priviri pe mititica în pijamale roz cu gri, gen Eeyore, care mă tot trage de mânecă.

Mă supun şi mă duc după ea la bufetul foarte mare şi sculptat, unde se ţin feţele de masă din brocart. Acum toată lumea din cameră se uită după noi, chiar şi Meirion, lipsit de lumina ochilor. Şi toţi zâmbesc. Încep şi eu să zâmbesc, deşi nu prea ştiu de ce; o urmăresc pe Hannah în timp ce se aşază pe vine şi deschide uşiţa. Dinăuntru se aud nişte zgomote ciudate.

Mă aplec şi arunc o privire.

O văd pe Tiger Lily cum stă pitită-n întuneric. Şi-a făcut culcuş între feţele de masă şi şervetele brodate; şade acolo, cu spatele la noi şi toarce tunător. Când se deschide uşa, se întoarce şi mă priveşte semeaţă, cu ochii ca nişte lame negre lipite pe cercuri aurii. Inexplicabil, dinăuntru se toarce tot mai tare. Mă uit buimac, ca întotdeauna.

— Ce...

— Şşş! Uite, îmi şopteşte Hannah.

---

* Posterior albastru.

Şi întinde încetişor mânuţele, ia ceva de acolo şi îl scoate uşurel afară să-l văd şi eu. Până şi în mânuţele ei delicate tot pare tare mititel: e un pisoiaş pastelat, cu burtica de catifea, feţişoara încreţită şi perniţe la lăbuţe.

— Sunt patru.

Pe chip i se citeşte fericirea. Mă uit la ea, mă uit şi la pisoiaşul pe care îl ţine în palme. Şi atunci, ca din senin, îmi vin în minte vorbele pe care mi le spusese Meirion cu multă vreme în urmă: *Ţie, Copilul Vântului, soarta-ţi iese în întâmpinare de unde te aştepţi mai puţin... începutul va fi un sfârşit şi fiecare sfârşit va fi un nou început.*

Văd numele ei scris ca un cerc perfect, fără început şi sfârşit:

Iar ea începe să râdă şi-n ochii ei surâde viitorul.

Cuprins

Prolog / 9
Promisiuni / 15
O armată cu cinci luptători / 21
Tâlcul inelului / 30
Fortăreaţa Arraz / 34
Ceaunul lui Zeel / 40
Cilindrul misterios / 45
Cum te prefaci într-un om invizibil / 50
Călăuziţi de Blue-bum / 59
În colivie / 68
Plăcerea de a distruge / 76
Ceara lumânării / 87
Încredere şi trădare / 95

Focul din cer / 102
Ce-a ieşit la lumina lunii / 108
Iscoada de la miezul nopţii / 116
Anii pierduţi / 122
De taină la gura sobei / 128
Dragonul se deşteaptă / 137
Ecouri prin ceaţă / 140
Ieşirea din groapa cu jăratic / 145
Lacrimi împietrite şi inimi frânte / 154
Plecat cu treabă / 162
O luntre-leagăn / 171
În larg / 177
Apă cât vezi cu ochii / 183
Roza Vânturilor / 191
Trupa Talisman / 202
Un fel de prestidigitaţie / 209
Primii paşi / 216
Frăţia arenei / 224
Orizontul cenuşiu / 232
Pe urmele vânătorilor / 240
Tribul pierdut / 250
Un dar de la Blade / 258
Espingola / 265
Circul Fiarelor / 276
Şi a curs sânge / 283
Limba-de-foc / 288

Talismanul lui Lyulf / 294
La marginea lumii / 298
Tunetul din zori / 306
Aripi / 314
Cu voci omeneşti / 322
Între adevăr şi minciună / 330
Tărâmul Morţilor Vii / 335
Regele Întunericului / 347
Tallow / 355
Ia-l... foloseşte-l / 362
Îndoit / 371
La capăt de drum / 379
Epilog / 389

„ORIGINALĂ ȘI CUCERITOARE"
– MARGARET MAHY

VIITORUL CELOR DOUĂ LUMI STĂ ÎN MÂINILE LUI ADAM EQUINOX, DAR ÎN LUMEA GENERATĂ PE CALCULATOR A KARAZANULUI NIMIC NU ESTE CUM PARE.

Abandonat încă de la nastere, Adam Equinox a crescut [illegible] unde niciodată nu s-a întâmplat nimic bun. Până acum.

Adam dă peste cel mai mare secret – o descoperire care îi propulsează, pe el și prietenii lui, în ultima lor expediție.

Printre sălbaticii gladiatori din răsărit, se antrenează pentru bătălia împotriva creaturilor de coșmar, dar nimic nu-l poate pregăti pe Adam pentru confruntarea finală cu maleficul în Tărâmul Morților Vii...

LEN 10,00

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro

ISBN 978-973-128-114-8

9 789731 281148

Cover illustration by Puffin Books UK